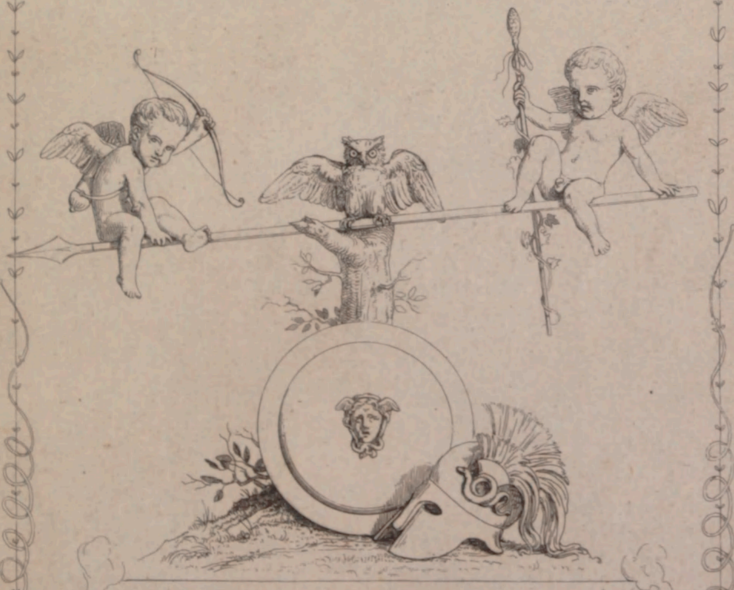
Sange
for
Studenterforeningen.

Kjöbenhavn
1833.

Sange

for

Studenterforeningen.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Nodetrykker,
Østergade Nr. 53.
1833.

Indhold.

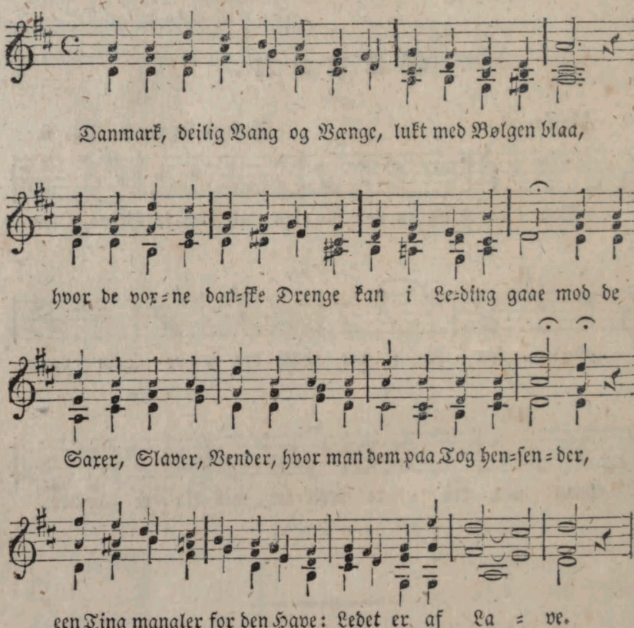
Canon.

Moderato. **Jesus Syrach, 32, 6.**

№ 1.

Andante con moto.

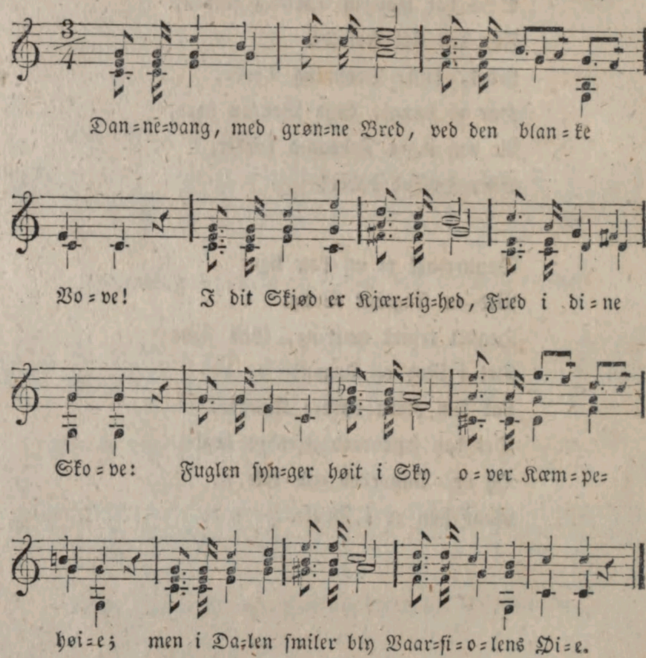
At dissnarer færdes kunde
Værket med Behør,
Dronning Thyra lod fra Grunde
Reise, hvor man kjør,
Gjennem Volden sig en Bure,
Paa det Værk at have Kure.
Slet sig noget kun vil føie
Under fremmed Øie.

Efter Ønske vorte Volden,
Dannevirke kaldt,
Som har mangen Tørning holden,
For den slet forfaldt.
Ledet, sagde Dronning Thyre,
Har vi hængt, Gud Vangen hyre,
At den ingen Fremmed bryder,
Eller Hofbud byder!

Dannemark vi nu kan ligne
Ved en frugtbar Vang.
Hegnet trindt omkring, Gud signe
Det i Nød og Trang!
Lad som Korn opvore Knægte,
Der kan frisk mod Fjenden fægte,
Og om Dannebod end tale,
Naar hun er i Dvale.

№ 2.

Andante con moto. **C. E. F. Weyse.**

Dannevang, din Blomsterarm
Fædrene omslynged;
Kjærligt gløder Sønnens Barm,
Hvor hans Vugge gynged.
I de danske Fædres Spor,
Under Egeskygger,
Der hvor Troskabsfuglen boer,
Enigheden bygger.

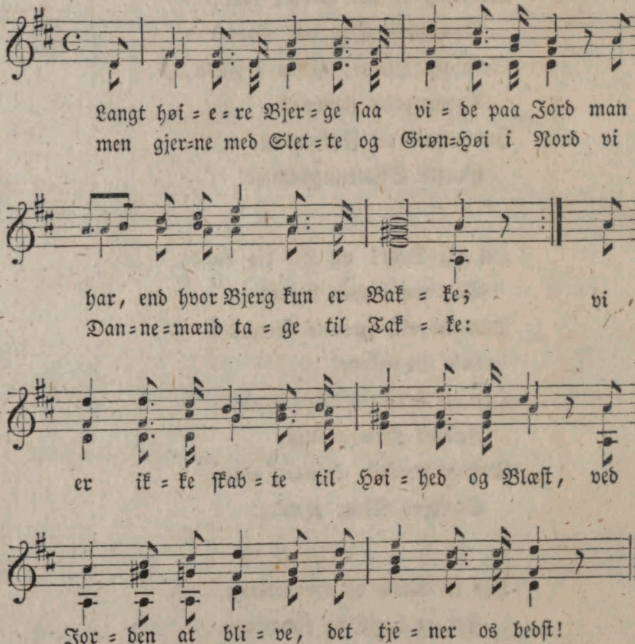
Een er Fader for os her,
  Vi har fælleds Moder:
Danmark er vor Moder kjær,
  Danmarks Søn vor Broder.
Som eet Hjerte, Favn i Favn,
  Broderfolket flamme!
Juble høit dit Fadernavn,
  Gamle Skjoldungstamme!

Hil dig Drot! og Hil dig Land,
  Ved den blanke Vove!
Blomsterøer! grønne Strand!
  Lyse Bøgeskove!
Her er Troskabsfuglen graa,
  Fædres Høie grønne,
Vennen trofast, Himlen blaa,
  Slettens Moer skjønne.

Her er Sang og Harpeklang,
  Her er Fryd og Gammen,
Her vi slumre skal engang
  Broderligt tilsammen.
Her vi leve skal og doe,
  Som de Fædre gjæve:
Leve Konge, Ven og Mø!
  Gamle Danmark leve!

№ 3.

Tempo di Marcia. **H. O. C. Zink.**

Langt kjønnere Egne, vil gjerne vi troe,
Kan Fremmede udenlands finde,
Men Dansken har hjemme, hvor Bøgene groe
Ved Strand med den fagre Kjærminde,
Og deiligst vi finde, ved Vugge og Grav,
Den blommede Mark i det bølgende Hav!

Langt større Bedrifter, for Ære og Sold,
Maaskee saae man Udlænding øve,
Omsonst dog ei Dannemænd førte i Skjold,
Med Hjerterne, Løve ved Løve;
Lad Ørne kun rives om Jorderigs Bold!
Vi bytte ei Banner, vi skifte ei Skjold!

Langt klogere Folk er der sagtens om Land,
End her mellem Belte og Sunde,
Til Huusbehov vi dog har Vid og Forstand,
Vi vil os til Guder ei grunde,
Og brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
Skal Tiden nok vise: vi tænkte ei slet!

Langt høiere, ædlere, finere Sprog
Skal findes paa Fremmedes Tunge;
Om Hoihed og Deilighed Dannemænd dog
Med Sandhed kan tale og sjunge;
Og træffer vort Modersmaal ei paa et Haar,
Det smelter dog mere, end Fremmedes slaaer!

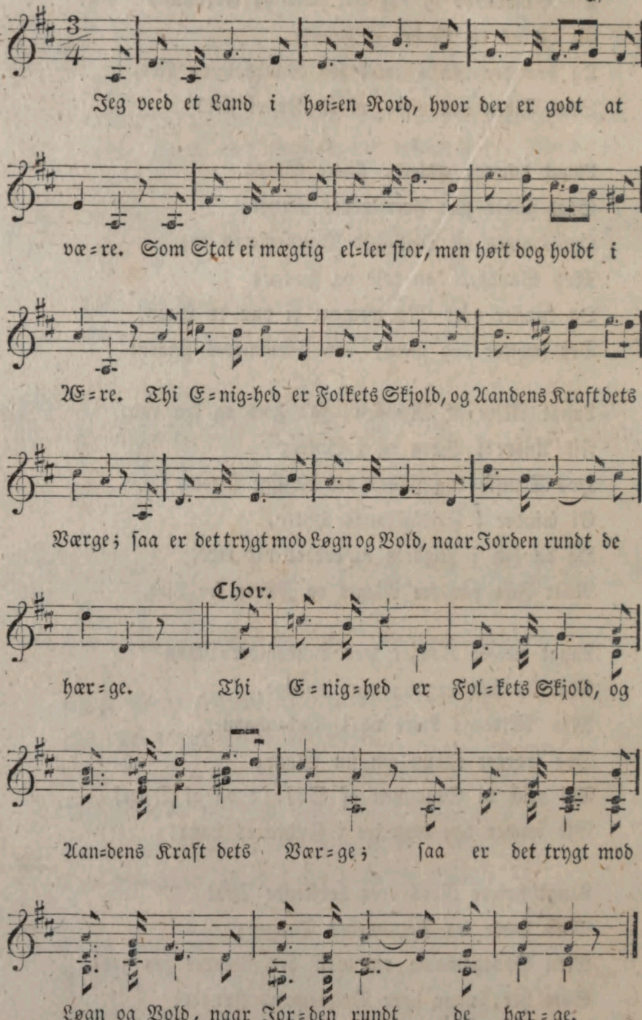
Langt Mere af Malmen, saa hvid og saa rod,
Fik Andre i Bjerg og i Bytte,
Hos Danske dog findes det daglige Brod
Ei mindre i Fattigmands Hytte,
Og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
Naar Faa har for Meget og Færre for Lidt.

Langt ædlere Konger med Landsfader-Navn
Maaskee kan engang man opdage,
Men Ætten i Leire og i Kjøbenhavn
Dog sporger endnu om sin Mage;
Thi prise vi Stammen af Skjold og af Dan!
Gid immer den blomstre i Fædrenes Land!

Langt høiere Roes over herskende Drot
Man hørte fra Fremmedes Tunger;
Men Spørgsmaal: om altid det meentes saa godt,
Som her, naar hver Dannemand sjunger:
Vor Fredrik! Han vorde som Duen saa hvid!
Hans Alder høilovesssom Fredegods Tid!

№ 4.

Moderato. C. E. F. Weyse.

Jeg veed et Land i høien Nord,
Hvor der er godt at være.
Ei Guldet der i Bjerge groer,
Men Mark og Eng det bære.
Thi Flid er Velstandskilden der,
Som Frugtbarhed beskygger;
Og gyldne Høst betrygget er,
Hvor Loven Landet bygger.

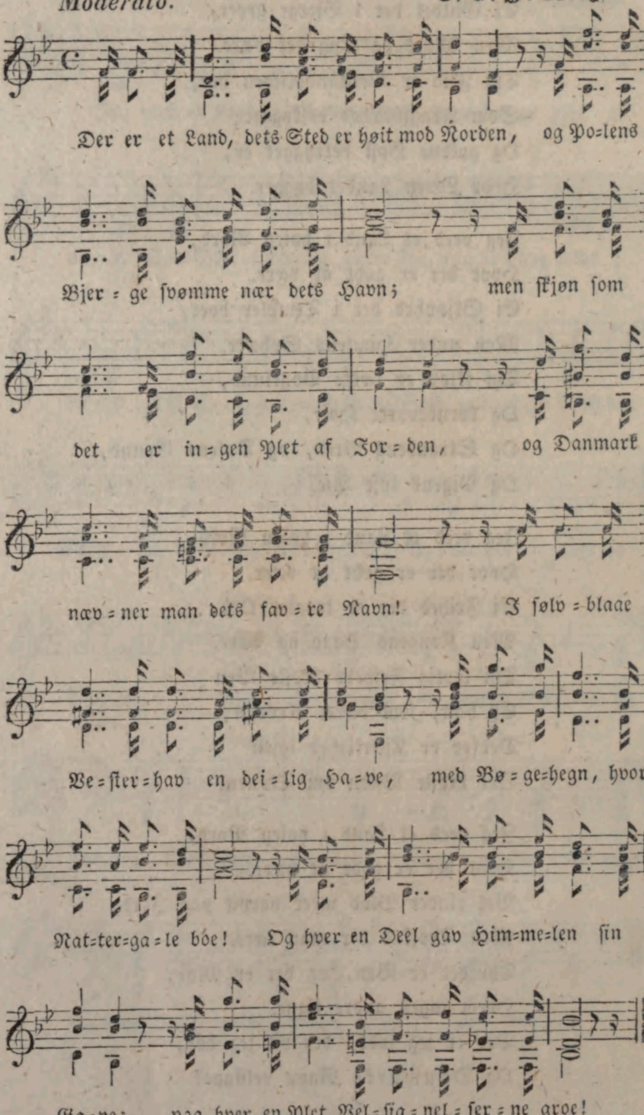
Jeg veed et Land i høien Nord,
Hvor der er godt at være.
Ei Skjønhed der i Templer boer,
Men under Himlens Sphære.
Thi skjøn er tætte Bøgelund,
Og kornbevoxte Høie,
Og Strandens Bred, og Dalens Grund,
Og Pigens lyse Øie.

Jeg veed et Land i høien Nord,
Hvor der er godt at være.
Ei Frihed der er tryglet Ord,
Men Kongens Daad og Ære.
Thi lovlig Friheds bedste Ven
Er han, som bærer Kronen;
Derfor er Kjærlighed igjen
Det bedste Værn om Tronen.

Jeg veed et Land i høien Nord,
Hvor der er godt at være.
Vel rinder Blod meer varmt paa Jord,
Men Troskab der man lære.
Thi der er Ven, og der er Moe,
Hvem ingen andre ligne.
Der er jeg født, der vil jeg døe,
Og Danmarks Navn velsigne!

№ 5.

Moderato. C. E. F. Weyse.

Fra Eid'rens Strøm til Skagens hvide Banker
Den jydske Halvøe krummer sig mod Nord.
Et herligt Land! dets Folk sig Velstand sanker;
Paa fremmed Strand det henter Guld ombord.
Den muntre Stridshingst over Engen vanker,
Og Stimer myldre i den dybe Fjord;
Til Stavn og Roer har Skoven Egeplanker,
Dets Sønner Kraft, og Snildhed deres Ord!

Mod Øst for denne tvende Have stride
Med Sjolunds Bred og Othins gamle Øe;
Nær Lolland, Falster, staaer i Klæder hvide,
Med Løv om Haaret, Bølgens ranke Møe.
Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
Thi Agren bølger her sig, som en Søe;
Om favre Blomstereng staae Lunde blide;
Her er det smukt at leve, tungt at døe!

Og dybt mod Syd, hvor Elbens Bølge gynger
Vel tusind Snekker langs den grønne Kyst,
I fede Marsk, imellem gyldne Dynger,
De røde Hjorde hvile sig med Lyst. —
I østlig Søe, hvor vrede Storfugl synger,
Bornholm staaer, kraftig, med sit Klippebryst;
Og dybt i Stenen er Karfunkelklynger,
Og det har Mænd, som lee ad Kampens Dyst!

Saa skille Strøm og Sunde — Mark og Stæder;
Men eet er Danmark, trofast er dets Magt;
En Bro af Malm Samdrægtigheden smeder
Fra Bred til Bred; og Ærlighed staaer Vagt.
Vort Held er eet, og fælles er vor Hæder;
(Den vogter Sværdet med sin Varetægt!)
Og een den danske Bøn, hvert Hjerte beder:
„Gud skjærme Kongen og hans hele Slægt."

№ 6.

Con moto. **Gretry.**

Hvad gaaer mig an, om nok saa langt
Sig strækker ud et Rige,
Naar det iøvrigt dog er trangt,
Saa vil det lidet sige.
Naar Veiret ei kan drages frit,
Saa smager Druen ikke,
Og see! hvordan jeg drager mit,
Og hvordan jeg kan drikke!

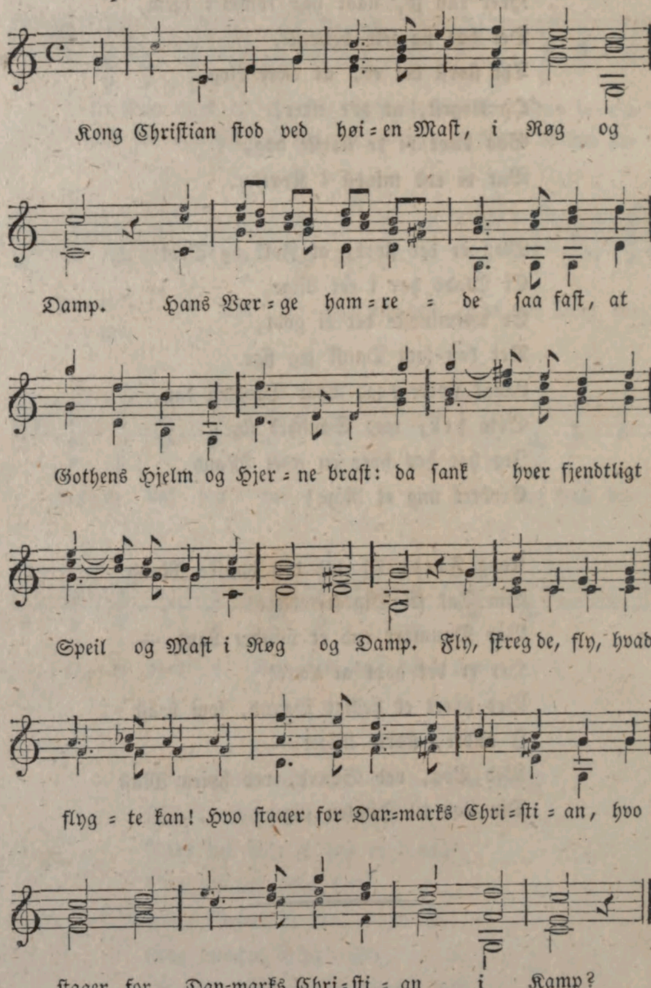
Dog, Brødre! lad os heller dem
Den megen Storhed skjænke,
Hver kan jo, naar han kommer hjem,
Det hos sig selv betænke.
Thi størst det er, at være klog,
Og klogest, at gi'e efter,
Saa blive vi de største dog,
Var vi end mindst i Kræfter.

Men er det stort, at Folk og Drot
Ei Plads har i eet Rige,
Er idetmindste det ei godt,
Det kan som Dansk jeg sige.
Langt større dog, naar Drotten kan,
Som her, med Sandhed sige:
Jeg har hos hver en ædel Mand
Erobret mig et Rige!

Kong Fredrik! lad den danske Mand
Sin Tak til Dig frembære!
Var Danmark end et mindre Land —
Her er det godt at være!
Ved hvert et helligt Baand, som brast
I andre, større Riger —
Ved Bog, ved Sværd, ved høien Mast
Din Lov til Himlen stiger!

№ 7.

Tempo di Marcia. **J. Hartmann.**

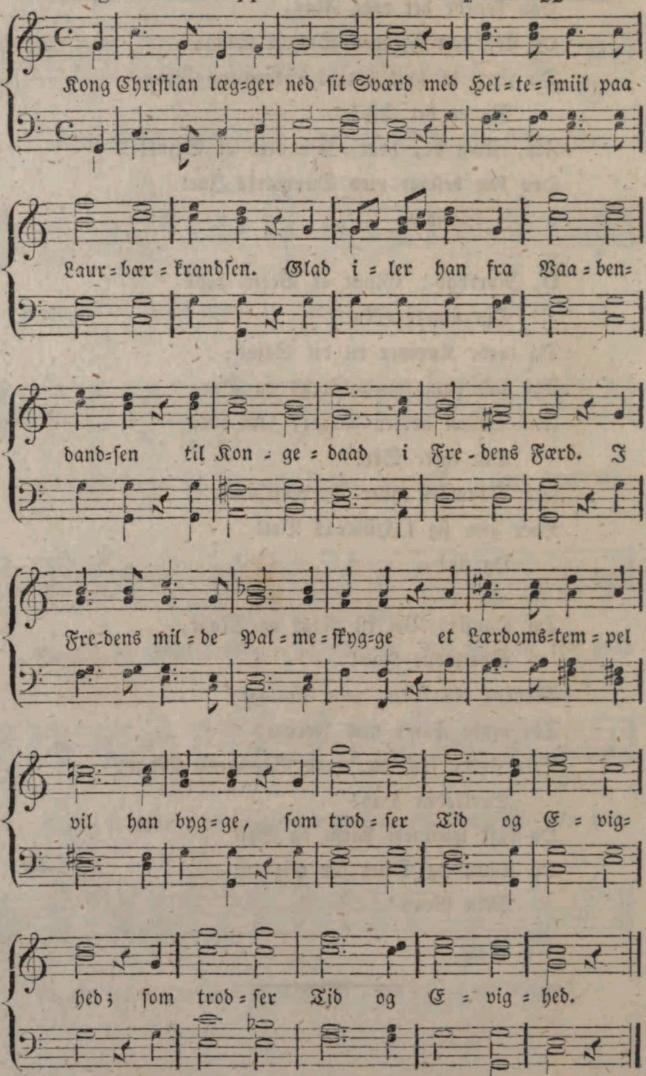
Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag, —
Nu er det Tid! —
Han heisede det røde Flag,
Og slog paa Fjenden Slag i Slag;
Da skreg de høit blandt Stormens Brag:
Nu er det Tid!
Fly, skreg de, hver, som veed et Skjul!
Hvo kan bestaae mod Danmarks Juel
I Strid?

O, Nordhav! Glimt af Vessel brød
Din mørke Sky.
Da tyede Kæmper til dit Skjød;
Thi med ham lyned Skræk og Død.
Fra Vallen hørtes Vraal, som brød
Din tykke Sky.
Fra Danmark lyner Tordenskjold;
Hver give sig i Himlens Vold,
Og fly!

Du Danskes Vei til Roes og Magt,
Sortladne Hav!
Modtag din Ven, som uforsagt
Tør møde Faren med Foragt,
Saa stolt, som du, mod Stormens Magt,
Sortladne Hav!
Og rask igjennem Larm og Spil
Og Kamp og Seier før mig til
Min Grav!

№ 8.

Allegro non troppo. **A. P. Berggreen.**

Hæng Lauren paa mit Rosenborg
Ved Siden af mit Blod paa Klædet;
Thi ogsaa den med Blod er vædet,
Den vandt jeg gjennem Hjertesorg.
En Krands af Egen vil jeg flætte;
Den kan man paa mit Hoved sætte,
Naar Sceptret lægges paa min Grav.

Den Yngling som sin Foraarstid
Til Høst paa Aandens Ager over,
Som stadig grunder, klogtig prøver,
Og gi'er os Frugten af sin Flid, —
Skal kummerligt om Lye han lede?
Nei! jeg vil bygge ham en Rede,
Vil lette Aandens raske Flugt.

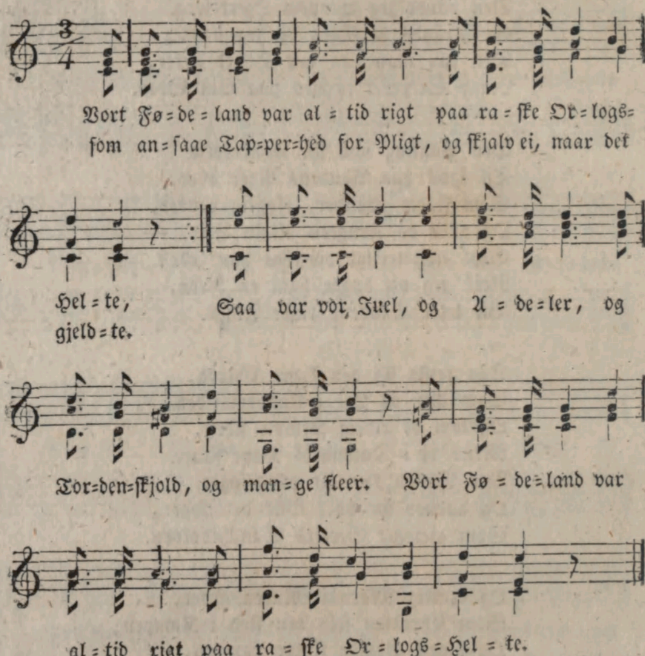
Saa reiste sig den kjære Gaard,
Som gier os Lye i Ungdomstiden,
Og som vi aldrig glemme siden,
Mens vi i Danmarks Have saaer.
Der Musen kjærligt os besøger
Og aabner for vort Blik de Bøger,
Som gjemme Seclers Sandhedskorn.

Og kraftig Marv i Muren groer,
Som Christian selv den stod i Kampen;
Og ingen Bombe slukte Lampen,
Der skinner paa Studentens Bord.
Mens meget Nyt i Gruus er svundet,
Staaer fast, hvad Christians Kraft har grundet,
Hans Børs, hans Taarn, hans Rosenborg.

Derfor i Aftnens Hoitidsstund
Vi end Kong Christians Gravøl feire;
Begeistret mindes vi hans Seire,
Hans Kamp og Daad i Fredens Lund.
Tohundred' Aar hans Navn beundred',
Men svandt end Millioner hundred',
Sang Danmark dog sin Christian.

№ 9.

Con moto. **Gretry.**

Men fremfor alle Hvitfeld kan
Den Uforsagte hedde.
Hvo saae sin Død saa vis som han,
Og gik i den med Glæde?
Og aldrig han forglemmes skal,
Thi Danmark frelstes ved hans Fald.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogs=Helte.

Han under Gyldenløve stred
Imod en talrig Fjende;
I Striden havde han et Sted,
Hvor der var Roes at vinde.

Det Heltens Roes og Glæde er,
I Kamp at være Fjenden nær.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogs-Helte.

Nu luktes mangt et Øie til,
Han Lag paa Lag dem sendte,
Da pludselig hans stærke Ild
Hans eget Skib antændte.
„Kap Anker, Hvitfeld! flye til Land!
„Ved Flugt du Livet frelse kan!"
Men Dannemark var altid rigt
Paa raske Orlogs-Helte.

„Nei!" svarte han, „flye vi derhen,
„Staaer Danmarks Flaade Fare;
„Og skulde Danske vove den,
„For eget Liv at spare?
„Døe skal vi, men vi hevnes maae!
„Til sidste Aandedræt vi slaae!"
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogs-Helte.

„Til sidste Aandedræt vi slaae!"
Hans Sømænd rask gjentoge:
De Ild og Død rundt om sig saae,
Men uforsagt de sloge;
Til Ilden ind i Krudtet brød,
Og alle døde Heltedød.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogs-Helte.

Og aldrig uddøer Hvitfelds Roes;
Hans kjekke Sømænds Minde;
Bør de ei i hver Dansk Matros
En værdig Landsmand finde?
Naar Danmarks Ære kalder os,
Som de, vi byde Døden Trods.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogs-Helte.

№ 10.

Tempo di Marcia. **R. Bay.**

Fra Himlen er Du faldet,
Du Danmarks Helligdom!
Did har Du Kjæmper kaldet,
Som Verden leder om.
Saalænge Rygtet svinger
Sig over Land og Sø;
Mens Nordens Harpe klinger,
Din Roes ei skal uddøe.

Syng hoit i Kampens Bulder
Om Juul, Din Kjæmpe bold;
Naar Tordnen om Dig ruller,
Du synge Tordenskjold!

Og flyver Du mod Himlen
I stolte Luers Favn,
Da nævn for Stjernevrimlen
Din høie Hvidtfelds Navn!

Hvergang en Stjerne funkler,
En Helt Du nævne kan;
Men Ingen, som fordunkler
Din store Christian.
Paa Lysets Kyst han stander
I Seiersklædebon,
Hvergang en Kjæmpe lander
Hos Rud og Absalon.

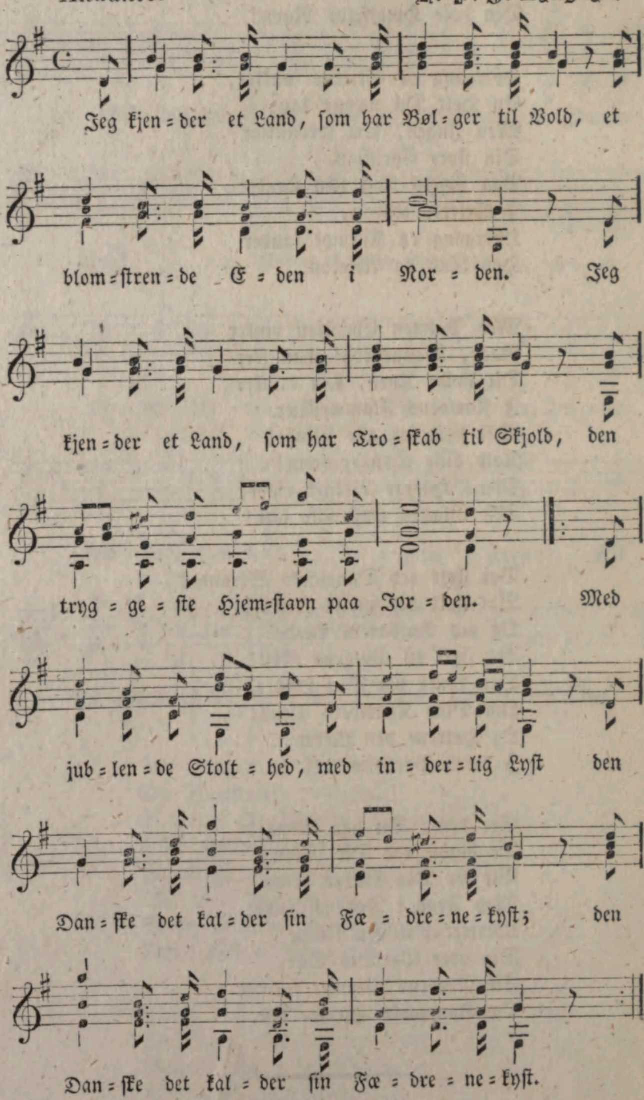
Med Palmen Christian vinker
Naar, Dannebrog! han seer
Dit hvide Kors, som blinker
I Kampens Flammeskjær.
Vift høit for alle Vinde!
Kald dine Sønner frem!
Mens Havets Bølger rinde,
Din Glands omstraale dem!

Vai stolt ved Danmarks Strande!
Vai stolt ved indisk Kyst!
Og ved Barbarers Lande
Lyt stolt til Bølgens Røst!
Den toner om Din Hæder,
Om Dine Kjæmpers Priis;
Og Heltene det glæder
I deres Paradiis.

See dem, Du har tilbage!
De blusse ved Dit Navn;
Vil for Din Hæder drage
Med Fryd i Dødens Favn.
Uplettet skal Du svinge
Dig over Verdens Søe,
Til Nordens Brynier springe
Og Danmarks Hjerter døe.

№ 11.

Andante. **H. P. J. Lyngbye.**

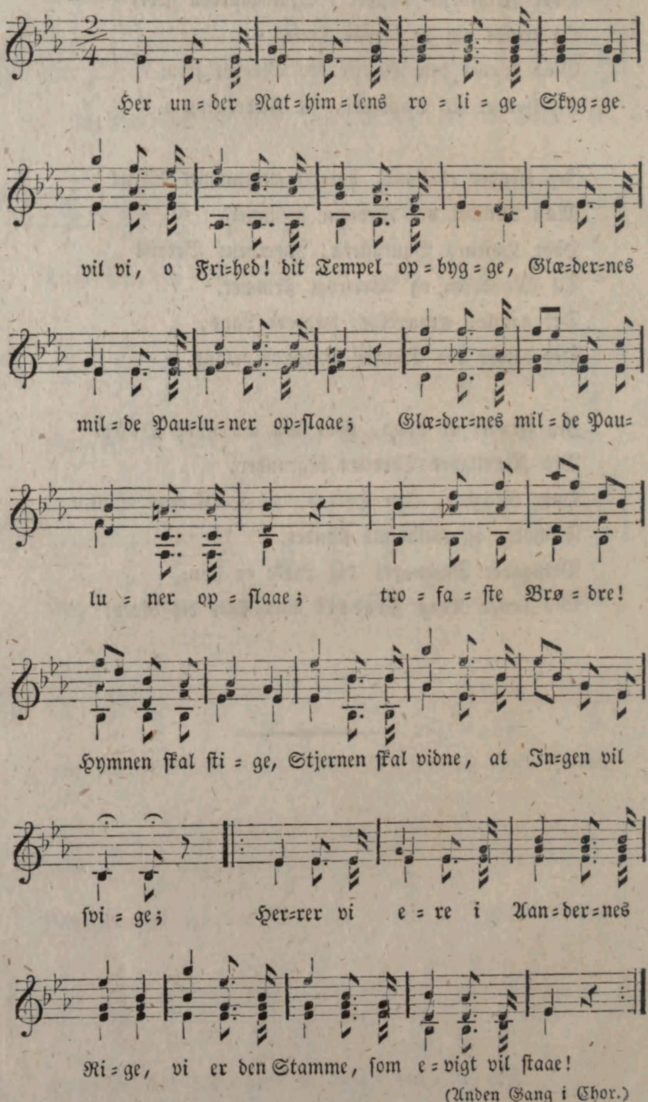
Jeg kjender et Land, hvor Retfærdighed boer,
Hvor Borgen ei Hytten kan knuse,
Hvor Frihedens Poppel i Slotsgaarden groer
Og trindt om de laveste Huse.
Glad træder den Danske for Billedet frem
Og kjender sit Danmark, sit Fædrenehjem.

Jeg kjender et Land, hvor i ældgammel Skrift
Man Mindet om Fædrene gjemmer,
Hvor Høienes Bautasteen, Kæmpens Bedrift
Til Manddom og Ærefrygt stemmer.
Det gamle, ærværdige, hædrede Land,
Det kalder den Danske sit Fædreneland.

Jeg kjender et Land, hvor den ædleste Drot
Ved Kjærlighed Thronen begrunder,
Hvor Ringhed, som Hoihed, til Herskerens Slot
Frimodig og tillidsfuld stunder.
Velsignede Danmark! din Lykke er stor:
Gid længe Kong Fredrik maa styre dit Roer!

№ 12.

Allegro moderato. **H. E. Krøyer.**

(Anden Gang i Chor.)

Vi ere Børn om den helligste Have,
Der skal vi kraftigen pløie og grave,
Der skal vi fredeligt vande og saae; :,:
    Enige Brødre! i Sorg og i Gammen
    Knytter de mægtige Vaaben tilsammen!
Haven vil trives, og evigt skal Stammen
Herligen grønnes og aldrig forgaae!

Chor.

Haven vil trives, og evigt skal Stammen
Herligen grønnes og aldrig forgaae!

Bonde og Sømand og Kriger med Sværdet,
Roret og Plougen, de staae uforfærdet,
Bygge paa Dannemarks Gjærde og Vold; :,:
    Hoiskolens Sønner staae ikke tilbage,
    Ogsaa vi kjæmpe de Nætter og Dage;
Dristigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Chor.

Dristigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Giv mig dit Haandtag, min Ven og min Broder!
Sværg mig at elske vor kjærlige Moder;
Blusser din Kind ei ved Dannemarks Navn? :,:
    Naar hendes Bud Du vil øve og ære,
    Den hendes Datter, dit Sind mon begjære,
Skal for din Troskab Belønningen være,
Den skal Du hoste i Kjærligheds Favn.

Chor.

Troskab vi sværge, og Lønnen skal være
Troskab beredt udi Kjærligheds Favn.

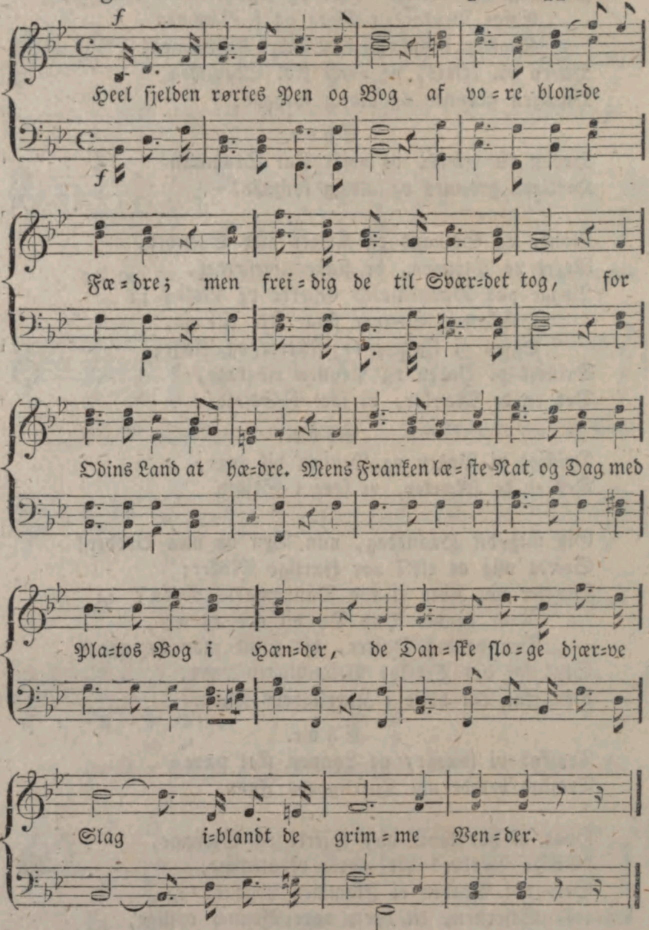
Hvad vi har lovet med Hjerte og Stemme,
Ærlige Brødre! det aldrig vi glemme,
Selv udi Graven ei Flammen udgaae! :,:
    Stjernen, til hvem vore Bønner opstige,
    Vidne, at Ingen af alle vil svige;
Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae.

Chor.

Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae.

№ 13.

Allegro. **A. P. Berggreen.**

Den maatte kjøbe Reiseskoe,
Hvis Hu stod til Latinen;
Thi her var ingen Læseroe
For Buestrengens Hvinen.

Selv Saxo, som Bersærkers Priis
Med vældig Rost basuner,
Har lært af Munken i Paris
At skrive vælske Runer.

Kong Christian kom, og han paa Stand
Sit ædle Hoved ryster:
„Mon os paa hjemmefødt Forstand
„I vore Dale bryster?
„Er Aandens Armod her saa stor?
„Ei mine Børn med Kummer
„Skal snige sig til fremmed Bord
„Og trygle franske Krummer."

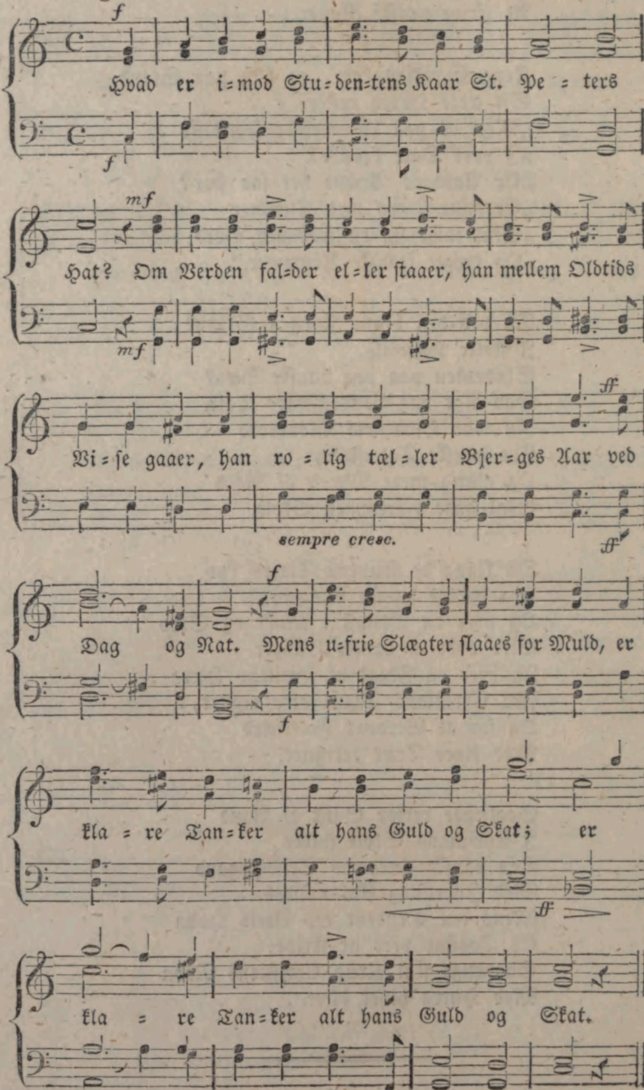
Nu ved den brave Konges Skjænk
I stolte Høresale,
Studenten paa den danske Bænk
Gav Agt paa Landsmænds Tale.
Nu lode Hjemmets Alvorsord
Fra danske Talerstole,
Og aldrig mere Mænd af Nord
Skal gaae i fremmed Skole.

Da klang de svundne Tiders Lov
Fra djærve danske Lunger,
Og hver en Blomst i Mark og Skov
Blev døbt af danske Tunger.
Ja hver en Flugt af Himlens Hær
Fra Christians Taarn blev regnet,
Og for al Verdens Folkefærd
Med klare Træk betegnet.

Saalænge derfor Gnist af Aand
I Christians Skole findes,
Den danske Lærdoms Skaberhaand
Med Jubelsang skal mindes.
Mens een Student ved Axels Havn
Et Bogstav veed at skrive,
Saalænge skal Kong Christians Navn
Med Hurra hilset blive.

№ 14.

Allegro. A. P. Berggreen.

Han freidig løfter Avindskjold
Mod Falsk og Løgn;
Thi Løgnen som en evig Trold
Gaaer af sin Grav i god Behold
Med Legioner i sin Sold
Det næste Døgn.
Et Brodercorps paa hver en Tid
Sig ruster til den raske Strid
Mod Løgn.

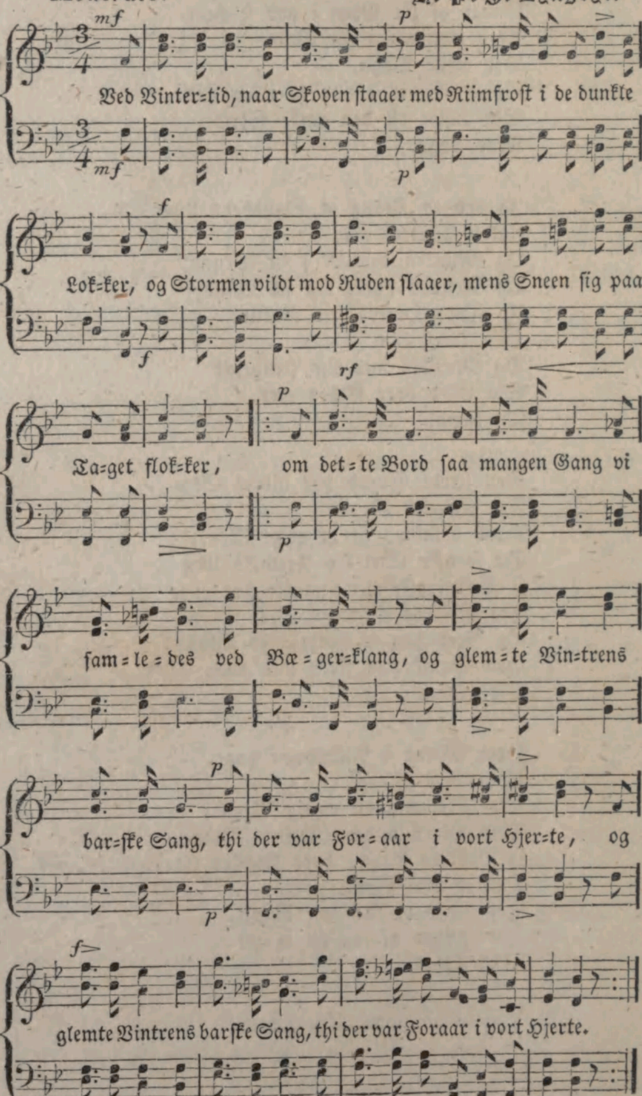
Ja ved en Klang af Sandheds Luur
Faldt Klostret om,
Og Munken daaned' i sit Skuur,
Og Nonnen flyede fra sit Buur;
Ud i vor Herres frie Natur
Hun atter kom.
Da Munken med sin Pengesæk
Sig listed over Elben væk
Til Rom.

Den lærde Svend bar aldrig Skye
For Krigens Navn.
Hans Glavind fik et evigt Rye,
Da svenske Carl fra Fredriks Bye
I Dødningskjorten maatte flye
For Krigens Navn.
Da skrev han ei Latin med Blæk;
Paa Dansk han skrev med røde Træk
Sit Navn.

Hvor Mænd i Atlashoser gaae,
Er ei vor Plads.
Med Bogen i en roelig Braae,
Med Pigen under Himlens Blaae,
I Brødres Laug, hvor Flasker staae,
Der er vor Plads.
Her synge vi saa høit vi vil,
Her tømme vi saa tit vi vil
Vort Glas.

№ 15.

Moderato. **H. P. J. Lyngbye.**

(Anden Gang i Chor.)

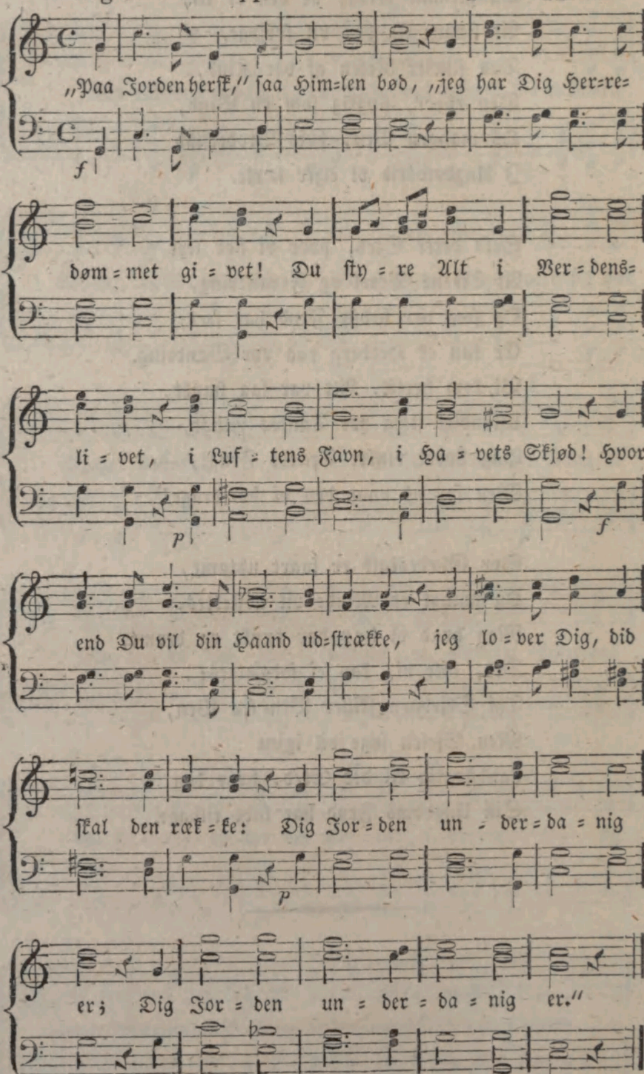
Men Tiden driver lumsk sit Spil,
Thi medens sorgløst her vi spøge,
Og glemme reent, at den er til,
At hævne sig den vil forsøge.
Den stjæler Rosen af vor Kind,
Den røver, flygtig som en Vind,
Os mangen Ven, hvis Brodersind
I Ungdomstid vi elske lærte.

Selv dette Sted, hvor vi har leet
Af Tidens Vexel og Forandring,
Og som vor bedste Fryd har seet,
Er kun et Herberg paa vor Vandring.
Vi kom hertil, Alt var saa smukt,
Ustandset steeg vor Tankes Flugt,
Bag Løvet vinkte Træets Frugt, —
Men for at naae den vi bortdrage!

Vor Glædeskalk er snart udtømt,
Og mangt et Minde vil udslettes,
Men hvad vi her har tænkt og drømt,
Det, føle vi, kan ei forgjettes;
Thi Skjebnen skiller Ven fra Ven,
Men Sjelen søge vil igjen
Landsflygtig til det Sted, hvor den
Sin Ungdoms Fryd har ladt tilbage.

№ 16.

Allegro non troppo. **A. P. Berggreen.**

See, Mennesket sin Magt har brugt,
Han fanger Hvalen under Polen,
Han griber Fuglen under Solen,
Han faaer med Skovens Tiger Bugt;
Han over Oceanet springer,
Som Fugl han sig i Luften svinger,
Han er Guds Billed, Jordens Gud!

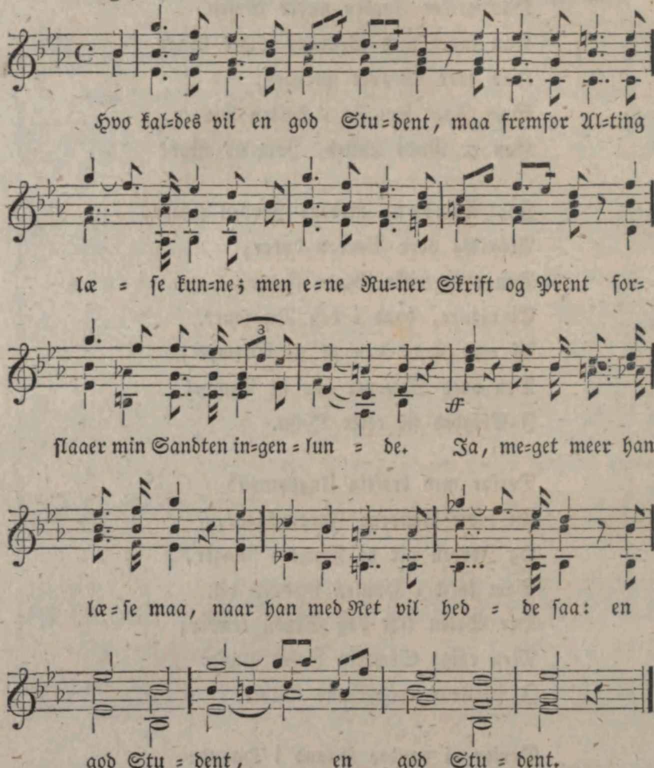
Ja, Aanden, medens Jorden staaer,
Alvældig over Verden byder;
Den evig friske Blade skyder;
Ei visner, hvad i den Du saaer.
Af evig Kraft den fik sit Stempel,
Den over Stjerner har sit Tempel,
I Evighed sit rette Hjem.

Derfor med kraftig Ungdomsild
Vi pløie Aandens Foraarsager,
Og Jorden alt de Frugter smager,
Som først i Himlen modnes vil.
Her Solen tidt bag Skyen træder;
Men evigt Soelskin hisset glæder
I Himlens eviggrønne Vaar.

Derfor vi vandre Haand i Haand:
Een Mand kan ikke Marken dyrke;
Men vor Forening skal os styrke,
Og seire skal vor Broderaand.
Eet Maal vi have for vor Stræben,
Eet Løsen have vi paa Læben:
„Bestraal, o Sandhedssoel, vor Jord!"

№ 17.

Allegro moderato. **H. E. Kröyer.**

I Himlens Blaa, i Havets Speil
I Nattens lyse Stjerneblikke,
Han læse maa foruden Feil;
Hans Lærdom ellers duer ikke.
Ja, Blomsternes Discours i Vaar,
Som Græsk og som Latin forstaaer
En god Student.

Hvad Mandens Tale vel er værd,
Det maa han læse i hans Øie,
Og Sandheds Stræben, Friheds Færd
Fra Pral og Squalder skjelne nøie.
Ja, Demagog og Jesuit,
Dem kjender selv paa tyve Skridt
En god Student.

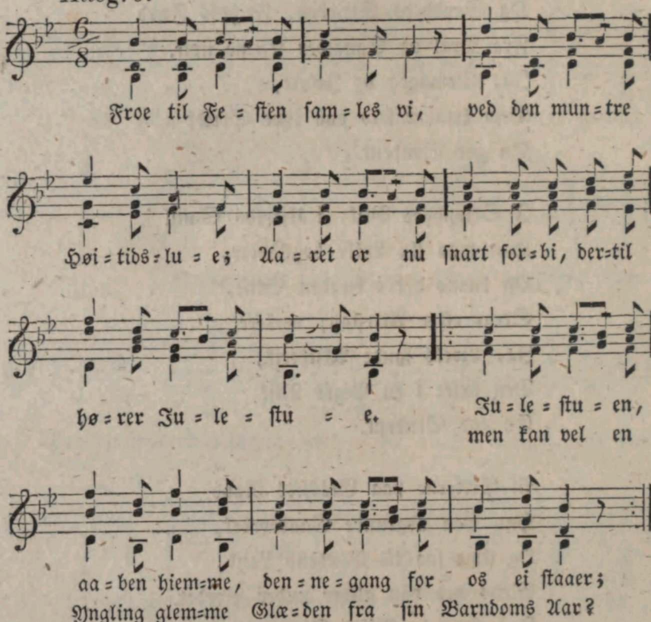
I Skjønheds Blik, i Uskylds Smiil
Han maa sin Lykke bogstavere,
Og kunne det i bunden Stiil,
Strax efter Attestatz, vertere.
Ja, Livets sande Æsthetik,
Den læser i en Piges Blik
En god Student.

Af Perlerne paa Glassets Rand
Han maa udgrunde Gaadeordet,
Og stige saa til Glædens Land,
Mens ned han glider under Bordet.
Ja, hvor de Vises Steen er gjemt,
Det siger i en Ruus heel nemt
En god Student.

Thi maa han bruge Tiden klog,
For al den Læsning ret at nemme,
Og som han elsker Pen og Bog,
Saa bør han hylde Glædens Stemme.
Ja, Piger, Viin og Vennelag,
Dem hylder til sin Dødedag
En god Student.

№ 18.

Allegro.

Muser vinkte til Homer
Os, fra Evangeliebogen;
Cicero kun sielden leer,
Og vor Kiæphest staaer i Krogen;
  Men af gode danske Svende
  Glemmes Børnelærdom ei;
  Naar Trekongelys vi tænde,
  Hedenskabet gaaer sin Vei.

Nu for Nisser Julegrød
Sætter man i Krog, paa Pinde;
Nøies ei med Smørrebrød,
Og i Glas maa Vinen rinde.

Uden Skaansel Giæs vi spise,
Skiøndt engang de frelste Rom;
Ingen hedensk Digtervise
Passer i vor Helligdom.

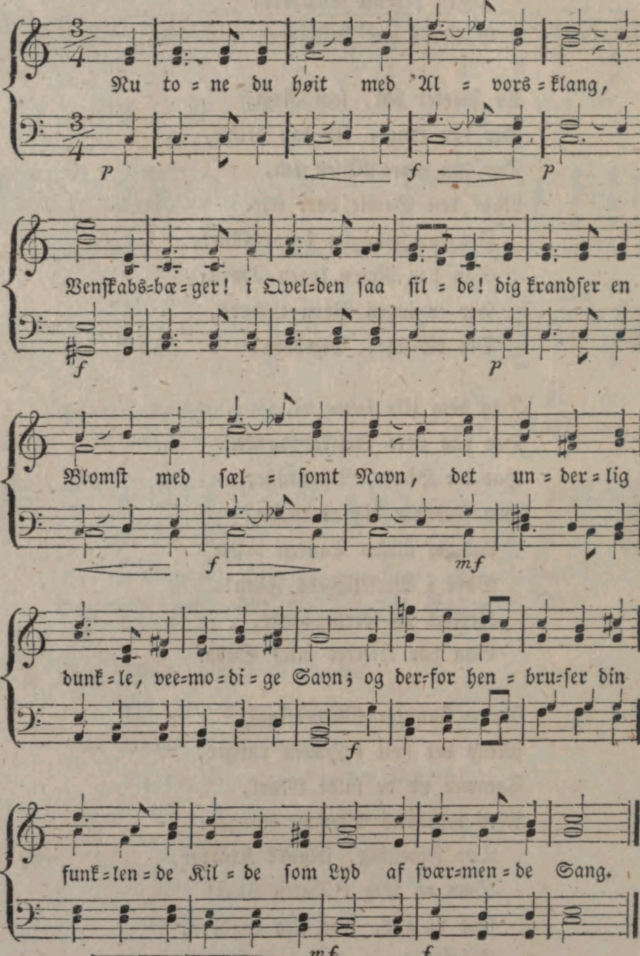
Vi Poeter har, som Rom,
Der kan synge, der kan drikke,
Der kan giøre Visen om,
Naar den Gamle duer ikke.
Eet kun mangler i vor Glæde,
Saa bar Rosen ingen Tiørn:
Her er ingen Børn tilstæde,
Det vil sige: Pigebørn!

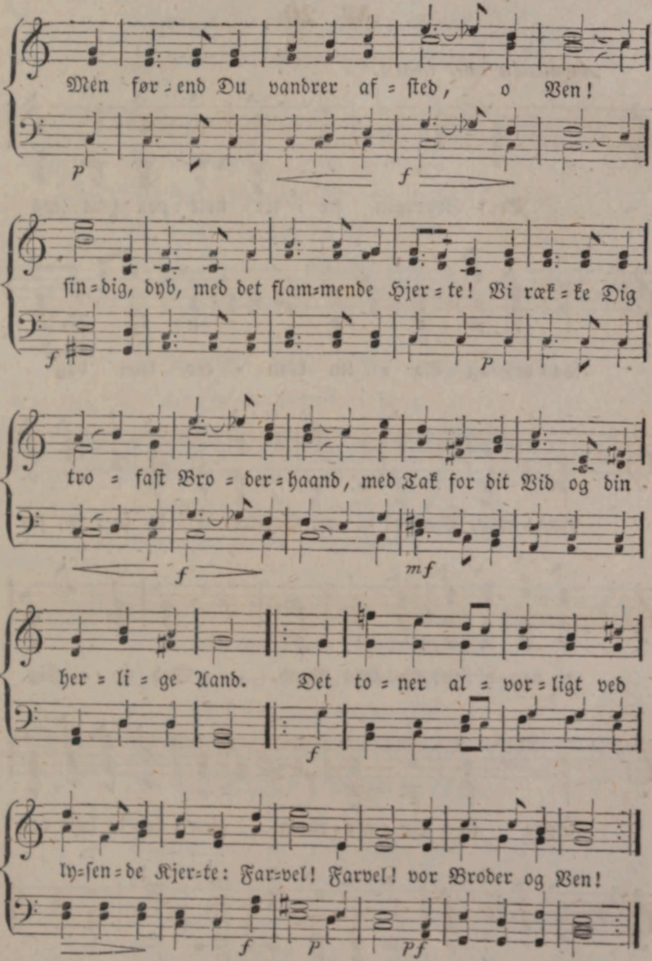
Dog dem ikke savne vi,
Her paa vore Selskabsbænke,
Har du Hierte, Phantasie,
Hvo forbyder dig at tænke?
Lad sig altsaa Tanken lægge
Sødt i Virkeligheds Favn!
Herligt sig forene begge,
Saa har Hiertet intet Savn.

Nu en munter Glædesskaal,
Mens det høit i Hallen runger,
Tømmer ud de fulde Maal,
Med begeistret Stemme sjunger:
Vor Forening, iblandt Klubber,
Som en Eeg i Dalen staae!
Gid vi alle, froe som Gubber,
Mindes denne Aften maae!

№ 19.

Andantino. **A. P. Berggreen.**

Men før = end Du vandrer af = sted, o Ven!
sin = dig, dyb, med det flam = mende Hjer = te! Vi ræk = ke Dig
tro = fast Bro = der = haand, med Tak for dit Vid og din
her = li = ge Aand. Det to = ner al = vor = ligt ved
ly = sen = de Kjer = te: Far = vel! Farvel! vor Broder og Ven!
p f f p mf f p pf

№ 20.

Andante con moto.

Kjærminder sig om fulde Bæger slynge,
Med Glædens friske Rosenkrands;
Thi venligt til vor tætte Broderklynge
Isften smiler Mindets Glands.

Forening! Du vor Glædes Væld!
En Skaal vi tømme for dit Held.

Som liden Qvist for tvende Lustrer siden
Du plantedes i frodig Jord;
Nu som en vældig Eeg du trodser Tiden,
Og i din Skygge Glæden boer;
Og herligt trives ved din Fod
Den danske Svend med Ungdomsmod.

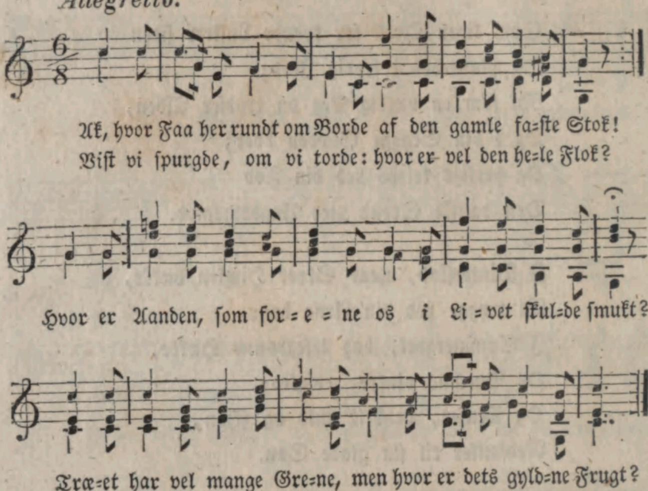
I Vinterslud, naar Skyer Himlen dække,
Vi trygge ved din Arne boe;
I Sommerqvel, bag lysegrønne Hække,
Os Bacchus vinker, evigfro;
Og Musen, dobbelt huld og skjøn,
Nedsmiler til sin glade Søn.

Saamangen Broder saae vi fra os drage
Til Borgerdaad, paa Pligtens Vei;
Men, kommer han til Arelstad tilbage,
Sit gamle Lag han svigter ei:
Den Plet, som saae vor Ungdoms Lyst,
Har helligt Krav i Mandens Bryst.

Engang naar vi, med Issen hvid af Ælde,
Bag Ovnen tye hos gamle Mo'er;
Da straal, Forening! end i Ungdomsvælde,
Med Skjæmt og Vid og glade Chor,
Og vær, saalænge Verden staaer,
En Blomst i Musasønnens Vaar!

№ 21.

Allegretto.

Venner! Læg det Ord paa Hjerte,
Det er ei saa ilde meent:
Rosens Duft og Tornens Smerte
Er i Livet jo foreent;
Lad da Smerten os ei frygte,
Og lad os ei Kampen skye;
Finde skal vi, hvad vi søgde,
Om vi fødes kan paany.

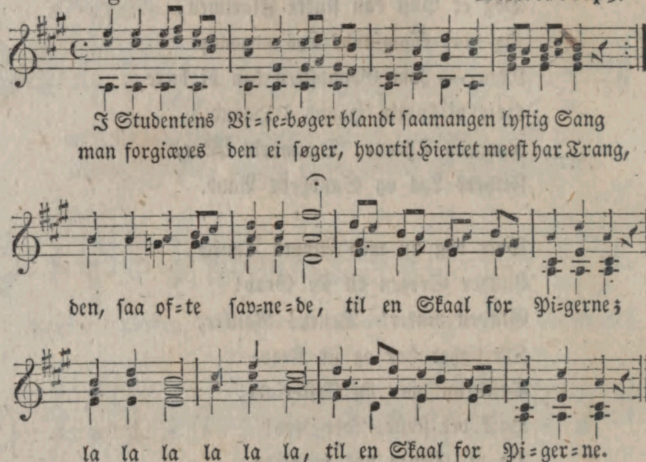
Ei det kaldes kan at sværme,
Nei, det er en reen Bedrift,
Om vor Skat vi vil beskjærme
Kjækt i Tale, Sang og Skrift;
Men skal Aandens Kamp os nytte,
Maa der Ild i Aaren gaae;
Ryg mod Ryg vi da maa støtte
Og til begge Sider slaae.

End som Brødre staae vi sammen,
Og vort Maal vi end kan naae;
Dog et Pust kan slukke Flammen,
Og vort Samfunds Lys udgaae;
Men — som Grundsteen kan vi bære,
Hvis vi knytte Haand i Haand,
Kongens Throne, Danmarks Ære,
Friheds Lys og Sandheds Aand.

Bort dog nu med Alvors Tanker,
Ringer Sorgen til sin Grav!
Glæden vinker! Druens Ranker,
Kjærlighed har og sit Krav;
Tænk nu hver sin Elskerinde,
Husk det sidste, søde Kys!
Da vil Skyen nok forsvinde,
Og hver Pande vorde lys!

№ 22.

Allegro. **Dittersdorph.**

Dog i Fleng ei hver den vies! —
Hun, den ømme Pige=Siæl,
Som la'er Grød og Ærter svies,
Hullet vore paa sin Hæl,
For at faae Romanen slugt, —
Slaaer Studenten snart paa Flugt.

Hun, som bedst ved Caffebordet
Eller ved en fornem Thee
Glæder sig, naar hun har jordet
Grusomt Næstens Renommee,
Var hun fuld af Vid og Skiæmt —
Os hun aldrig giør beklemt.

Hun, der spiller, synger, maler,
For at roeses af Enhver,
Og, som Pappegøien, taler
Alle Sprog paa Hiertets nær,
Om hun Folianter skrev, —
Dog vort Hiem ei hendes blev.

Hun, som knap i Kiolen stikker,
Før hun er i Vinduet,
Løber pyntet i Boutikker,
Bli'er af Speilet aldrig mæt,
Ja, var hun end nok saa smuk, —
Os hun koster ei et Suk.

Slige Damer aldrig være
  Helliget Studentens Skaal!
Han sig selv til Gavn og Ære
  Har og havde andet Maal;
Hvilket? hør kun nøie til!
  Snart fortælle det, vi vil.

Ei Talenterne vi vrage,
  Endnu mindre Dannelsen,
Skiønhed gierne med vi tage,
  Trænge vel til Skillingen;
Dog foruden Sligt en Mand
  Lykkelig sig føle kan.

Men et ømt, et trofast Hierte,
  Men et fromt, et kiærligt Sind,
Mod i Fare, Kraft i Smerte,
  Sundhed ja! paa Siæl og Kind,
Det Studenten aldrig vil
  Savne hos sin Pigelill.

Dog da han i disse Tider,
  Selv med bedste Charakteer,
Mange Støvle-Hæle slider,
  Før han sig befordret seer,
Og desværre! grumme tit
  Lever ene paa Credit,

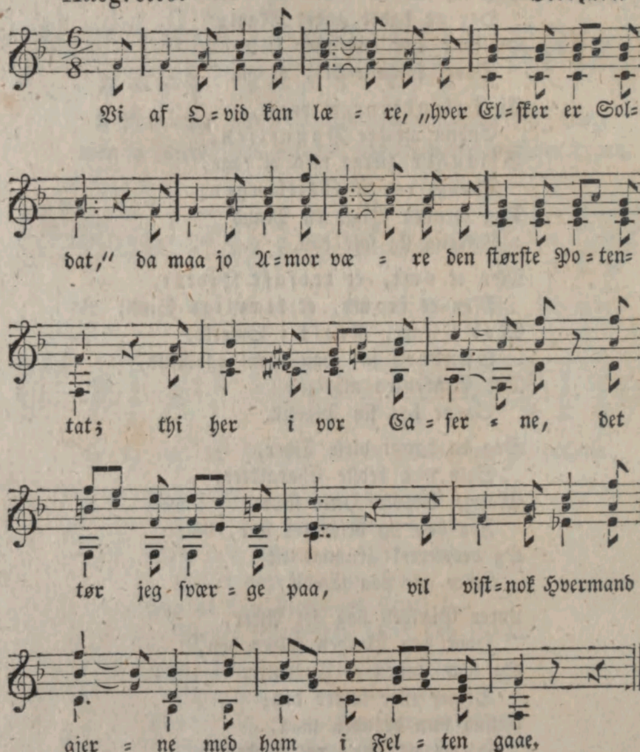
Lurer Giælden bag det Alter,
  Hvor han Bruden følger hen,
Og som Konen er Forvalter
  Stiger eller falder den;
Altsaa hun desuden maa,
  Huus at føre vel forstaae.

Glasset fyldt! I Lykkelige,
  Som har fundet slig en Skat,
Glasset fyldt! I, som end hige
  At faae Idealet fat!
Skaalen lige giælde maa,
  Den vi ha'e, og den vi faae.

Ja! hver Piges Skaal, som vækker
  Reen og troefast Kiærlighed,
Gid hun, hvad til hver ei strækker,
  Snart en Frier glædes ved:
En Student, som dog har meer,
  End Examens Characteer. —

№ 23.

Allegretto. **Mozart.**

Men ak, jeg frygter svarlig,
Den Kamp vil blive svær,
Thi Fienden er saa farlig,
Og talrig er dens Hær;
Ja seer Du blot de Gutter,
Min modige Soldat!
Jeg frygter for, Du slutter
Strax Freden separat.

Thi Amor, den Forræder,
Gjør med dem fælles Sag,
Han sætter jo sin Hæder
I Sviig og i Bedrag!
Han smeder selv de Lænker
Og fagre Rosenbaand,
Hvori den Skjønne tænker
At fængsle født vor Aand.

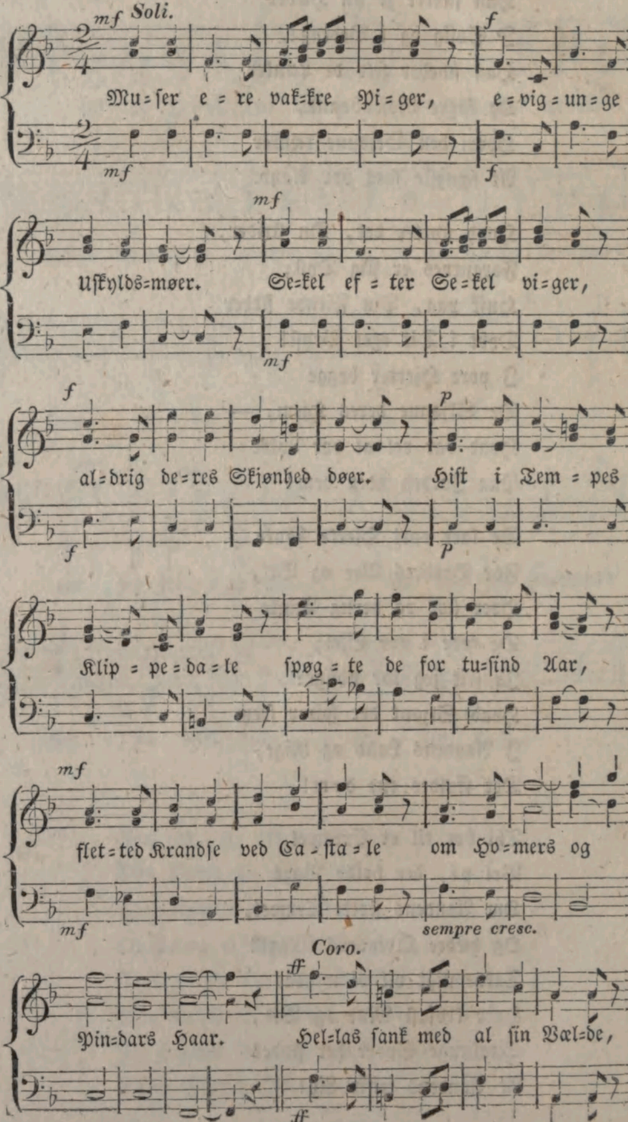
Hvad nytter det, Du strider,
Forgjæves er slig Dyst;
Husk paa, Din Fiende sidder
Dybt i Dit eget Bryst!
I vore Hjerter bygge
De Skjønne deres Hjem, —
Hvad var vel al vor Lykke
Paa Jorden uden dem!

De laer vort Hjerte banke
For Brødres Vee og Vel,
Hver stor og herlig Tanke
De føde i vor Sjel;
Ja frit jeg tør udsige:
Hvad Skjønt der spirer frem
I Aandens Land og Rige,
Det skyldes ene dem!

Thi bør til et Exempel
Vel vi, der holde Vagt
Om Aandens stolte Tempel,
Og hædre Qvindens Magt!
Taknemligt vil vi mindes
Hver trofast Moe og Viv,
Saalænge Spoer her findes
Af Aandens friske Liv!

№ 24.

Allegro. **A. P. Berggreen.**

Romas Ørn fast hele Jorden
Krysted i sin stærke Klo;
Krigens frygtelige Torden
Undte Musen liden Ro.
Dog hun ogsaa Rom har fundet,
Varmet Latien ved sit Smiil:
Vældens Obelisk er svundet,
Evig er Horatz, Virgil.

Chor.

Styrted' ere Magtens Haller,
Ei man frygter Capitol.
Men, for Himlen sammenfalder,
Slukkes ikke Musens Sol!

Saga kan, som Clio, sige,
At ei Muser Norden flye.
Ofte ned til os de stige,
Gjennembryde Taagens Skye.
Os de have sammenkjædet
Med et helligt Broderbaand;
Os de have ofte glædet,
Fyldt begeistrende vor Aand.

Chor.

Helligt er os Musanavnet,
Helligt os vort Broderbaand.
Svigter Verden, da for Savnet
Trøste Muserne vor Aand!

№ 25.

Andante con moto.

Vel ligger mangt et Ord til Jer
Paa Hjertet mig alt længe;
Dog ønsker jeg, at eet især
I Eder dybt maa trænge.
Har hver blandt Jer betænkt det vel
Ved Perlens Glands i Vinen,
At i December skal vor Gjæld
Betales i Terminen?

Forfærdes ei, I gode Mænd!
Jeg mener ikke Gjælden
I Rigsbanktegn til Den og Den:
Den trives jo ved Ælden.
Nei, hvis I med min Sangs Compas
En lille Stund vil fare,
— Men tømmer først det fyldte Glas —
Saa skal jeg for mig klare.

— Ak, det er tungt, men det er sandt:
Der er en Magt, der stækker
Vor Glædes Vinger midt iblandt
De festligsmykte Rækker.
For lutter lumpen Bryderie,
For al den Nød vi lide,
Maa Livets Lyst og Poesie
Fast sættes plat tilside.

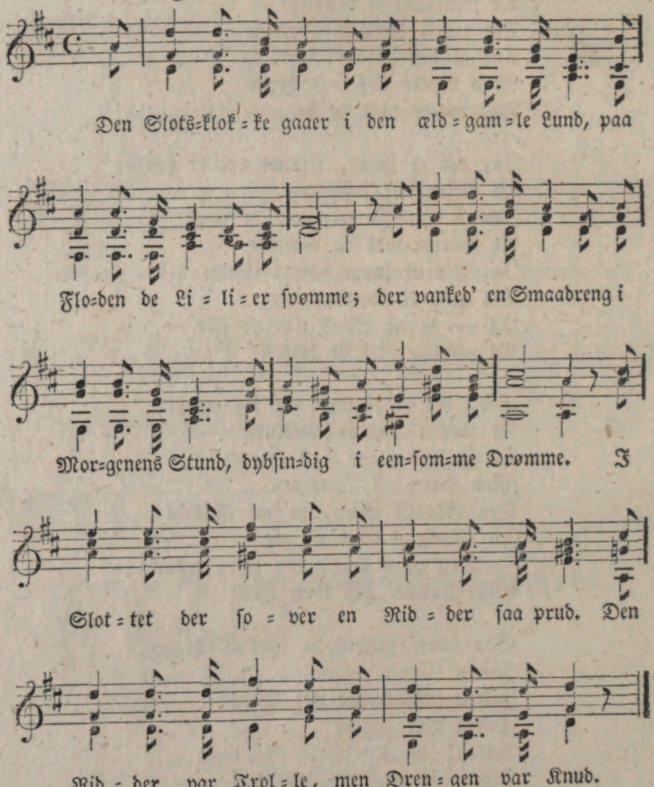
Ja, det er sandt, skjøndt det er tungt:
Vi altfor tidt forsømme,
Imens vort Bryst endnu er ungt,
At sværme sødt og drømme.
Ja, selv at synge høit i Chor,
Det gjør vi stundom ikke;
Og — denne Synd især er stor —
Vi glemme tidt at drikke.

See, det er derfor, har jeg meent,
At man i Stats-Maskinen
Fik Julens glade Fest foreent
Med Halen af Terminen.
Den Glædes Sum, vi har forsømt
Til Glædens Gud at yde
— Den være sand, den være drømt —
Skal Julens Fest ham byde.

Saa være Glæden da vort Bud!
Iaften Ingen mugne!
Iaften Munterhed vor Gud!
Iaften Alle drukne!
Hurra! ja I forstaae mig vel!
Jeg er jo blandt Studenter!
Iaften al vor Glædes Gjæld
Betales skal med Renter!

№ 26.

Poco Allegretto. **A. P. Berggreen.**

Saa brat liden Knud ind ad Chorsdøren treen,
Han seer paa de Liigkister lange.
Hans Tanker de sværme ved Heltenes Been;
Da grunder han tidlig paa Sange.
Ja Oldtidens Minde blev Sang i hans Bryst,
Og Viser om Helte hans Liv og hans Lyst.

Da Knud nu som Svend til vor Hoiskole tyer,
Da satte han Skik paa de Unge.
For sad de og drak som umælende Dyr,
Han lagde dem Rimet paa Tunge.
Hans Riim vare rige paa Fynd og paa Marv;
Dem sang vore Fædre, vi fik dem i Arv.

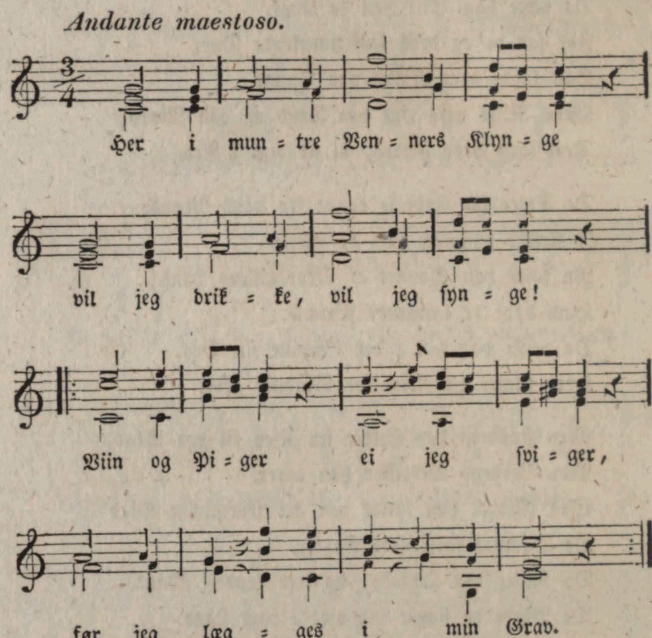
De Taler saa sindrige randt fra hans Mund;
I Kredse omkring ham de stimle.
Nu følte han Savnet af Skovklosters Lund;
Ham dove de larmende Vrimle.
Da reiste han hist i det Grønne sin Boe,
Hvor Roser og Abild for Vinduet groe.

Men stundom han flytter sin Kjep til vor Stad,
Paa Verdens Bedrifter han agter.
Saa skildrer han snildt paa det skjæmtrige Blad
De Daarers forskruede Fagter.
Da smiler den Qvinde, da leer hendes Mand.
De Blade de flagre saa vidt i vort Land.

End sidder den gamle Student ved sin Skov;
Utallige Bøger han prenter.
Han passer kun lidet paa Daddel og Lov,
Den Krone for ægte Studenter.
„Hvo kjender den Vidskab fra Krabla til Rom?"
— Vor Oldermand ene har Kundskab derom.

Vor Broder i Raskhed, vor Fader i Aar,
En Heldores Maske han hader.
En Vise ved Glasset han ikke forsmaaer.
O hil Dig da, Broder og Fader.
Ja løfte sin Hat for Knud Lyne man maa,
Saalænge som Jyder det Danske forstaae.

№ 27.

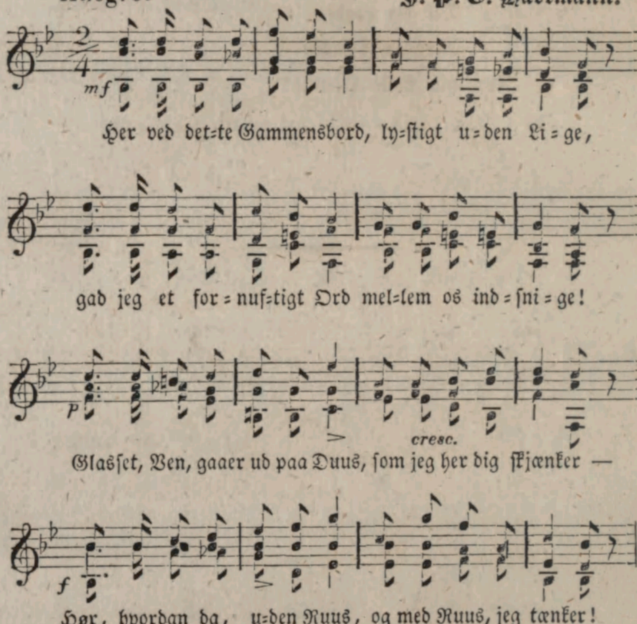
Bort med Sorger! Glæden vinker,
Vinen i Pokalen blinker!
    Glasset rummer
    Al min Kummer,
Thi jeg drukner den deri.

Kys af et Par røde Læber,
Munter Skjemt, der Tiden dræber,
    Viin paa Bordet,
    Sorgen jordet, —
Ha, hvad fordrer jeg da meer!

Tiden iler, — bort med Klage!
Naar med Charon jeg skal drage,
Vil jeg raabe:
Blot en Draabe
For min sidste Obulus!

№ 28.

Allegro. **J. P. E. Hartmann.**

Vil du styre med Besked,
  Hold dig selv i Tømmen!
Vil du roe med Værdighed,
  Ro, som jeg, mod Strømmen!
Vil du sikkre dig en Havn
  Her i Livets Himmel,
Vend mod huuslig Fryd din Stavn,
  Bort fra Larm og Brimmel.

Vil du fast og opret staae,
  Staa paa egne Fødder;
Hvad skal frodigt vore, maa
  Først slaae dybe Rødder!

Derfor adspred ei dit Liv
  Vildt omkring herneden;
Med en Ven og med en Viv
  Hegn dig ind et Eden!

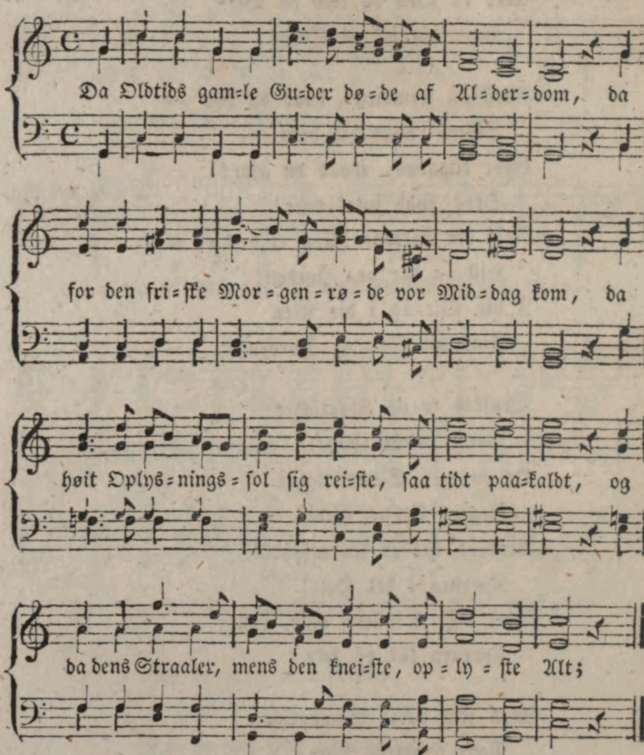
Først og fremmest: hvad du bør —
  Siden: hvad dig huer —
Gjør tilgavns, ihvad du gjør!
  Sky, hvad intet duer!
Reis om Lykkens Ring ei hen
  Hist og her paa Jorden;
I din Viv og i din Ven
  Find dit Syd og Norden!

Venskab er og Kjærlighed
  Livets bedste Gave,
Og en reen Samvittighed
  Begges Edens Have!
Broder! det er kjærnesandt!
  Kjærnen i det Hele!
Bort med Skallens ydre Tant;
  Kjærnen lad os dele.

Men skal varig Sympathie
  Nære Himlens Luer,
Bort med Hverdags Dutterie!
  Bort med mange Du'er!
Hvis du føler sligt, som jeg,
  Er vi duus herneden,
Og, naar endt er Livets Leg,
  Duus i Evigheden.

№ 29.

Moderato. L. Zink.

Og da dens stærke Ild afbrændte
Hver Blomst saa net,
At der, hvor man sit Øie vendte,
Stod et Skelet, —

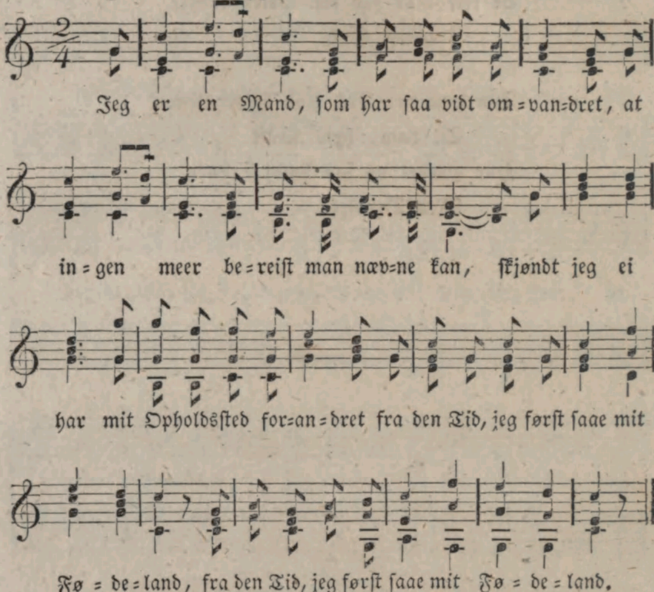
Da kom en lille Gud tilbage
Medynksom, god,
Som lindred' de Profanes Klage,
Med Drueblod.

Viinranken bredte ud sin Skygge
    Saa sval og mørk,
At selv man sad for Solen trygge
    I hedest Ørk.

Ton høit vor Tak mod Himmelbuen
    Til ham, hvis Kraft
Har qvæget os saa huldt i Luen
    Med Druesaft.

№ 30.

Allegro non troppo.

Franz Drake gik vel eengang rundt om Jorden,
Og gjorde sig derved udødelig;
Men jeg, som blev bestandig her i Norden,
Den hele Jord har tidt gaaet rundt om mig.

Jeg har lært alt, hvad Mennesker kan lære,
Og ingen Ting er bleven skjult for mig.
Selv Alchymie gjør mig den største Ære;
Ser Flasker Viin, drik dem — saa er du rig.

Jeg har seet alt, hvad Jorden har i Eie,
Fra Kola af og indtil Kolazin,
Men af alting dog intet kan opveie
Mod Synet af et fuldt og godt Glas Viin.

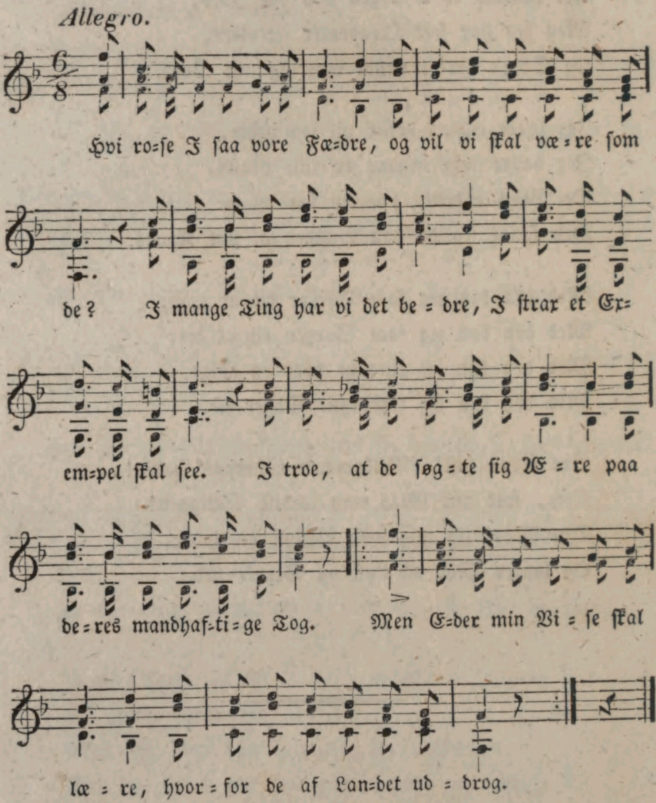
Søg, hvo som vil, en Cirkel at qvadrere,
Det fandtes ei af nogen paa vor Jord,
Men jeg har seet Qvadrater circulere,
Og Stuen dreies rundt omkring mit Bord.

Jeg lyver ei, ei heller vil jeg prale,
Jeg havde mig engang en lille Ruus,
De Vises Steen, hvorom saa mange tale,
Den fandt jeg da paa Bunden af mit Kruus.

Med den kan jeg faae Griller til at vige,
Med den kan jeg faae Sorgen til at lee,
Med den kan jeg indtage hver en Pige,
Med den kan jeg forborgne Sager see.

See Evan hist! Velkommen Glædens Fader!
Kom, fyld mit Glas med jordisk Salighed!
Din Magt jeg mig med Vellyst overlader,
Og synker Mod og Lyst og Styrke ned.

№ 31.

Her fik de beſtandig at drikke
Det evige Øl og den Mjød;
Tilſidſt ſmagte Øllet dem ikke,
Og Mjøden den faldt dem for ſød;
Viin var ei at vente her hjemme,
Selv ikke i Valfaders Sal;
Thi Odin lod Viinflaſken gjemme,
Saaſnart han fik fyldt ſin Pokal.

Med Sværdet i Haanden de droge
Til Egnen hvor Druerne groe;
De naaede den, drukke, og sloge,
Der vilde de bygge og boe.
Men Romerne taalte det ikke,
De Danske drak Vinen fra dem;
De strax en Borgmester udskikke,
At jage de Fremmede hjem.

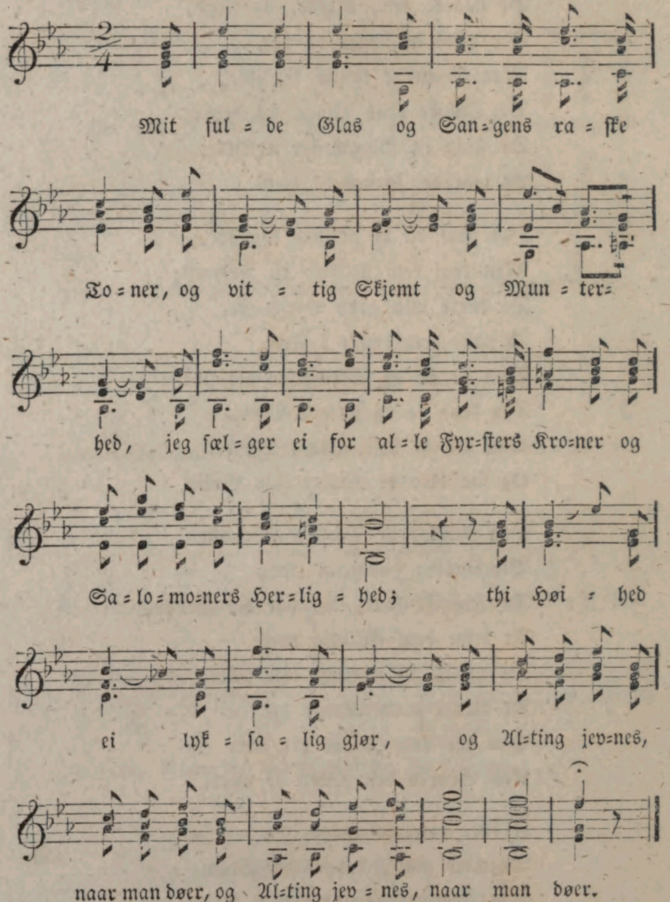
Han traf da de ubudne Gjæster,
Men traf dem sig selv til Fortred;
De lærte min gode Borgmester,
At lade dem drikke i Fred.
Men de fik og Skrub for det siden;
Der laae de og solte i Viin,
Saa løb de beskjenkte i Striden,
Og saa blev de slagtet som Sviin.

Dog vedblev de Danske at gjæste
Viinlandene temmelig tidt;
De Franske saae, det var det Bedste,
At blive dem skikkelig qvit;
De udbad sig ydmygst den Ære,
At bringe dem Vinene her;
Saa lod vore Fædre det være —
Een Godhed den anden er værd.

I vore polerede Dage
Begriber man, det er en Skam,
Sig Franskmanden hid skal umage,
Vi lade dem hente hos ham.
Hvi skulde vi udvandre mere?
Vi kan jo faae Viin i vort Hjem;
Gid Handel og Søefart florere!
Vi faae vore Vine ved dem.

№ 32.

Andante con moto.

Et evigt Navn er deiligt, kan jeg tænke,
Og det paa Qviste ikke gror;
Men det mit Støv i Graven ei skal krænke,
Om man mig aldrig kalder stor;
Thi naar man først dernede er,
Man Verdens Roes og Spot beleer.

En Tønde Guld var artig nok at have,
Dermed at pleie Kjelderen;
Men efter den i Jordens Skjød at grave,
Det overlader jeg til den,
Som ikke troer, og ikke seer,
At Armod tidt af Hjertet leer.

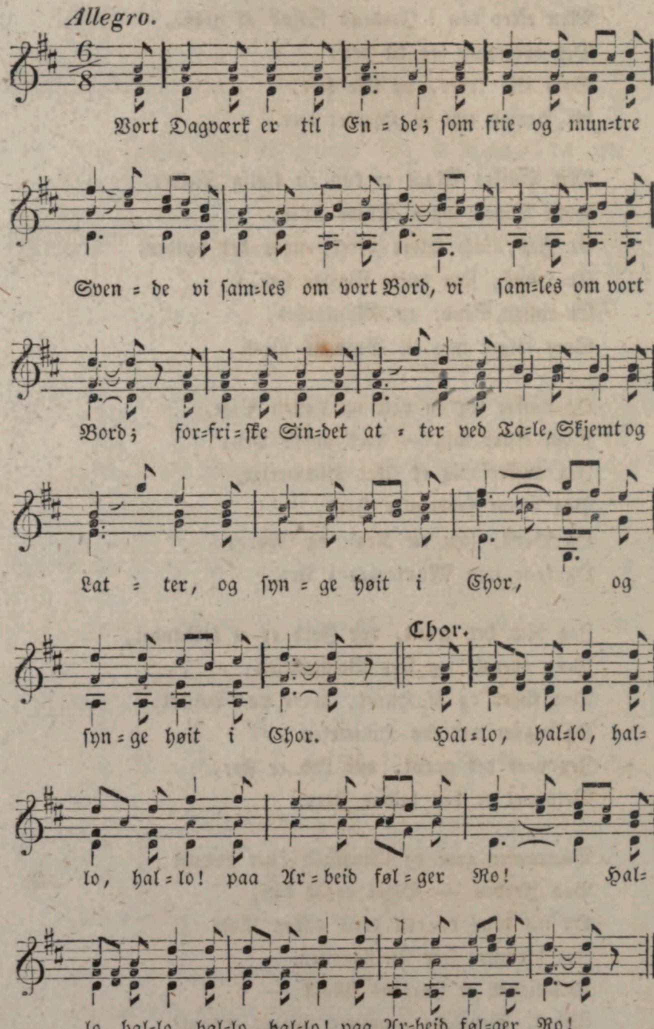
Mit Ønskes Maal er kun en kjølig Kjelder,
Hvor Vinen ingen Skade ta'er,
Et Fad, som fyldes atter, naar det hælder,
Et Huus, som tætte Vægge har,
Et roligt Sind, en Munterhed,
Som følger mig til Gravens Bred.

Og ønsker jeg en rask og kjælen Pige,
Som elsker mig — med andre Ord:
Jeg ønsker mig et lidet Himmerige
Paa denne syndefulde Jord,
Og Børn, som eie Kraft og Marv,
Og faae min Munterhed i Arv.

Jeg veed det grant, vor Jord er ei forbandet,
Nei, overalt jeg seer Velsignelsen;
Den stiger op af Havet, groer paa Landet,
Og regner ned fra Himmelen.
Jeg veed det grant, vor Lod er stor,
Velsignet er den faldne Jord.

Viinranker groe og Venskabs Luer brænde
Paa Jorden — Piger pryde den,
Og fra dens ene til dens anden Ende
Jeg blomstre seer Velsignelsen.
Lyksalighed er Jordens Maal —
Viins, Venskabs, muntre Pigers Skaal!

№ 33.

Allegro.
Vort Dagværk er til En = de; som frie og mun=tre
Sven = de vi sam=les om vort Bord, vi sam=les om vort
Bord; for=fri=ske Sin=det at = ter ved Ta=le, Skjemt og
Lat = ter, og syn = ge høit i Chor, og
Chor.
syn = ge høit i Chor. Hal=lo, hal=lo, hal=
lo, hal=lo! paa Ar=beid føl=ger Ro! Hal=
lo, hal=lo, hal=lo, hal=lo! paa Ar=beid føl=ger Ro!

Langt over dunkle Vande
Mod Syden ligge Lande;
Paa Bjerget Ranker groe.
O, den der havde Vinger!
Derhen, derhen os bringer!
Der er det godt at boe!

Chor.

Hallo, hallo, hallo, hallo!
Der er det godt at boe!

Nei! Vinger har vi ikke;
Men vi har Lyst at drikke,
Og Vinger har vor Lyst!
Med den vi fare vide!
Med den mod Sønderlide
Vi kapre Vinens Høst.

Chor.

Hallo, hallo, hallo, hallo!
Derhen hvor Ranker groe!

Ja, hen til Sydens Ranke!
Vort Fartøi er vor Tanke;
Vort Seil vor Phantasie!
Endskjøndt vi sidde stille,
Vi langveis fare ville,
Som Himlens Fugle frie.

Chor.

Hallo, hallo, hallo, hallo:
Vi seile og vi roe!

Til Frankrig først vi drage,
Og komme saa tilbage
Med Vinen fra Bordeaux.
Med den vi lægge Grunden;
Thi den er god paa Bunden.
Ei sandt? det veed vi jo?

Chor.

Hallo, hallo, hallo, hallo!
Vi er nu i Bordeaux!

Vi seile nedad Rhinen;
Der vorer gratis Vinen,
Ifald man Folk kan troe.
Og Fanden skulde spart'en,
Da nu vi er paa Farten;
Her drikker Hver for To!

Chor.

Hallo, hallo, hallo, hallo!
Her drikker Hver for To!

Saa paa de sølvblaae Vande
Ved Portugal vi lande
Og tage Ladning med.
Vi Reisen nu forcere
Til Høiden af Madeira,
Og saa afsted! afsted!

Chor.

Hallo, hallo, hallo, hallo!
Vi seile og vi roe!

Thi Frankrig atter vinker;
Dens gyldne Drue blinker;
Der er det godt at boe!
Fra Portugal og Spanien
Vi drage til Champagnen;
Her slaae vi os til Ro.

Chor.

Hallo, hallo, hallo, hallo!
Her slaae vi os til Ro!

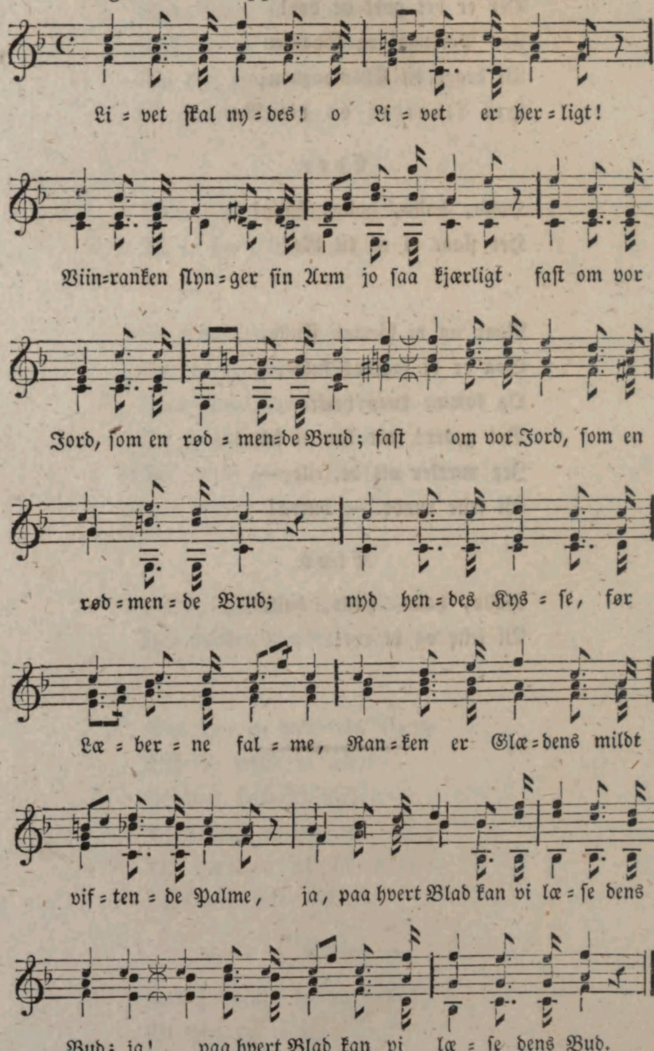
Naar nu vi hjemad skulle,
Saa er vi sagtens fulde,
Og komme knap herfra.
Det gaaer! det kan ei feile!
Jeg mærker alt vi seile —
Vi seile rundt — hurra!

Chor.

Hallo, hallo, hallo, hallo!
Vi seile og vi roe!

№ 34.

Allegro non troppo. **H. E. Kröyer.**

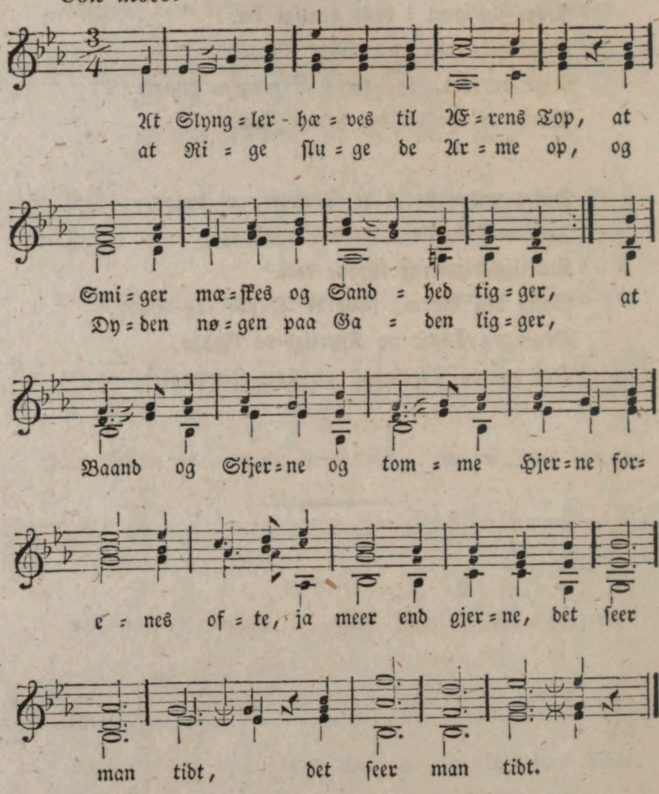

Tusinde Sangfugle høit i dens Kroner
Svinge mod Himlen de prægtige Toner,
Klage saa ømt i dens venlige Læ.
Evighedsharpen med liflige Vinger
Røre de sødt, og, mens Strengene klinger,
Bæver af Vellyst det hellige Træ.

Dulgt under Løvet de Templer, vi bygge,
Jordlivets bedste Klenodier omskygge,
Kjærlighedsalferne throne deri.
Salig den Barm, hvor de Trende tog Sæde,
Druer og Toner og Kjærligheds Glæde,
Det var en Treklang! en stolt Harmonie!

№ 35.

Con moto.

Og I, som sukkede tidt med mig,
Naar Dyd og Sandhed blev underkuet,
Naar den blev æret, fornem og riig,
Som Lov og Bøddel har ofte truet,
    Forglemmer Taarer,
    Som aldrig saarer
En Slægt, som Himlen har skabt til Daarer,
    Og værer glad.

Da Nattens Forbud, Tusmørket, laa
Paa halve Jorden, og den var rolig,
En Glands med eet jeg i Østen saae,
Gud Evan kom fra Olympens Bolig
Kun sjelden vadsket,
Men feed og ladsket,
Han ned ad Fjeldet barfodet trasked,
Og ravede.

Han nærmed' sig til det Sted, jeg sad,
— I Gudens Aasyn stod malet Glæde, —
„Søn!" sagde han — „Du bør være glad,
Lad Patrioten forgjæves græde,
Naar Ondt kun lykkes,
Naar Landet trykkes,
Og Retten selv af dens Tjener rykkes,
Saa tøm dit Glas."

Jeg tog hans Bæger og tømmed' det,
Og glemte Landet og Landets Daarer,
Jeg fandt, at Narren har stedse Ret,
Som spotter med Heraklitens Taarer,
Jeg hylded' Glæde,
Forsvor at græde,
Og loved' Evan, jeg vilde qvæde,
Kun ham til Roes.

№ 36.

Allegro moderato. **H. O. C. Zink.**

Til Fru Fortuna gaaer jeg ikke;
Hun er i alt for slemt et Ord;
Det skal ei sjelden Fruen stikke
At give Godtfolk Gift derfor.
Saa mangen fandt sig ilde af
Den Glæde, ham Fortuna gav.

Hos Plutus jeg den ikke henter;
Han er jo blind den stakkels Dreng;
Han derfor og til Patienter
Uddeler ondt og godt i Fleng.
Tidt faaer en Dosmer eller Nar,
Hvad Flid og Viisdom tiltænkt var.

Herr Bacchus og Sieur Amor have
Den nu og da at handle med;
Men Amor er saa tidt af Lave,
Og Bacchus drikker, som man veed;
Thi har de begge tidt for Skik,
At komme beeskt i Glædens Drik.

Nei! kun hos Venskabs Skytsgudinde
Man Glæden altid ægte faaer!
Kun hun bedrager ingensinde,
Hvo tillidsfuld til hende gaaer.
Thi fylder alle bredfuldt Maal,
Til Glædens og til Venskabs Skaal.

№ 37.

Allegretto.

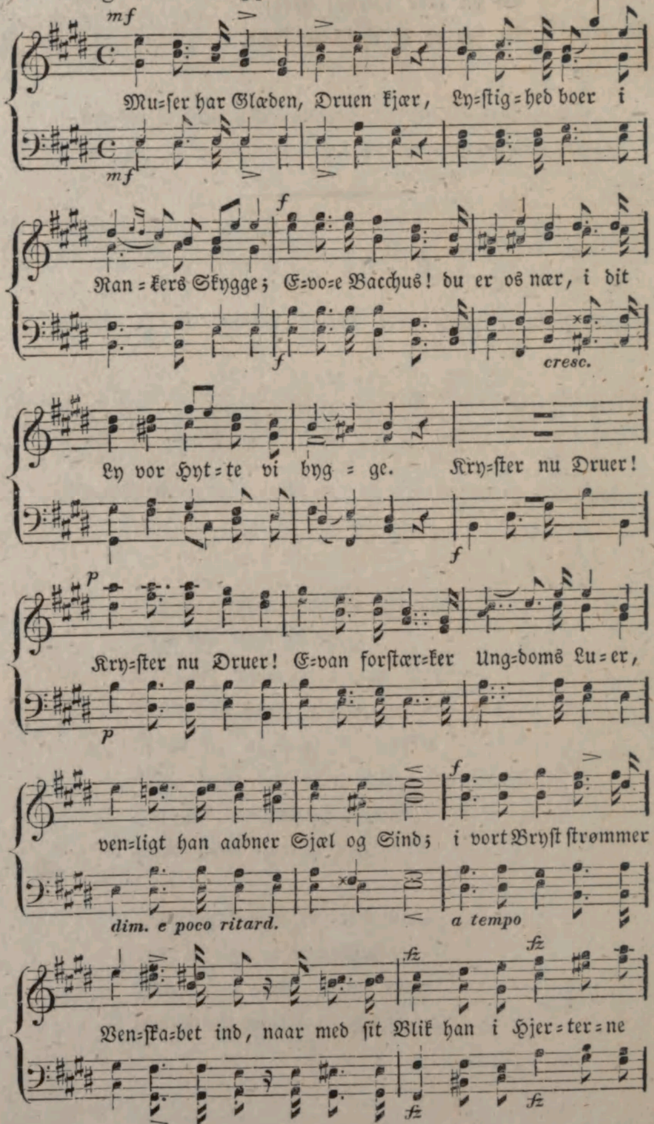
Lad en ſtræng Tartuffe true
Med det hede Helvede,
Og ſlaae Kors for ſig og grue
Naar han hører Nogen lee.
Troer I, at han ikke lædſker
Sig, naar han bli'r tør og heed?
Jo, jo! de profane Vædſker
Glide ganſke artigt ned.

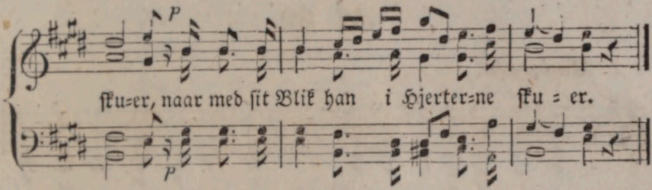
Blot Methoden er forſkjellig:
Her indtage vi vor Ruus;
Den, ſom dertil er for hellig,
Pimper hjemme i ſit Huus.

Svire inden lukte Døre,
Ligner en Mahomedan;
Vi vil lade Verden høre,
At her er et christent Land.

№ 38.

Allegro non troppo. — H. E. Kröyer.

Venus er sød, som Blomst i Mai,
Men hun som hiin kan ei forbinde;
Elskeren gaaer sin eensomme Vei,
For at finde sin Sjæls Veninde.
Skinsyge Glæde!
Ene da lad Forelskte træde!
Venus kun lider To og To;
Men i Selskab er Evan kun fro,
Og blandt Venner han tager sit Sæde.

Her hersker ingen Nidkjærhed,
Skinsygen ei sin Fakkel tænder,
Skjøndt nu den Ild, som gjør Ynglingen heed,
I os alle Forsamlede brænder.
Bachus forbinder:
Hil dig da Gud med Purpurkinder!
Aldrig hos dig var Barmen trang,
Du os Hjertet opflammer til Sang,
I din Munterhed Sorgen forsvinder.

Flaccus, du ædle Druens Ven!
Aldrig du dig fra Mindet fjerner;
Rhin og Bordeaux nu os skjenker igjen,
Hvad dig Massiker gav og Falerner.
Sønlige Pligter!
Hil dig, vor Ungdoms elskte Digter!
Glade din Skaal vi drikke nu!
Du begeistred saa tidlig vor Hu,
Og sin Lærer ei Ynglingen svigter.

Hist, hvor dit Bad i Tibur staaer,
Ranken sig end i Gruset slynger;
Murene smuldnes Aar for Aar,
Men din Ære kun Tiden foryuger.
Glemmer ham ikke!
Flaccus har lært os elske, drikke,
Kraftigt han sang til Venskabs Priis;
Han var god, han var lystig og viis:
Tømmer Skaalen med funklende Blikke!

№ 39.

Heraclitus veed man, han gik
Med Flasken saa lumsk i sin Lomme;
Han flæbed', saa det havde Skik,
Naar Flaskerne først vare tomme.
Han græd over Verdens Besvær;
Men see, om vi troe disse Løgne:
Han drak, det var Mandens Maneer,
Saa Vinen flød ud af hans Øine.

Democritus en Perial
Tidt havde saa godt som en Anden;
Han loe som en Mand, der var gal,
Naar Glassene fyldtes til Randen.
Hans Næse tidt lyste ham hjem;
(Vi dertil har opfundet Lygter,)
Og, hvor han kom ravende frem,
Han loe ad enhver, som var nychter.

Copernicus hine var lig;
Sin Viisdom han søgte i Flasken,
Der, troede han, skjulte den sig
Og ulmed', som Ild under Asken.
Engang i en Ruus, som var stiv,
Da Stuen gik rundt omkring Stolen,
Begreb han det først i sit Liv,
At Jorden gik rundt omkring Solen.

Selv Viismanden Aristotel
Har Viin for sin Viisdom at takke;
Skjøndt een Gang han pimped' saa vel,
At han fik Musketten paa Nakke.
Han elsked' det Vaade saa høit,
(Man Sandheden ei bør fordølge,)
Af Lyst til at fyldes ret droit,
Han sprang i den skummende Bølge.

Naar Pyrrho, som ofte kom paa,
En Taar over Torsten mon tage,
De Ting, som tilforn monne staae,
Han mærked' gik frem og tilbage. —
Han Skeptiker blev, denne Mand,
Og havde den Mening blandt flere:
Størst Galning har største Forstand,
Hurra for den skeptiske Lære!

№ 40.

Tempo di Marcia.

Hvis Kongerne flittigt forsamlede sig,
Og drak ved hver Tvist et Glas Viin paa Forlig,
Fik Jorden en evig og ønskelig Fred,
Og Viintapperlauget florerte derved.

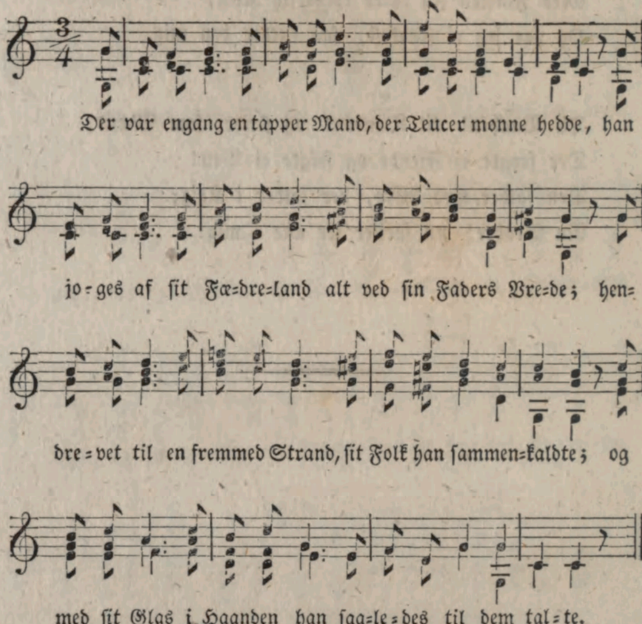
Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
Maa gjøre den Lærde saa stridbar og kjæk;
Men hvis han kun Smagen paa Viin kunde faae,
Han holdt sig til den og lod Blækhornet staae.

Jeg lever i Fred med den samfulde Jord,
Min eneste Fjende staaer for mig paa Bord;
Med Flasken jeg fører evindelig Krig,
Og var jeg ei stærkest, saa fældte den mig.

Til Vaaben! til Vaaben! og strider som Mænd,
Der frygte ei Fjende og svigte ei Ven!
Den falder med Ære, der falder i Krig;
Nu Brødre! nu speiler jer alle i mig!

№ 41.

Andante con moto.

I Brødre! hidtil meget Ondt
Med mig I have døiet;
Og det troløse Hellespont
Ved Vinterstide pløiet;
Nu teer Jer ogsaa her som Mænd,
En Polak lides ikke;
I Morgen seile vi igjen,
I Aften vil vi drikke.

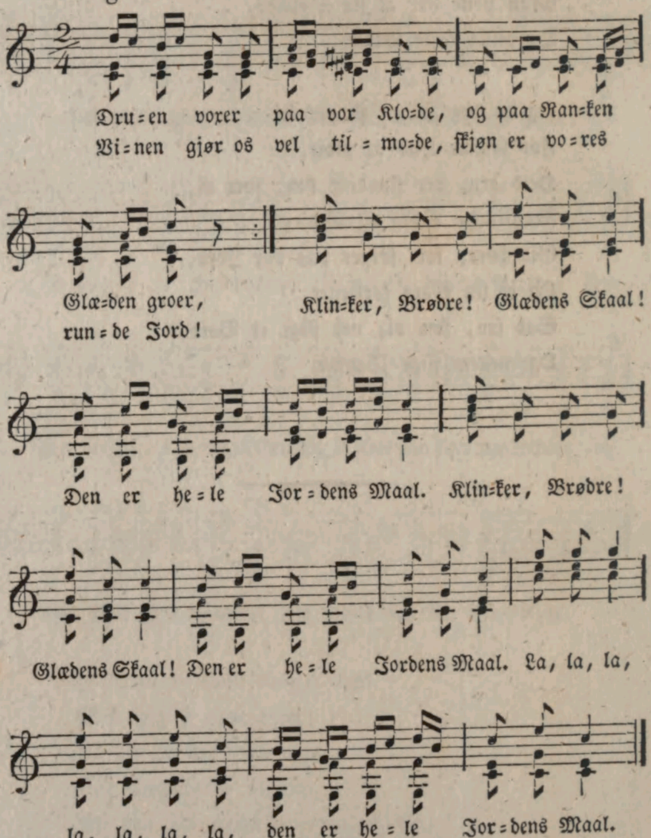
Paa denne Verdens falske Hav
Vi samtlig jo omdrive,
Det Raad, han sine Brødre gav,
Jeg vil os alle give!

Hver Gang man naaer en Ankerplads,
Hvor deilig Drikke vanker,
Man hvile bør af sin Seilads,
Og villig kaste Anker.

Og da dog Ingen slipper fri
For samme Hav at pløie,
Held den, der stundom kan, som vi,
Forglemme Sorg og Møie;
Gid hver, som sørger paa vor Jord,
Og ei sin Sorg fortjener,
Sad fro, som vi, ved sligt et Bord,
Og mellem slige Venner.

№ 42.

Allegro. **F. L. Ä. Kunzen.**

Stundom vil man dog fornemme,
At der Sorg hos Glæden boer;
Vinen spiller, og vi glemme
Sorgerne paa denne Jord:
Al dens Galskab, al dens Fjas
Drukner i det fulde Glas.

Fader Evan Friheds-Huen
Paa sin Isse fæstet har:
Frie Hænder perse Druen,
Og dens Saft er dobbelt klar.
Klinker, Brødre, synger Chor:
Frihed paa den hele Jord!

№ 43.

Poco Andante. **A. P. Berggreen.**

Der skal ringes med Bouteller,
Naar man bær mig til min Grav;
Fiir' og tyve drukne Seller
Skal gaae for med Krands paa Stav;
De skal drikke, Viser sjunge,
Og ophænge runden om
Alle mine Pengepunge,
Som de hjalp at gjøre tom.

Alt mit Gods ved Testamente
Skjænker jeg en Kjeldersvend,
For den Viin, han lod mig hente
Paa Credit i Kjelderen.

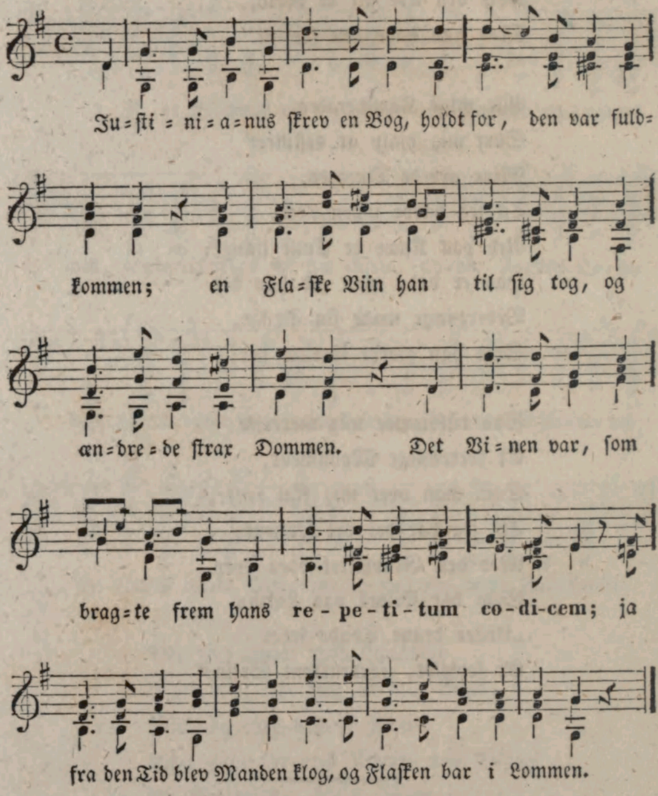
Al min Rigdom er en Skjorte,
Som er gammel og forslidt;
Hvis den ikke alt er borte,
Maa han have den for sit.

Alle mine Kammerater,
Som mig hjalp at destilleer'
Mine arvede Ducater,
Til jeg havde ingen fleer,
Ned paa Knæe de skulle sjunge:
Han er død, men gid han der
Vederqvæge maae sin Tunge,
Som han gjorde fordum her!

Saa tilkommer mig medrette
Et fortræfligt Monument,
Som man over mig skal sætte,
Thi jeg har det vel fortjent;
Med den Gravskrivt oven over,
Som bør skrives paa Latin:
„Under denne Tønde sover
Et forfyldt, fordrukkent Sviin."

№ 44.

Moderato. Tuch.

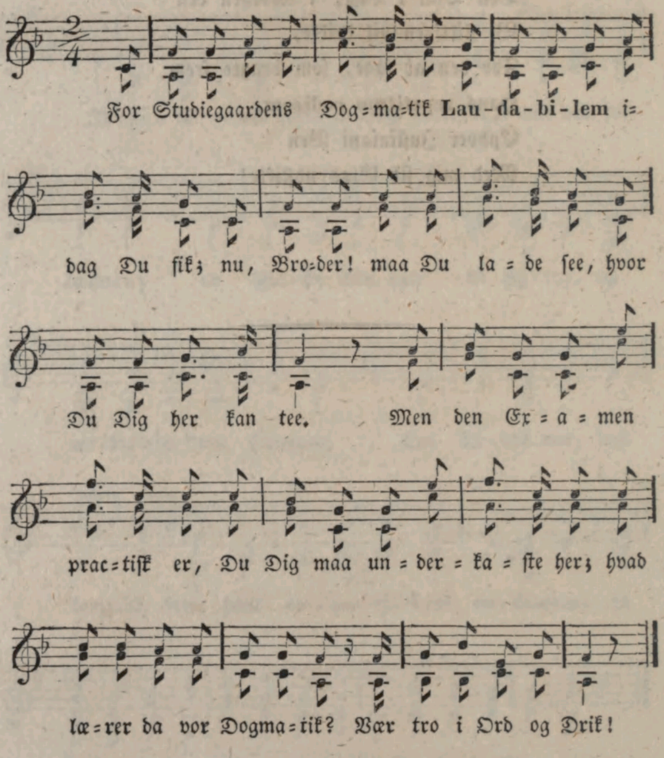

Man siden i hver vigtig Sag
Nys før han skulde dømme,
For Nyttens Skyld meer end for Smag
Ham saae en Flaske tømme
Udaf den Viin, som bragte frem
Hans **repetitum codicem.**
Hvo Manden ære vil i Dag
Han Bacchum ei forsømme!

Enhver Justiniani Ven
Med mig sit Glas udstikke!
Den Viin i Dag, i Morgen den
Vi flittigen vil drikke,
For den at faae, som bragte frem
Hans **repetitum codicem.**
Enhver Justiniani Ven
Med mig sit Glas udstikke!

№ 45.

Allegretto.

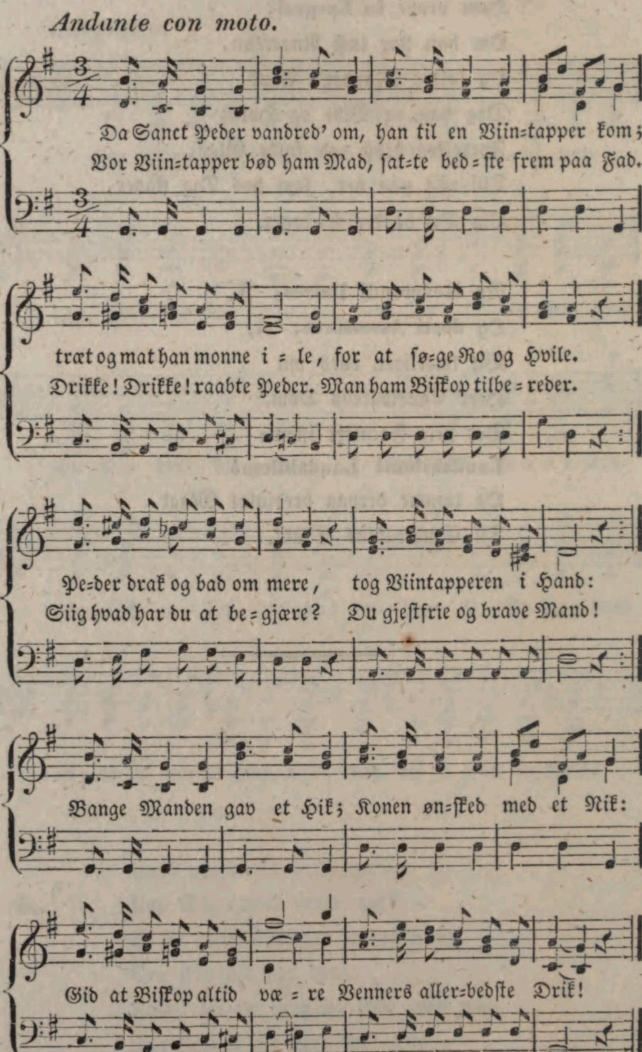

Quid prositeris i Moral?
Kan Du i Tide være gal?
Ei er dens Viisdom meget værd,
Der ikke det har lært.
Kom, lee og syng og spøg med mig,
Imorgen er jeg klog med Dig;
Saa Fader Hagedorn har sagt;
Hav dette vel i Agt.

Nu, **Domini Collegæ**, vi
Ham prøve **in Exegesi**,
Om han har læst Anacreon,
Og fattet Mandens Aand.
Dog han og Vibe og Horaz
Fortolkes bedst ved fulde Glas;
Thi viis paa det, som hos Dig staaer,
Om Du de tre forstaaer.

Nu **Reverendi Patres**, I,
Og **docti Assessores**, vi,
Vil letteligen enes om
Herr Candidatens Dom.
Det hele Facultet istem:
Laudabilem! Laudabilem!
Og tømme derpaa bredfuldt Maal
Til Candidatens Skaal.

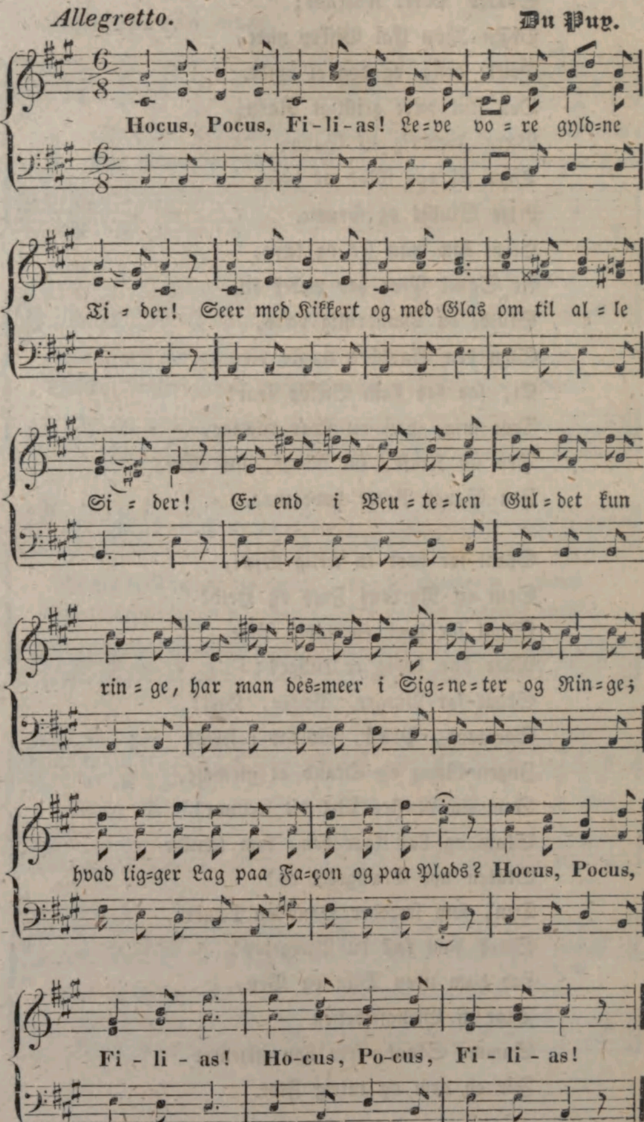
№ 46.

Andante con moto.
Da Sanct Peder vandred' om, han til en Viin=tapper kom;
Vor Viin=tapper bød ham Mad, sat=te bed=ste frem paa Fad.
træt og mat han monne i=le, for at sø=ge Ro og Hvile.
Drikke! Drikke! raabte Peder. Man ham Biskop tilbe=reder.
Pe=der drak og bad om mere, tog Viintapperen i Hand:
Siig hvad har du at be=gjære? Du gjestfrie og brave Mand!
Vange Manden gav et Hik; Konen ønsked med et Nik:
Gid at Biskop altid væ=re Venners aller=bedste Drik!

Som du vil saa skal det skee
Svared' Peder smilende;
Begge Kjøn skal Biskop ynde,
Drikke den, og dog ei synde.
Den skal bære geistligt Navn,
Være Jorderig til Gavn;
Tjene til vor Mad at døie,
Lette Sindet og fornøie.
Heraf kan man see og lære,
At Sanct Peer har været til.
Skulde en Dumdristig være,
Som den Sandhed nægte vil;
Ei, saa lad ham Biskop faae!
Troe mig, han vil strax tilstaae,
Den sin Kraft, sin Magt, sin Ære,
Fra Sanct Peder have maa.

Skaal for hver en ærlig Sjæl,
Som vil Nordens Fred og Held!
Skaal for hver en yndig Pige,
Naar hun dydig er tillige!
Skaal for Borger, Bonde, Helt!
Søemand, Præst, Soldat i Felt!
Ingen Rang og Stand at glemme,
Som sin Næstes Vel vil fremme!
Skam og Last faae den, som tænker
Staten nye Trængsler op!
Den, som smedder Hand'len Lænker,
Smed ham fast til Bjergetop!
Lad ham uden Viin og Ven,
Tage af Gjengjeldelsen
Samme Skaal, som han iskjenker
For en arm og talrig Flok.

№ 47.

Allegretto.
Du Puy.
Hocus, Pocus, Fi-li-as! Le=ve vo=re gyld=ne
Ti=der! Seer med Kikkert og med Glas om til al=le
Si=der! Er end i Beu=te=len Gul=det kun
rin=ge, har man des=meer i Sig=ne=ter og Rin=ge;
hvad lig=ger Lag paa Fa=çon og paa Plads? Hocus, Pocus,
Fi - li - as! Ho-cus, Po-cus, Fi - li - as!

Hocus, Pocus, Filias!
„Naar vi Sandhed skal bekjende,
Staaer paa Vindigt Tidens Glas!"
Mangen tør indvende:
Den der er hyppigst ved Haanden med Praten,
Lapper Financerne, slikker paa Staten,
Ofte er selv i en slem Suppeda's,
Hocus, Pocus, Filias!

Hocus, Pocus, Filias!
At man dog ei eengang tier,
Med det gamle Snakkerads,
Dumme Klynkerier.
Medens man skraaler paa Nød og Elende,
Ret som det Tid var hver Skilling at vende,
Østergad' vrimler af Damer i Stads,
Hocus, Pocus, Filias!

Hocus, Pocus, Filias!
Skuespil, Concerter, Baller,
Stor Diner og stolt Colla's,
Her i Mængde falder.
Slipper En Pengene, stopper Crediten;
Alting dog jevnes tilsidst ved Falliten,
Hab ich kein Geld nicht, so hab' ich Koràs!
Hocus, Pocus, Filias!

Hocus, Pocus, Filias!
Vi Fiolen lade sørge!
Hvortil skal det Klynkerads?
Maatte man nok spørge.

Om end Commercen forgjæves man søger,
Har man da ei nu Commersviseboger.
Det kan man kalde at leve paatrads.
Hocus, Pocus, Filias!

Hocus, Pocus, Filias!
I hver Gade, i hvert Stræde,
Har man sig en Skueplads,
Ikke blot til Glæde.
Om end med Kunst og med Kunstsmag det skranter,
Har man dog Overflod paa Trimulanter,
Morskabstheater, ha bravo Bajas!
Hocus, Pocus, Filias!

Hocus, Pocus, Filias!
Og vil man sig ret fornøie,
Kaste man til vort Parnas,
Kun et kjærligt Øie.
Lyde da ikke de Hundrede Harper?
Mangen tør Jyde imellem de Karper.
Samtlig de gjøre dog Støi paa Parnas,
Hocus, Pocus, Filias!

Hocus, Pocus, Filias!
Man i Smug vel hører klage:
Gamle ærlige Pega's,
Bliver træt af Dage.
Men trives ikke fortræffelig Racen,
Nu her i Landet af Bileams Asen?
Den kan særdeles vel tage hans Plads,
Hocus, Pocus, Filias!

Hocus, Pocus, Filias!
Naar vi Sandhed skal bekjende,
Er det Fjas med alskens Fjas,
Naar det ei faaer Ende.
Tiderne vi dog ei ændre, og bedre,
Heller vi gjøre da som vore Fædre,
Skjænke, og klinke, og tømme vort Glas.
Hocus, Pocus, Filias!

№ 48.

Allegro e marcato. **J. A. P. Schulz.**

Og mange Ting forvolde Tørſt,
Som man knap ſkulde tænke,
Men dog Erfaring lærer: Førſt:
Ifald du faaer en Enke,
Der piner dig til Døde med
Sin ſalig Husbonds Dyder,
Der bliver Ganen tør og heed,
Puns qvæger da og fryder.

Dernæſt, om du har en Rival,
Som din Clariſe ſælger
Sin Haand for Guld, da er du gal,
Ifald du Strikken vælger.

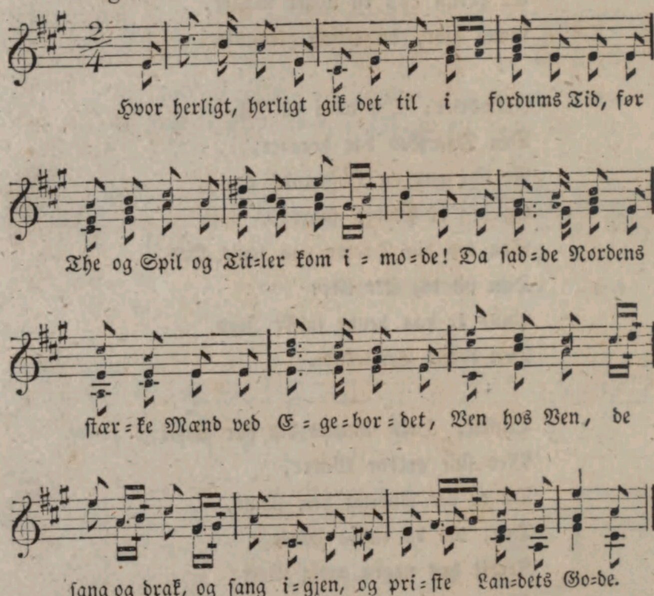
Nei, dersom du paa saadan Spot,
Som gjerne skeer, fornemmer
En heftig Lyst til noget Vaadt,
Puns gjør, du alting glemmer.

Fremdeles: Om du i en Iil
Den Daarskab har begaaet,
At lide paa en Hofmands Smil,
Og dog ei Embed faaet;
Saa tro din Doctor paa hans Ord,
Han vil dig ikke ilde:
Puns er paa denne falske Jord
Den bedste Trøstekilde.

Tilsidst: Hvis Plutus dig har glemt
Med sine gyldne Gaver,
Da er det sandelig heel slemt,
Dog, om du endda haver
Kredit hos nogen ærlig Vert
Kun paa en Tremarks Bolle,
Skal du før den er halv fortært,
Dig for en Croesus holde.

№ 49.

Allegro. **L. Zink.**

De drak af pælemaalte Kruus,
De sang om Kongen og hans Huus,
Og bød ham leve længe.
Af Sangen glad, af Glæden varm,
Gik hver til sit med Mod i Barm,
Faldt om i Konens aabne Arm;
Da bleve raske Drenge.

De Drenge trivtes, vorte op
Med mandig Sjel i fyrig Krop,
Til Held for Fædrehuset.
Kom Fjenden, strax de droge frem,
Og Mod og Styrke drog med dem,
De sloge, bare Seiren hjem,
Og sang igjen ved Kruset.

O, gyldne Skik! som, Norden god,
Gav Folket Rødme, Styrke, Mod,
Og Landet Held og Hæder,
Hvi blev du ei bestandig ved
At muntre trofast Enighed,
Og adle Nordens Herlighed
Ved jevne, stolte Glæder?

Hun kom — den kjælne Blødhed kom,
Og Cimbrens Skikke støbtes om,
Og bleve nu saa sære.
Alting blev Tvang; det kaldtes stort,
At gabe Mod og Styrke bort
Ved Snese Retter, Vand og Kort,
Og stor vil hver Mand være.

Men Moden, Vandet, Rangen gjør,
At Dværge fødes der, hvor før
En Kæmpeslægt blev baaren.
Hiin gamle Gubbes blotte Bryst
Bod Trods mod Snee, mod Kamp og Dyst;
Nu zittrer Junkrens skjulte Bryst
I Fred og midt om Vaaren.

Hør, Venner! kjække Venner! vi
Vil spotte Modens Aberi;
Den kun med Haanhed lønner.
At gabe om et kjedsomt Bord,
At være liden, synes stor,
Er det for Folk, som boe i Nord,
Er det for Cimbrers Sønner?

Nei, bort med Sybariters Skik!
Kom du igjen vor gamle Skik,
Der gavned vore Fædre!
Ei vil vi plage os med Rang,
Men hædre Pligt og hade Tvang,
Saa samles jevnt ved Viin og Sang,
Og da gaaer Alting bedre.

№ 50.

Vivace molto. **F. Kuhlau.**

Maa i Nat og Mulm Du famle,
Skjælv ei for et Febergys.
Tøm en Kande af den gamle,
Strar Du Varme faaer og Lys.
Viisdomsfuglen af sin Dvale
Vækker Rankens Tryllestav,
Og hvor Druetunger tale
Synker Daarskab i sin Grav.
Gives der en bedre Vei?
Nei, nei, nei!
Kun hvor Druetunger tale
Synker Daarskab i sin Grav.

Ja med Ranken Alt omfatter
Bacchus, Glædens raske Gud!
Som en Phønix Sjælen atter
Flagrer af hans Flammer ud.
Over Stjernen flyver Tanken,
Naar Pokalens Klokker gaae,
Og ved raske Tag i Ranken,
Vi til Paradiset naae.
Gives der en bedre Vei?
Nei, nei, nei!
Kun ved raske Tag i Ranken,
Vi til Paradiset naae.

№ 51.

Allegro non troppo. **Bornhardt.**

Man maa sige hvad man vil,
Ædru bør man være;
Men hvad der nu hører til,
Jeg vil Eder lære:
Hver af os var Bollen huld,
Alle Bollen hulde,
Jeg er fuld, og du er fuld,
Vi er alle fulde.

Har du, som det lader til,
Broder! tabt Forstanden,
Og i Aften have vil
Den igjen i Panden —

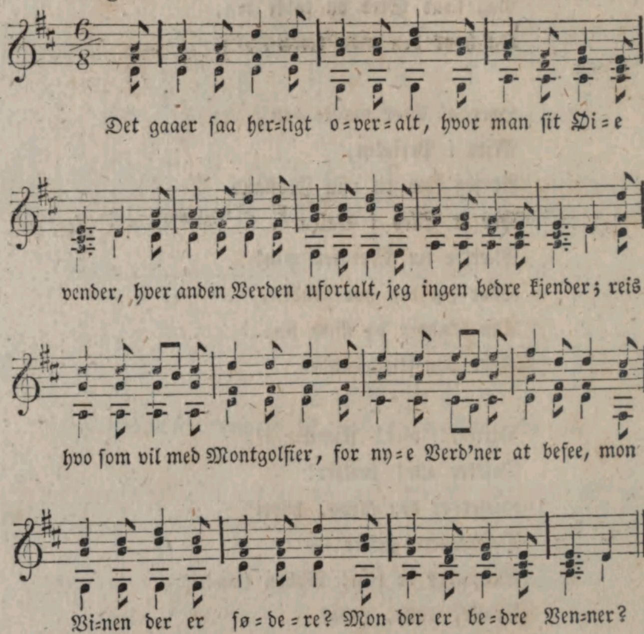
Før du søger den igjen,
Maa du vide, Kjære!
Paa hvad Sted du tabte den,
Og hvor den mon være.

Hver af Eder mærke kan
Midt i Perialen,
At jeg kom til min Forstand
Her et Sted i Salen.
Mærker nu Moralen min!
Hvor jeg den har funden,
Kan Enhver og finde sin:
Dybt paa Bollebunden.

Drikker! øser! skjænker i!
Drikker alle! drikker!
Hisset er den Krog, hvori
Deserteuren stikker —
See, her er han, Bollen tom!
Tralle, ralle, ralle!
Punsen gik — Forstanden kom,
Ædru er' vi alle.

№ 52.

Allegro.

Det gaaer saa godt her i vort Nord,
Her vore smukke Piger,
Og, om just Druen ikke groer
Netop i disse Riger,
Har man dog Vand paa hver en Kant,
Hvori man seile kan galant
Til det velsignede Levant,
Hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa godt i Byen her;
Concerter, Klubber, Baller,
Komedier og andet meer
I deilig Mængde falder.

Man hopper om fra Dør til Dør,
Man gifter sig, og Bøger gjør,
Man puffer, drikker, leer, — og døer,
Naar Død og Doktor kalder.

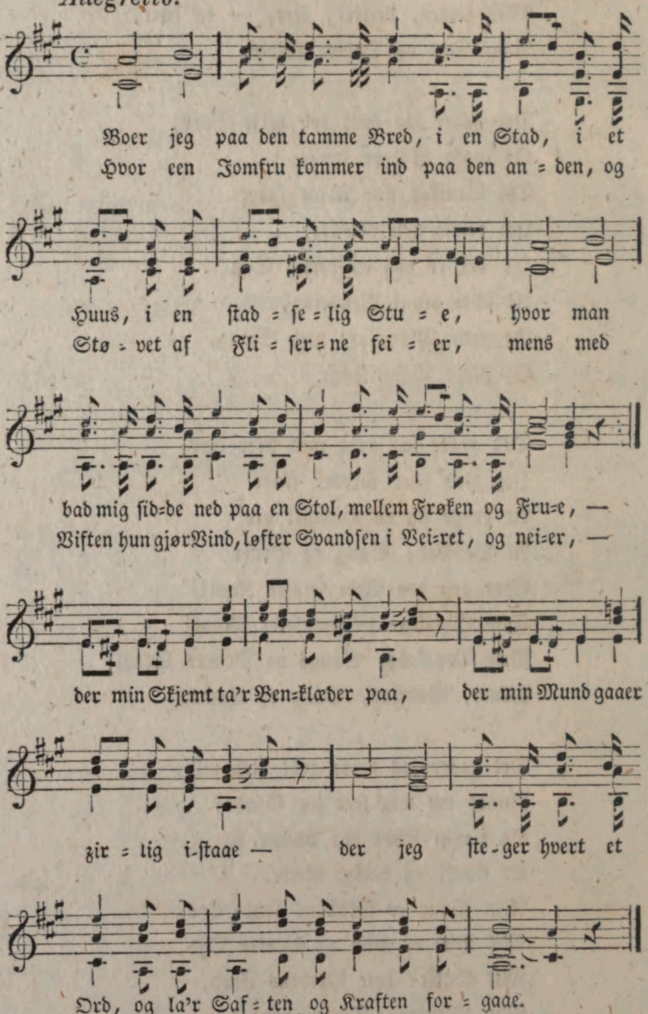
Det gaaer saa godt ved dette Bord,
Os ingen Sorger tynge;
Thi Venskab sine Arme snoer
Om denne hele Klynge.
O! det er dog en herlig Sag
At sidde saa i Vennelag,
Og nyde Vinen ret med Smag,
Og glade Viser synge.

Det gaaer saa godt med hver især;
Jeg glad hver Broder skuer
At bygge sig en Himmel her
Af Venskab, Sang og Druer.
Gjør paa den sidste Flaske Kaal!
Fyld Glassene til bredfuldt Maal!
Drik Venskabs, Sangs og Druers Skaal!
Skaal, Venskab, Sang og Druer!

Det gaaer saa saare godt med mig,
Rundt om mig seer jeg Glæde,
Og i min Sjæl den bygger sig
Et stærkt og varigt Sæde.
Min Sang er Glædens sande Lyd,
Mit Bud er mild og munter Dyd,
Mit Ønske: hele Verdens Fryd,
Min Mening: Tossen græde!

№ 53.

Allegretto.

Boer jeg paa det vilde Hav,
Som slet ingen Slags Zirlighed ændser og sandser;
Hvor det Tunge fandt sin Grav,
Og det Lette kun seirende dandser, —

Hvor Naturen bryder løs,
Mens Matrosen med begede Kløer slaaer i Diske —
Hvor Forklædet er en Gjøs,
Særke Seil, og kun Fiskene Fiske, —
Der min Skjemt ta'r Burer ei paa, —
Som den er, jeg lader den gaae —
Der jeg koger ingen Ord —
Kammeraterne sluge dem raae.

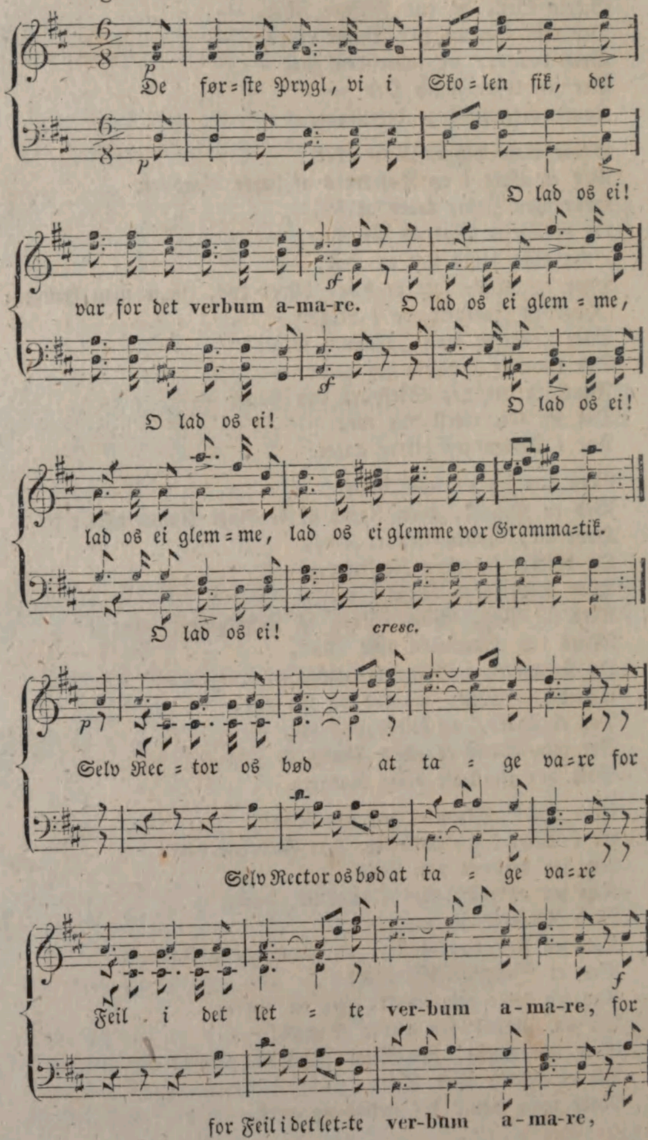
Byder man mig en Kop Thee
Ved et Bord i en Halvkreds af halve Baroner,
Hvor man Joder faaer at see,
Og desligeste Modens Personer, —
Hvor man blues ved en Hat, —
Hvor en Kind, som er bleg, bliver rød, naar man spørger:
„Hvordan Frøknen sov i Nat?"
Eller „hvorfor mon Jomfruen sørger?"
Der tilværks forsigtig jeg gaaer —
Fiint jeg der paa Strengen kun slaaer —
Der jeg føler først mig for,
Før i Texten jeg videre gaaer.

Men har jeg en lille Ruus
Ved en Punsch, i en Kreds af de blaae Kammerater,
Hvor med Sølling jeg er Dus,
Og deslige forvovne Krabater, —
Hvor Koksmaten kommer ind
Med sin Pøs, skyller Glas, og Kahytgulvet feier,
Mens selv Himmelen gjør Vind,
Og Fregatten i Bølgerne neier, —
Skjemtens Melk, saa sød og saa pur,
Der ei staaer, og bliver mig sur, —
Der min Sang er uden Tvang,
Som den kunstløse vilde Natur.

Hver Sit! Skjemter jeg paa Vand,
Er i Skjemt jeg naturlig, som Fædrene vare, —
Leer jeg derimod paa Land,
Kan jeg og mig, som Sønnerne, bare.
Med Korsarer her ombord
Kan jeg lee, være lystig, og trumfe mod Fanden;
Ved et Søndagsselskabsbord
Kan jeg keede mig smukt, som en anden.
Alt sin Plads! saa alting er godt!
Selv lidt Spøg, lidt Spads, og lidt Spot!
Alt er ædelt, siger Knud,
Naar man mener det ærligt og godt.

№ 54.

Allegretto. **H. E. Kröyer.**

Enhver, som er nu iblandt os her,
Ei glemmer **verbum amare.**
Enhver af os har sin Pige kjær;
Bort, kolde Bryst! af vor varme Klynge,
Ifald du ei kan af Hjertet synge!
Amo.

Med Pigen vi have den skjønne Skik
At repetere **amare,**
Og drukne hver Sorg i hendes Blik;
At vi i Døden kan kysse vor Pige,
At vi i Døden kan jublende sige
Amavi.

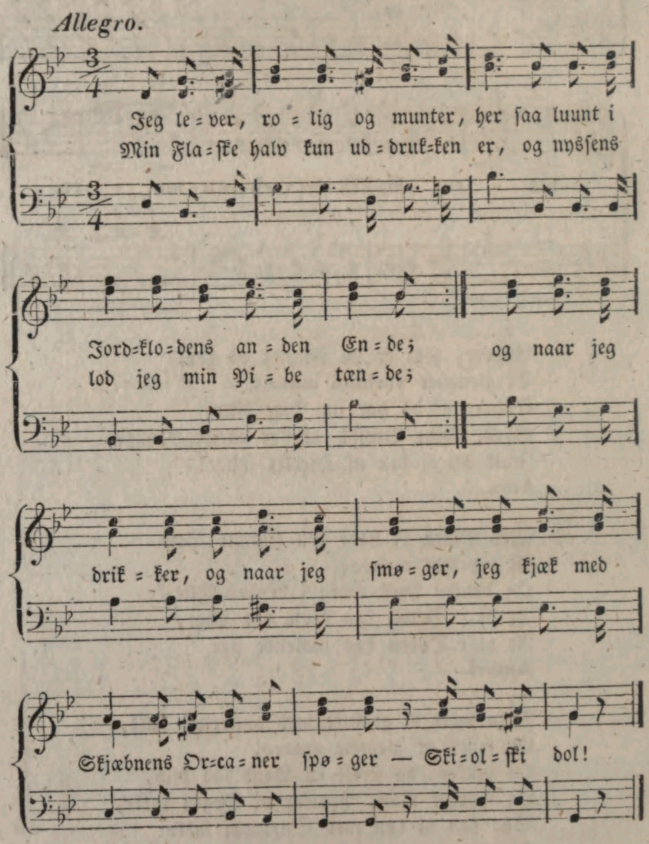
Selv naar vi granske med anstrengt Flid,
Og synes at glemme **amare,**
Os vinker dog stedse en Aand saa blid,
Og spørger man, hvorfor vi Bogen lukke,
Saa kan vi kun med Supinum sukke:
Amatum.

Lad os da, hvordan det end monne gaae;
Ei glemme **verbum amare.**
Vi lærte det jo som Peblinger smaae;
Lad os da juble i hele Livet:
Ja **in infinitum** Infinitivet
Amare.

№ 55.

Dansk Tranqvebar=Vise

med mesopotamisk Omqvæd.

Og hvorfor skulde jeg plage mig
Med sorte Griller og mørke Tanker?
Vor Verden er, som men ta'r den sig;
Jeg Roser mellem dens Torne sanker;

Og, hvor man vender sig hen paa Jorden,
Staae begge blandte fra Syd til Norden —
Skiv = po = dol!

Sandt nok! jeg sidder paa denne Knub
En tyve, tredive hundred Mile
Fra Kjøbenhavn og den kjære Klub,
Og kan i Aften derhen ei ile,
Om mine Been var end nok saa lange
Som Lassers ogede tusind Gange —
Po = dolski = v.

Men, naar jeg undtager denne Torn,
Saa seer jeg heller ei mange flere;
Thi synger jeg, som jeg sang tilforn,
Min Sjel i Griller skal ei crepere!
Vort Livs Kattun overalt er broget,
Og, hvor man lever, man savner Noget —
Dol = skiv = po!

Hvad har man hist, som man her ei har?
Lidt bedre Smør — det er hele Svien!
Jeg dette Savn mig saa nær ei ta'r —
Og hvad er Smør mod Philosophien?
Jeg uden Smør vel skal bytte Livet,
Og ene dertil blev Mad os givet —
Emme = ba = si!

Man har en Stjerne — jeg troer Polar —
I Haletippen af den Bjørnlille,
Hvorom mig sagde min salig Fa'r,
At den for Danske staaer altid stille;

Det gjør mig ondt for den gode Stjerne;
Den løb, som andre, vel ogsaa gjerne —
Op = emme = ba!

Man har for Resten Musik og Sang:
Jeg troer, man kalder det Operetter;
Men jeg forstaaer mig kun lidt paa Klang,
Og er i Dudeldum = Troen Kjetter,
For mig maa Pokker ta Trille Tralle,
Daleidi lari, daleidi ralle,
Klemme = ba = si!

Den Flok af Skjønne, man finder der,
Jeg her eiheller saa blodig savner;
Thi, sandt at sige, jeg ikke seer,
Hvortil den Flok uden Elskov gavner;
Og Elskov, medens jeg har Forstanden,
Jeg skyer og frygter, som selve Fanden —
Basi = o = po!

Al Jordens Elskov er Skum paa Vand;
Dens Vellyst opveier ei dens Pine —
Naar ene Dig jeg kun have kan,
Tilbedte, himmelske Caroline!*
Saa har jeg nok, og for andre Smukke
Jeg ingentid, som en Nar, skal sukke —
Sio = po = do!

Ski = olski, dolski, o = podol = ski!
Podolski = o = sio, podol, skio:

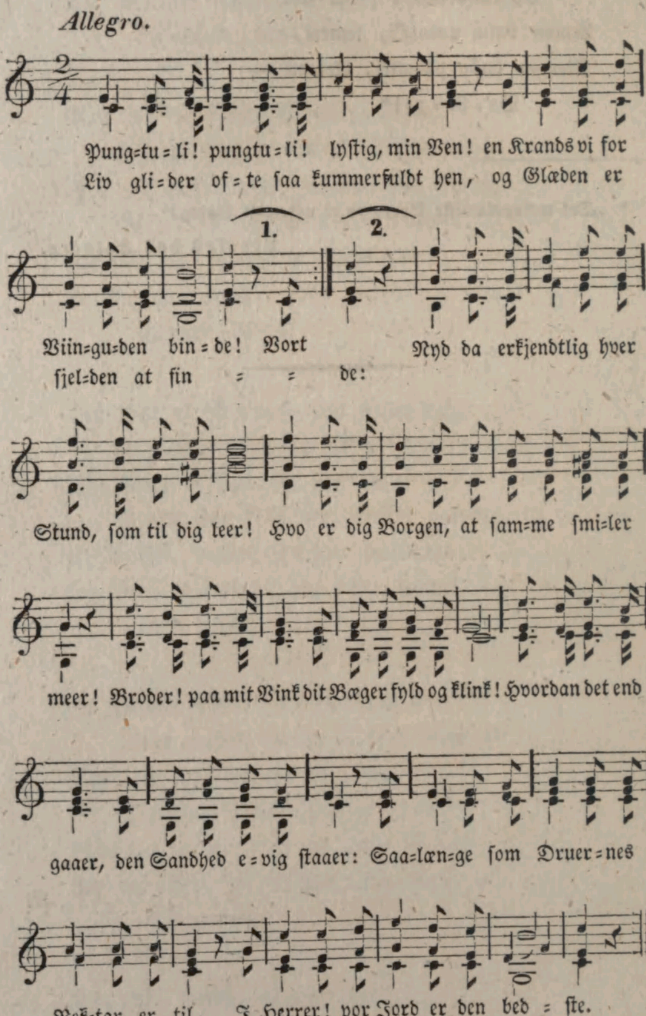
* I Tranqvebar skal man have et godt Billard.

Basiopo, dolski-o-basi!
Op emmebasi o podol-skio!
Lemme basio podolski, lemme,
Klemme basio podolski, klemme —
Ba-sio-po!*

---

* „Det mesopotamiske Sprog er et underligt Sprog!"
Ulysses hos Holberg.

№ 56.

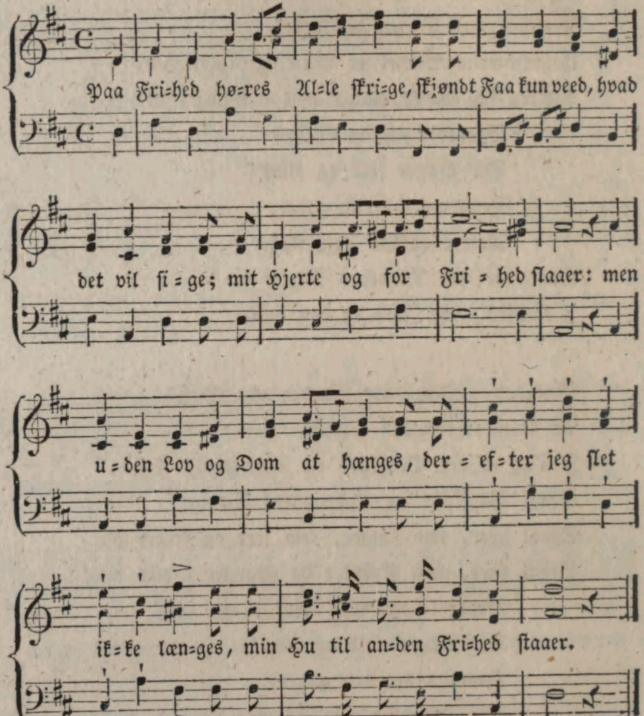

Allegro.
Pung-tu-li! pungtu-li! lystig, min Ven! en Krands vi for
Liv gli-der of-te saa kummerfuldt hen, og Glæden er
1.
2.
Viin-gu-den bin-de! Vort
Nyd da erkjendtlig hver
sjel-den at fin - - de:
Stund, som til dig leer! Hvo er dig Borgen, at sam-me smi-ler
meer! Broder! paa mit Vink dit Bæger fyld og klink! Hvordan det end
gaaer, den Sandhed e-vig staaer: Saa-læn-ge som Druer-nes
Nek-tar er til, I Herrer! vor Jord er den bed - ste.

Tænk, ved hver Time, som lyder, Du gaaer
En skjælvende Alder i Møde;
Og sjelden, kun sjelden de sneehvide Haar
Forliges med Druen den røde!
Ungdommens Syssel er Viin og Kjærlighed,
Ald'ren sig graver blandt gyldne Dynger ned.
Broder! paa mit Vink
Dit Bæger fyld og klink!
Hvordan det end gaaer,
Den Sandhed evig staaer:
Saalænge som Druernes Nectar er til,
I Herrer! vor Jord er den bedste.

Venner! i Dag være Glæden vor Gjest!
At klage ei Umagen lønner;
I Dag er det Venskabs og Kjærligheds Fest:
Skaal Venskabs og Kjærligheds Sønner!
Skaal hver, som synger, som leer og fryder sig!
Skaal hver, som skjænker og stemmer i med mig!
Broder! paa mit Vink
Dit Bæger fyld og klink!
Hvordan det end gaaer,
Den Sandhed evig staaer:
Saalænge som Druernes Nectar er til,
I Herrer! vor Jord er den bedste.

№ 57.

Poco allegro e marcato. **A. Methfessel.**

For de fordømte smaa Karakler,
Der herske paa de Stores Takler
Jeg fremfor Alt vil være fri;
Og endnu mindre vil jeg tigge
Hver ussel Draabe, jeg skal drikke,
Af en Hansqvast i Liberie.

Fri vil jeg være, mens jeg spiser
For al den Kjævlen om Aviser,
Den nye Paskil, og Politik;
Er det ei nok, at vore Dage
Er skabt til Arbeid og til Plage?
Vor Aften er til Roe og Drik.

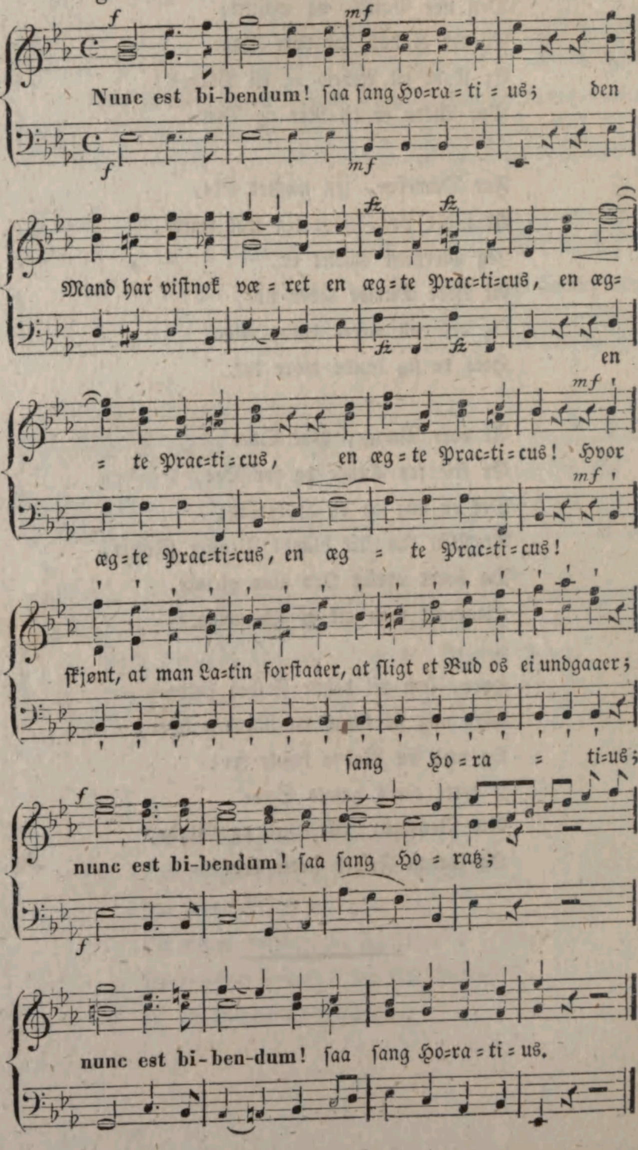
For Damerne, jeg nægter ikke,
At i det Lag, hvor jeg skal drikke,
Jeg allerhelst beleiet er,
At kjede Damer lader ilde,
Og det end værre klæde vilde,
Hvis de sig kunde more der.

At vore Vægge, vore Døre
Er frie for Tunge og for Øre,
Det er mig og en Hovedsag;
At Ven kan frit blandt Venner skjemte,
Da hvert uveiet Ord man glemte,
Saasnart man gik af Vennelag.

Hver, som vil denne Frihed hylde,
Med mig sit Glas til Randen fylde,
Og med sin Naboe klinke fro:
I dette deres gamle Sæde
Gid Venskab, Ærlighed og Glæde,
Og saadan Frihed stedse boe!

№ 58.

Allegro. **H. E. Kröyer.**

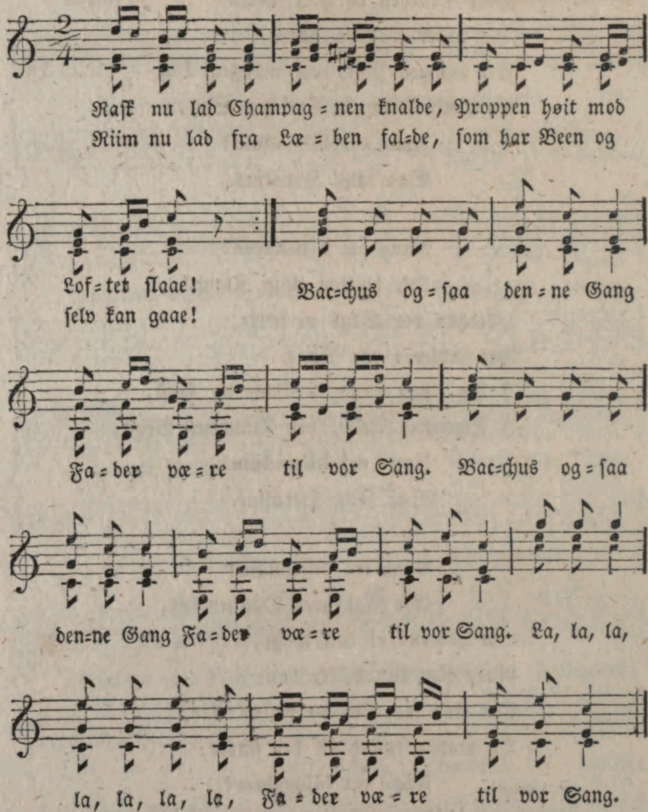
Nunc est bibendum!
Vort Løsen sidst og først,
Hver Morgen og hver Aften
Det lyder for vor Tørst.
Alt mangen Nat, alt mangen Dag
Vi kjækt forfægtet har den Sag,
Nunc est bibendum!
Saa sang Horatius.

Nunc est bibendum!
O! hvilken liflig Klang!
Hvorhen vor Stav vi sætte,
Det jubler i vor Sang.
I By, paa Land, i Vaar og Høst,
I Somrens Arm, ved Vintrens Bryst,
Nunc est bibendum!
Saa sang Horatius.

Nunc est bibendum!
Giv Agt hver Dannemand,
Om han end ei kan synge,
Naar han kun drikke kan:
Det stod som Lov to tusind Aar,
Og mange tusind til det staaer:
Nunc est bibendum!
Vivat Horatius!

№ 59.

Allegro. **F. L. Ä. Kunzen.**

Skjøndt Champagnen synes rolig,
Har den dog et vildt Gemyt,
Hidsig sprænger den sin Bolig,
Og gjør ikke lang Disput;
Straalen stiger mægtig frem,
Stræber atter til sit Hjem.

Solen selv sig heed nedgyder
I vor troldomsfulde Drik,
Og naar flammende den syder,
Faae vi mangt et Himmelblik;

Thi hver Perle, rund og fin,
Gjemmer snildt en Amorin!

Amor stolt paa Vinens Dunster
I vort Capitolium
Driver sine vilde Kunster,
Og i Barmens Adytum;
Ved hans Oprør tidt er hændt,
Hjertet skifted' Regiment.

Ofte Hjertet grumt maa stride
Tvivlsomt mellem Hulde to;
Da Champagnen ned maa glide
For at stifte Fred og Ro;
For det meste har den dømt:
Elsk dem Begge lige ømt!

O fortryllende Mænade!
Seer jeg ret, Du svimler nok
Paa din Parder? Viindrublade
Spille om din løste Lok;
Ræk dit Bæger, stil mit Savn!
Tørst, det er min Længsels Navn.

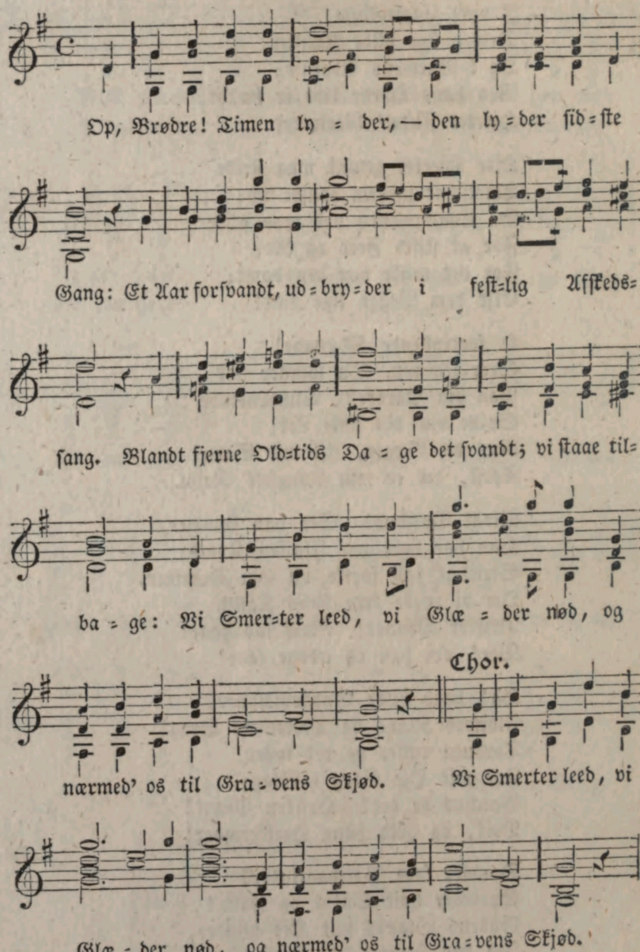
Vivat Bacchus! See han kommer,
Han har hørt vor Flaskes Knald;
Strængt han forske vil som Dommer,
Om vi røgte troe hans Kald!
Drikker Venner! Rask lad gaae!
Vee! om han os ædrue saae!

Ha! hvad vilde Guddomssyner,
Fløiters Klang og Trommers Brag!
Tordnen ruller og det lyner
For mit Øie Slag i Slag;
Bacchus er det! Hvilken Pragt!
Drik, og hyld hans Herskermagt!

Dandser søde Bacchantinder!
Springer høit Satyr og Faun!
Gudens Glands mit Øie blinder,
Jeg kun stamme kan hans Navn;
Ned jeg styrter for hans Fod,
Fældet ved Champagnerblod!

№ 60.

Moderato. **J. A. P. Schulz.**

Bevinget Tiden iler,
Hvo har den Grændser sat?
Den blomstrer, ældes, hviler
I evig Glemsels Nat.

Knap stamme dunkle Skrivter
Om Fædrenes Bedrivter;
Og Skjønhed, Rigdom, Magt med den
I Mulm og Taushed synke hen.

Her hilste vi med Glæde
Det Aar, som nys forsvandt;
Ak! løsnet er den Kjæde,
Som os da sammenbandt:
Vi Venner saae henile;
De gik, de gik til Hvile
De var blandt os, — de er ei meer,
Fred hvile over deres Leer.

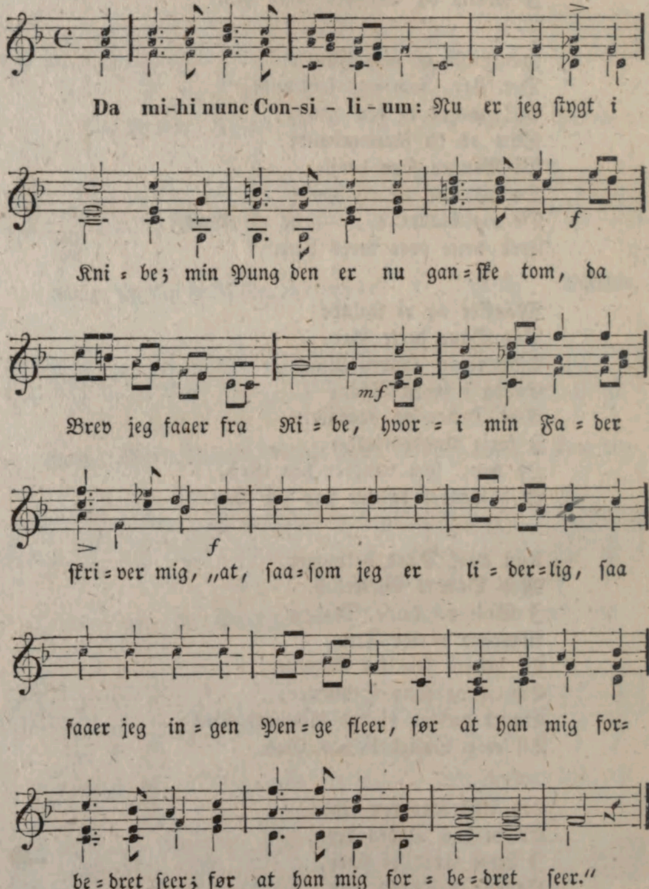
Maaskee og vi forlade
Vor Bane dette Aar;
Tidt visne Træets Blade
Endog i favre Vaar;
Tidt Døden os paakalder
I fyrig Ungdomsalder,
Og den, som vandrer her igjen,
Med Taarer tænker paa sin Ven.

Kun ædel Daad betrygger
Mod Dødens Bitterhed.
I Gravens tause Skygger
Algodhed vinker Fred.
Vi nyde, frie for Kummer,
En let og salig Slummer;
Snart vækkes vi ved Almagts Bud
Til evig Salighed hos Gud.

Lad Afskedstaaren rinde:
Er vi kun Dyden troe,
I Livet Fryd vi finde,
Og end i Døden Roe.
Her maae vi adskilt vandre,
Hist møde vi hverandre.
Aftør din Graad, min Ven! vær glad!
For evig ei vi skilles ad.

№ 61.

Allegro. **P. D. Muth Rasmussen.**

Jeg var nu næſten banqverut,
Indtil min gamle Frakke;
Da jeg paa Brevets Convolut
Blev va'er: „Hermed en Pakke."

Den aabnet blev i største Hast;
Og, skjøndt jeg ei saae Penge,
Saa calculerte jeg dog strax,
En Maaned ei at trænge.

Det første, som mit Øie saae,
Var splinternye Klæder,
Og i en Vestelomme laae
Tolv Daler til min Skræder.
Men, hvad som mig fornøied' meest,
Var femten nye Skjorter;
Dertil en deilig Kippers Vest,
Besyet med brede Borter.

Nu Alt blev gjort i gangbar Mynt,
Dog ei min gamle Frakke;
En Jøde fik min hele Pynt,
Og Skræd'ren lod jeg snakke.
Nu kan jeg synge, drikke, lee,
Gaae stundom paa Comedie,
Ja vel endogsaa paa Concert;
Men saa har Glæden Ende.

№ 62.

Allegretto con moto. **J. F. Bredal.**

En modig Skipper gjør sig til,
Er opblæst, saa han lugter,
Naar Vind og Vand ham føie vil,
Og Farten ei har Bugter;
Men skal han bryde Veir og Vand,
Og slaae sig frem til Havn og Land;
Hvor kan den tjæret Admiral
Da brumle, bande, blive gal!
Men jeg er hjerteglad, og Andre see sig glade,
Hver Gang jeg krydser tæt langs op ad skiden Gade.

En Modens Junker bryster sig
Alene af den Lykke,
At være pyntet, Moden liig,
Med mangt et borget Stykke;
Men Staaderen blev snart forsagt,
Kom mindste Viinplet paa hans Dragt;
Jeg derimod kan zire min
Med Saft=Værk fra Bourdeaux og Rhin,
Og naar den er slidt op, jeg mig med Adam glæder,
Thi han var lykkelig, den Stund han ei bar Klæder.

En Elsker af det smukke Kjøn
Maa finde hvad ham lyster,
Opvarte een og anden Skjøn,
Tilbede skjulte Bryster;
Saa tidt han seer sig lykkelig,
Maa han dog ofte græmme sig,
Naar Svoger gaaer med Kjep paa Luur,
Og jager Kat fra Fuglebuur;
Men jeg er glad og fri, og for Rivaler sikker;
Min Flaske er mig tro, saa Ingen mig udstikker.

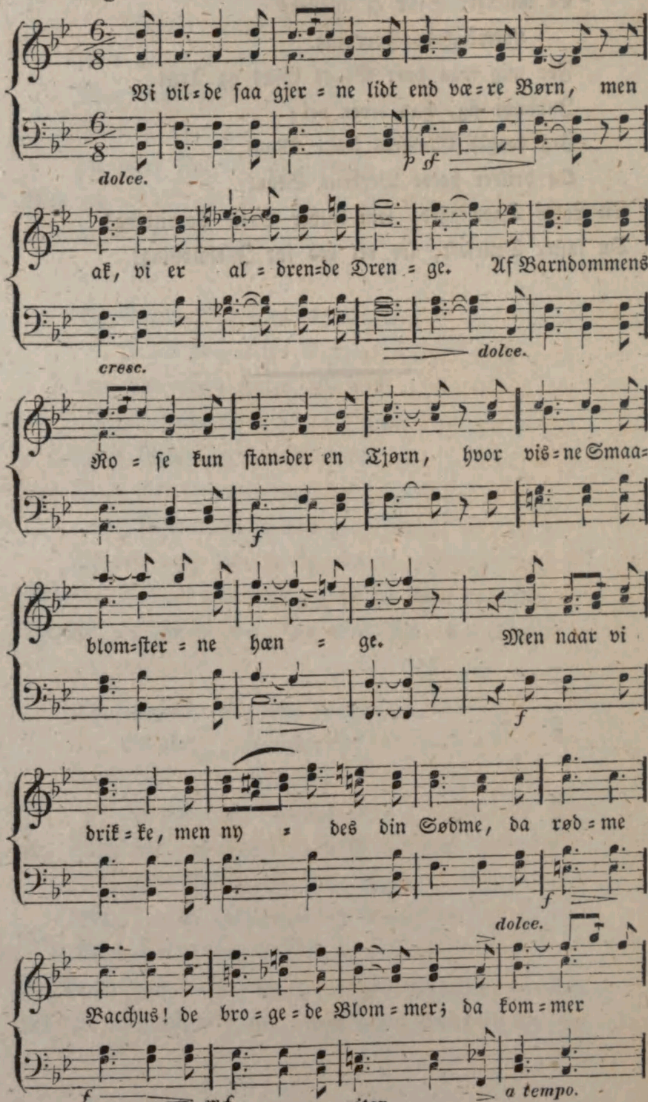
En Gnier elsker Sult og Tørst
I det han elsker Penge;
Han har, men fattes allerførst,
Thi maa hans Arving trænge.
Hans Glæde er kun sorrigfuld,
Hans Armod voxer med hans Guld,
Hans Venner vente paa hans Død,
Og dele det, han aldrig nød.
Men jeg er glad ved Lidt, og skifter uden Rænker;
Thi som jeg tørster tidt, saa arver den, der skjenker.

En Fraadser, som min Vederpart,
Er glad, men ubeføiet,
Fordi han er af Svineart
Og sluger sig fornøiet;
Man seer, at Vand og Luft og Jord
Maa offre Fylding til hans Bord;
Naar han nu fyldet har sin Vom,
Strax væltes han paa Lodbænk om;
Der ligger han — jeg staaer; mig fryder Viin og Noder;
Jeg har to Guders Gunst, men ingen Griis til Broder.

Saaledes er jeg vel tilfreds,
Og fast i den Formening:
Et muntert Sind er allesteds
Lyksaligheds Forening.
For mig maa hver Slags Gjæk og Træl
Indbilde sig, han lever vel;
Jeg topper Glassets jevne Maal,
Og drikker halve Verdens Skaal:
Til Lykke Daarlighed, som kalder Sviir Forvilding!
Du laster Druesaft, lev vel ved tør Indbildning!

№ 63.

Allegro. **A. P. Berggreen.**

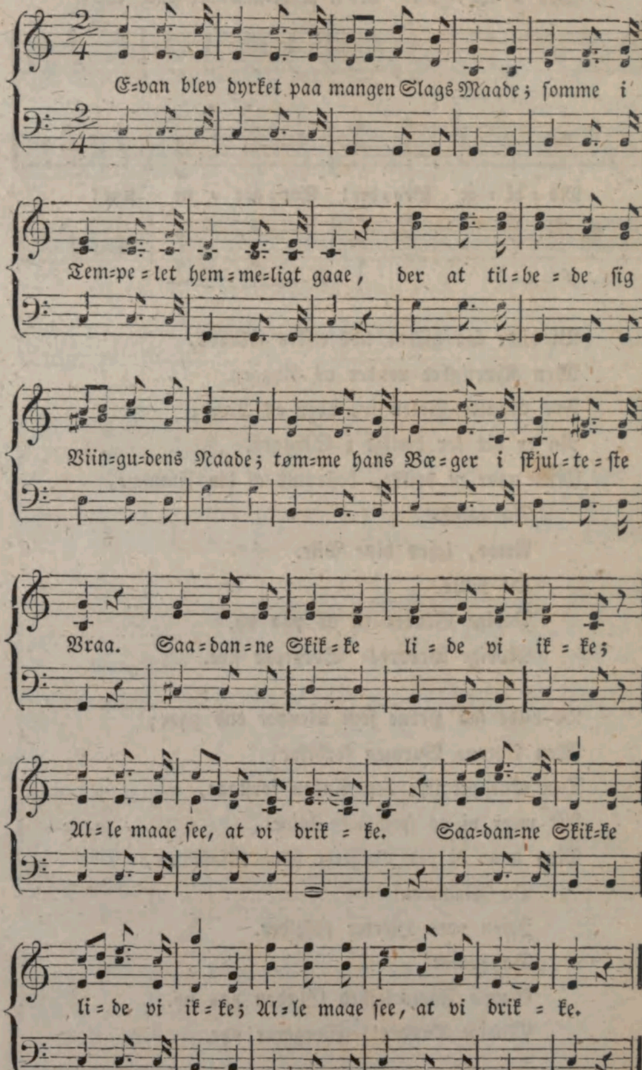

Vi vilde saa gjerne lidt elskes iblandt,
Men Kjærlighed vender os Ryggen.
Før straalte Solen fra hver en Kant;
Nu er det for kjøligt i Skyggen.
Men naar vi drikke, bestraalt af din Flamme,
　　Da ramme,
　　Amor, igjen dine Pile.
　　Da smile
　　Yndige Glæder til os paa ny.
　　Modige Brødre! Sorgerne flye.

Vi vilde saa gjerne som Venner end gaae;
Men Aarene Varmen fordrive;
Den Ene vil ikke den Anden forstaae,
Alt meer vi os fremmede blive.
Men naar vi ved Bægeret sidde tilsammen,
　　Da Flammen
　　Igjen vore Hjerter opfylder.
　　Da hylder
　　Gamle Fortrolighed Glæden paa ny.
　　Modige Brødre! Sorgerne flye.

№ 64.

Andante con moto.

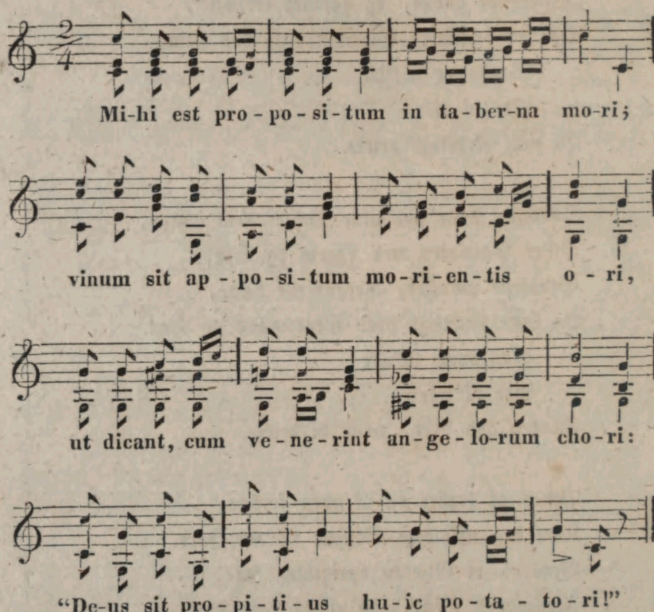
Somme i Drikkelag klamres og støie,
Evan fik Skylden, — det Synd er og Skam!
„Glædende gavne, og gavnlig fornøie",
Var en bestandig Grundsætning hos ham.
Saadanne Skikke
Lide vi ikke:
Vi ville fredeligt drikke.

Somme, naar gavmilde Bægre dem qvæge,
Bli'er Patrioter med Legem og Sjæl,
Staterne mønstre, Regenterne hæge,
Og byde haanligt hver Statsmand en Hæl.
Saadanne Skikke
Lide vi ikke:
Staten god Nat, naar vi drikke.

Vinen at krydre og Glæden forøge
Kom den uskyldige Skjemt til vor Jord.
Brødre! vi Glæden oprigtigen søge,
Jocus med Evan maa gjæste vort Bord.
Fremmede Skikke
Lide vi ikke:
Vi ville lee, naar vi drikke.

№ 65.

Moderato. **J. A. P. Schulz.**

Poculis accenditur
Animi lucerna;
Cor, imbutum nectare,
Volat ad superna.
Mihi sapit dulcius
Vinum in taberna,
Qvam, quod aqua miscuit
Præsulis pincerna.

Suum cuique proprium
Dat natura munus:
Ego nunqvam potui
Scribere jejunus;

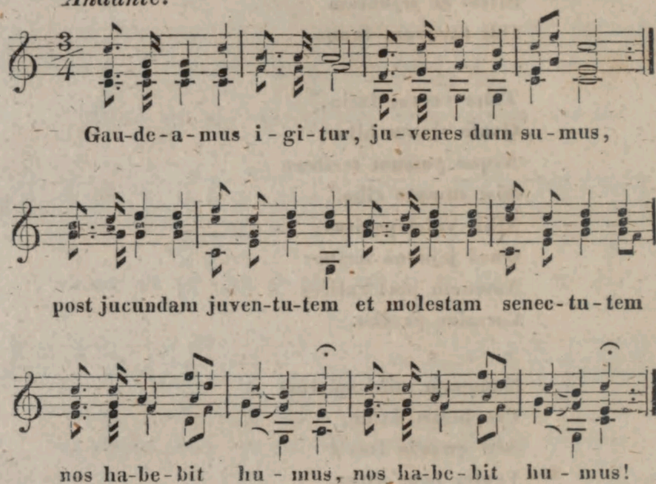
Me jejunum vincere
Potest puer unus.
Sitim ac jejunium
Odi tanqvam funus.

Tales versus facio,
Qvale vinum bibo;
Neque possum scribere
Nisi sumpto cibo.
Nihil valet penitus,
Quod jejunus scribo:
Nasonem post calices
Carmine præibo.

Nunquam mihi spiritus
Prophetiæ datur,
Nisi quando fuerit
Venter bene satur.
Cum in arce cerebri
Bacchus dominatur,
Phoebus in me irruit
Ac miranda fatur.

№ 66.

Andante.

Ubi sunt, qui ante nos
In mundo fuere?
Vadite ad superos,
Transite ad inferos,
Ubi jam fuere. :,:

Vita nostra brevis est,
Brevi finietur,
Venit mors velociter,
Rapit nos atrociter,
Nemini parcetur. :,:

Vivat academia!
Vivant professores!
Vivat membrum quodlibet!
Vivant membra quælibet!
Semper sint in flore!

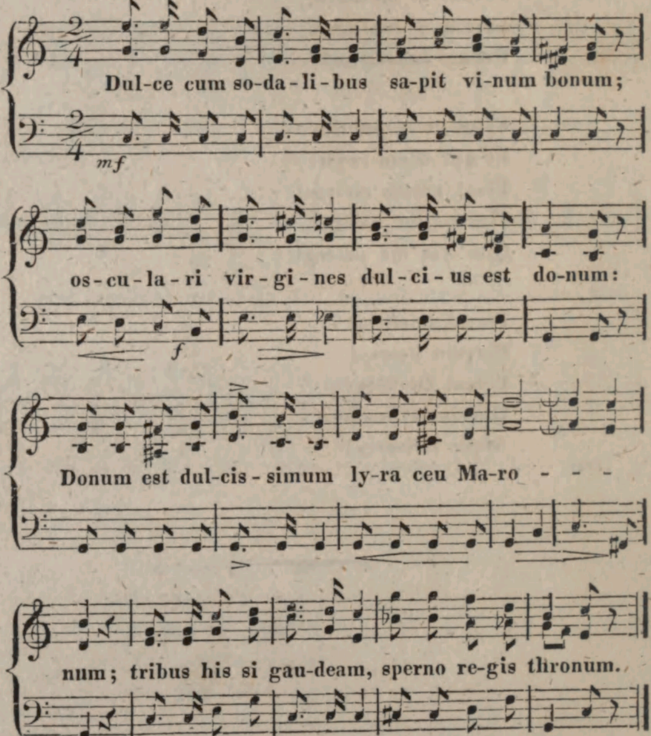
Vivant omnes virgines,
Faciles, formosæ!
Vivant et mulieres,
Vivant et mulieres,
Bonæ, laboriosæ!

Vivat et respublica!
Et qui illam regit!
Vivat nostra civitas!
Mæcenatum caritas,
Quæ nos hic protegit!

Pereat tristitia!
Pereant osores!
Pereat Diabolus!
Quivis antisocius
Atque irrisores!

№ 67.

Allegro non troppo. J. P. E. Hartmann.

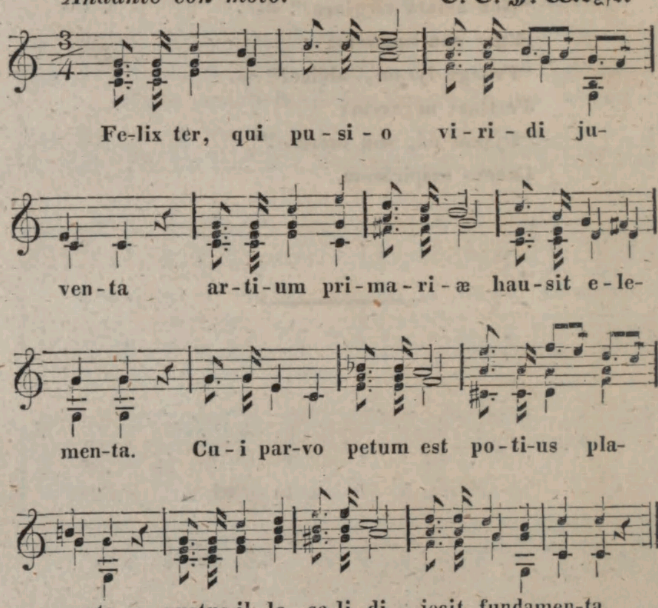

In me Bacchus excitat
Veneris amorem,
Venus mox poeticum
Phoebi dat furorem;
Immortalem Phoebus dux
Comparat honorem;
Væ mihi, si tribus his
Infidelis forem!

Sed tyrannus jubeat:
"Vinum dato!" — darem;
"Non amato virgines!" —
Ægre non amarem;
"Frange lyram, abjice!" —
Pertinax negarem;
"Lyram da, seu morere!"
Canens exspirarem.

№ 68.

Andante con moto. C. E. F. Weyse.

Laudo quidem poculi
Rubidos humores,
Et ad uvam rideo
Aurum et honores.
Multo magis celebro
Virginum amores:
Sæpe beant oscula
Inter mille flores.

Te ad coelum effero,
Herbula tam rara!
Tu ocellis virginum
Dulcior amara!

Quantum inter sidera
Micat luna clara,
Tantum inter lilia
Fulges mihi cara.

Virginum perfidia
Turbat sæpe mentes,
Rapta quin puellula
Armat totas gentes.
Pipæ nunquam deserunt;
Ori adhærentes
In æternis osculis
Manent inter dentes.

Vidi sæpe socios
Fortiter potantes,
At, pro dolor! singulos
Valde titubantes.
Petum nulli eructant,
Nisi sint infantes;
Ducunt centum fistulas
Firmo pede stantes.

Gnaviter fumando vir
Jovis fit sodalis,
Inter vasta nubila
Requiescit talis.
Ignis est in manibus
Fulminis æqualis,
Et in toro major est
Cunctis vitæ malis.

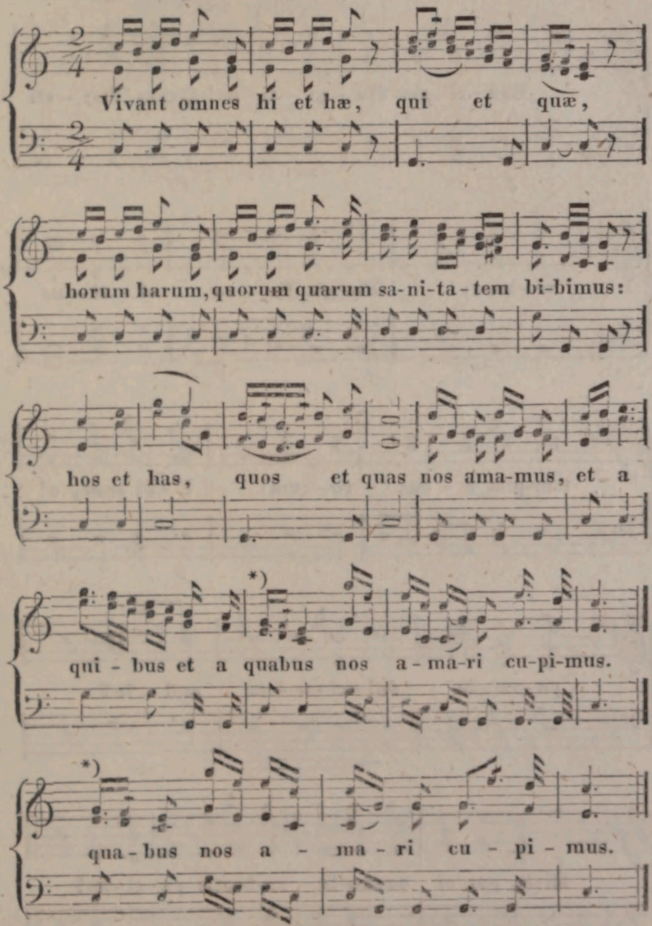
Posco, quando moriar,
Juvenes amati!
Clericum, qui potis est
Fumum bene pati.

Quando erunt fistulæ
Spiritus efflati;
Vos amicum ultimum
Estis conspicati.

Quisque funus prosequens
Fistulam gestato,
Atque nigris calamum
Velis circumdato.
Magno tandem nubilo
Æthere spectato,
Vos scitote, tabacum
Porrigi beato.

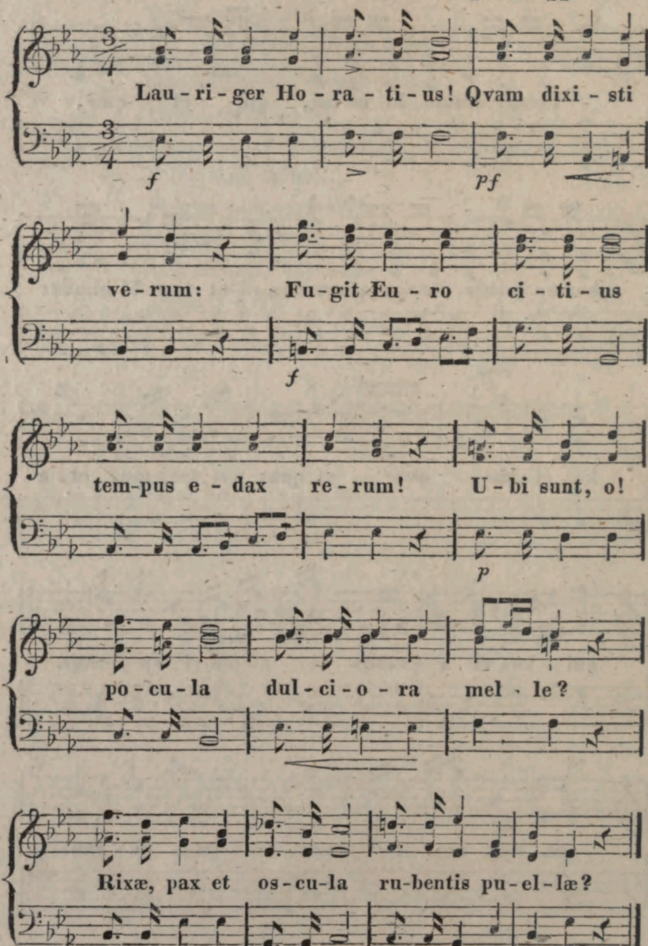
№ 69.

Andante e qvasi allegretto. **C. M. v. Weber.**

№ 70.

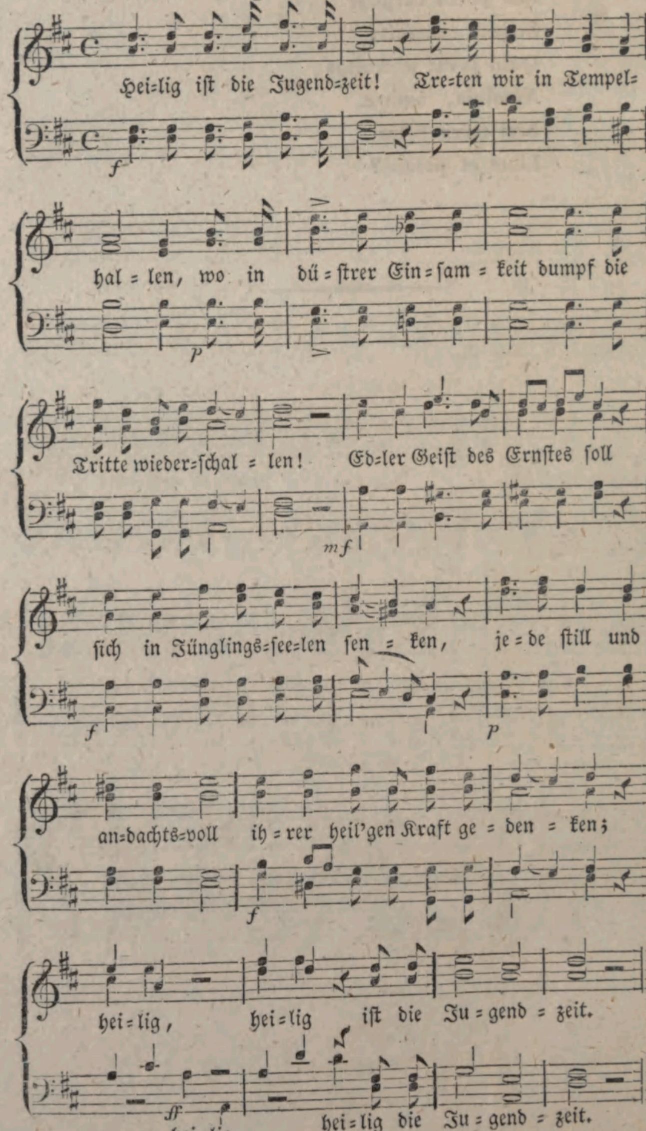
Andante con moto. **A. P. Berggreen.**

Crescit uva, molliter
Et puella crescit,
Sed poeta turpiter
Sitiens canescit;
Quid juvat æternitas
Nominis, amare
Nisi terræ filias
Licet et potare?

№ 71.

Moderato e con gravita. **C. Kreutzer.**

Gehn wir ins Gefild hervor,
Das sich stolz dem Himmel zeiget,
Der so feierlich empor
Ueber'm Erdenfrühling steiget!
Eine Welt von Fruchtbarkeit
Wird aus dieser Blüthe brechen.
Heilig ist die Frühlingszeit,
Soll an Jünglingsseelen sprechen!

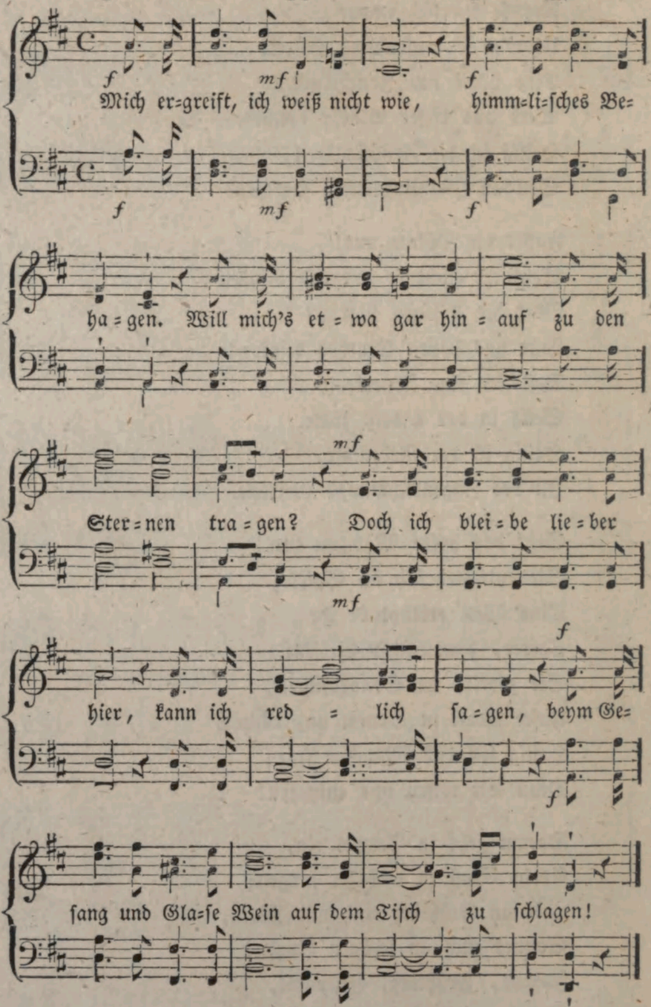
Fasset die Pokale nur!
Seht ihr nicht so purpurn blinken
Blut der üppigen Natur?
Laßt uns hohen Muthes trinken!
Daß sich eine Feuerkraft
Selig in der andern fühle.
Heilig ist der Rebensaft,
Ist des Jugendschwungs Gespiele.

Seht das holde Mädchen hier!
Sie entfaltet sich im Spiele;
Eine Welt erblüht in ihr
Zarter, himmlischer Gefühle.
Sie gedeiht im Sonnenschein,
Unsre Kraft in Sturm und Regen.
Heilig soll das Mädchen seyn,
Denn wir reifen uns entgegen!

Darum geht in Tempel ein,
Edeln Ernst in euch zu saugen;
Labt an Frühling euch und Wein,
Sonnet euch an schönen Augen!
Jugend, Frühling, Festpokal,
Mädchen in der holden Blüthe,
Heilig seyn sie allzumal
Unserm ernsteren Gemühte.

№ 72.

Allegro, ma non troppo. **A. P. Berggreen.**

Wundert euch, ihr Freunde, nicht,
Wie ich mich gebehrde;
Wirklich ist es allerliebst
Auf der lieben Erde:
Darum schwör ich feyerlich,
Und ohn' alle Fährde,
Daß ich mich nicht freventlich
Wegbegeben werde.

Da wir aber allzumal
So beysammen weilen,
Dächt' ich, klänge der Pokal
Zu des Dichters Zeilen.
Gute Freunde ziehen fort
Wohl ein hundert Meilen,
Darum soll man hier am Ort
Anzustoßen eilen.

Lebe hoch, wer Leben schafft!
Das ist meine Lehre.
Unser König den voran,
Ihm gebührt die Ehre.
Gegen inn- und äussern Feind
Setzt er sich zur Wehre;
An's Erhalten denkt er zwar,
Mehr noch, wie er mehre.

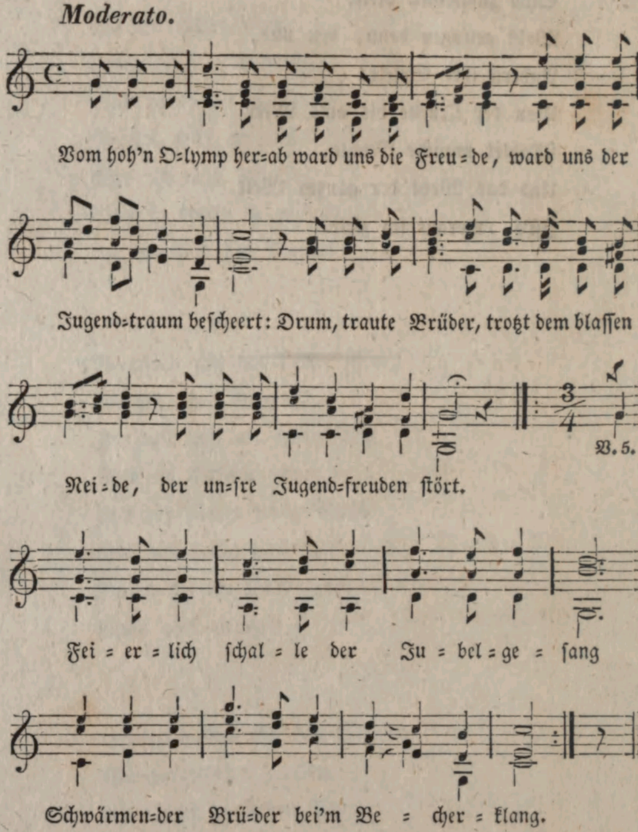
Nun begrüß' ich sie sogleich,
Sie die einzig Eine.
Jeder denke, ritterlich,
Sich dabey die Seine.
Merket auch ein schönes Kind,
Wen ich eben meyne:
Nun so trinke sie mir zu,
Leb' auch so der Meine!

Freunden gilt das dritte Glas,
Zweyen oder Dreyen,
Die mit uns am guten Tag
Sich im Stillen freuen,
Und der Nebel trübe Nacht
Leis und leicht zerstreuen,
Diesen sey ein Hoch gebracht,
Alten oder neuen!

Breiter wallet nun der Strom,
Mit vermehrten Wellen.
Leben jetzt im hohen Ton,
Redliche Gesellen,
Die sich mit gedrängter Kraft
Brav zusammenstellen,
In des Glückes Sonnenschein,
Und in schlimmen Fällen.

Wie wir nun beysammen sind,
Sind zusammen viele.
Wohl gelingen denn, wie uns,
Andern ihre Spiele!
Von der Quelle bis an's Meer
Mahlet manche Mühle,
Und das Wohl der ganzen Welt
Ist's, worauf ich ziele.

№ 73.

Versenkt in's Meer der jugendlichen Wonne
　　Genießt der Freuden hohe Zahl,
Bis einst am Abend uns die liebe Sonne
　　Nicht mehr entzückt mit ihrem Strahl.
Feierlich schalle der Jubelgesang
Schwärmender Brüder bei'm Becherklang.

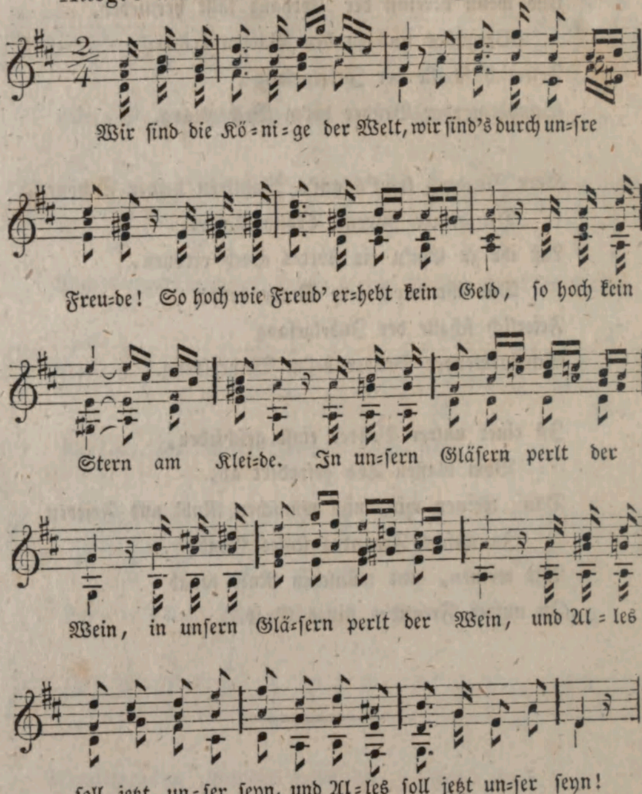
So lang' es Gott gefällt, ihr lieben Brüder,
Woll'n wir uns dieses Leben freun,
Und wenn dereinst der Vorhang fällt hernieder,
Vergnügt uns zu den Vätern reih'n:
Feierlich schalle der Jubelgesang
Schwärmender Brüder bei'm Becherklang.

Herr Bruder, trink's auf's Wohlseyn deiner Schönen,
Die deiner Jugend Traum belebt,
Laß ihr zu Ehr'n ein flottes Hoch ertönen,
Das ihr durch jede Nerve bebt!
Feierlich schalle der Jubelgesang
Schwärmender Brüder bei'm Becherklang.

Ist einer unsrer Brüder einst geschieden,
Vom blassen Tod gefordert ab,
Dann weinen wir, und wünschen Ruh' und Frieden
In unsres Freundes stilles Grab;
Wir weinen, und wünschen Ruh' hinab
In unsres Freundes stilles Grab.

№ 74.

Allegro maestoso. **F. Seidelmann.**

Wir sind die Könige der Welt,
Wir geben ihr Gesetze;
Und Gnade dem, der treu sie hält;
Kein Biedrer sie verletze,
In unsern Gläsern perlt der Wein,
Drum höre, Welt! so soll es seyn!

Von Herzen gut, und Keinem Feind,
Und fern von Trug und Neide,
Der Achtung werth, ein ächter Freund,
Und wackrer Menschen Freude,
Soll künftig jeder, groß und klein,
Und reich und arm auf Erden seyn!

Ein warmes, immer reges Herz
Bei hellem Licht im Kopfe!
Gesunde Glieder ohne Schmerz,
Und Heinrichs Huhn im Topfe!
Und guter Muth und guter Wein
Soll nirgends künftig selten seyn!

Das Weib soll, hold dem Mann' gesinnt,
Zu seiner Wonn' ihn binden;
Der Mann beglücken Weib und Kind,
Und jedes Liebe finden.
So dünkt's uns gut beim goldnen Wein,
So wollen wir, so soll es seyn!

Die Männer, welche Zeit und Kraft
Dem Wohl der Brüder weihen,
Die sollen sich beim Rebensaft
Recht oft, wie wir jetzt, freuen!
So wollen wir's, so soll es seyn!
So fügen wir's beim goldnen Wein!

Der Reiche soll mit milder Hand
Dem schwachen Armen geben;
Wir Menschen sind uns nah verwandt,
Ein jeder Mensch soll leben!
Stoßt fröhlich an, und trinkt den Wein;
Die ganze Welt soll glücklich seyn!

№ 75.

Allegro. **J. A. P. Schulz.**

Er kommt nicht her aus Ungarn oder Polen,
Noch wo man franzmänn'sch spricht;
Da mag Sankt Veit, der Ritter, Wein sich holen,
Wir holen ihn da nicht.

Ihn bringt das Vaterland aus seiner Fülle;
Wie wär' er sonst so gut?
Wie wär' er sonst so edel, wäre stille,
Und doch voll Kraft und Muth?

Er wächst nicht überall im deutschen Reiche,
Und manche Berge, hört!
Sind, wie die weiland Kreter, faule Bäuche,
Und nicht der Stelle werth.

Thüringens Berge, zum Exempel, bringen
Gewächs, sieht aus wie Wein,
Ist's aber nicht; man kann dabei nicht singen,
Dabei nicht fröhlich seyn.

Im Erzgebirge dürft ihr auch nicht suchen,
Wenn Wein ihr finden wollt;
Das bringt nur Silbererz und Koboldkuchen,
Und etwas Lausegold.

Der Blocksberg ist der lange Herr Philister,
Er macht nur Wind, wie der;
Drum tanzen auch der Kukuk und sein Küster
Auf ihm die Kreuz und Quer.

Am Rhein, am Rhein, da wachsen unsre Reben:
Gesegnet sei der Rhein!
Da wachsen sie am Ufer hin, und geben
Uns diesen Labewein!

(So trinkt ihn denn, und laßt uns alle Wege
Uns freun und fröhlich seyn:
Und wüßten wir, wo jemand traurig läge,
Wir gäben ihm den Wein.)

№ 76.

Gott, der Herr, hat's ja gegeben,
Läßt es fließen aus den Reben,
Nicht für mich allein,
Nicht für dich allein,
Nein für uns alle.

Wenn sich traute Freunde finden,
Und auf ewig sich verbinden,
Muß ein Gläschen Wein,
Muß ein Gläschen Wein,
Das Siegel sein.

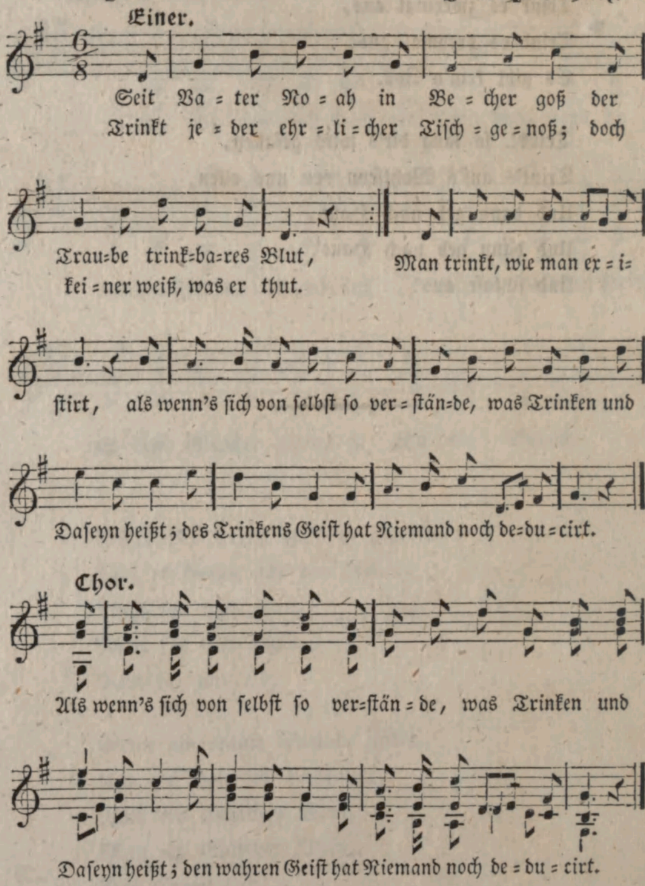
Kann man etwas Schön'res hören,
Als wenn in vertrauten Chören
Hell das Glas erklingt,
Und der Zirkel singt:
Wir sollen leben!

Nun so trink und laß dir's schmecken,
Und wenn's einmal nicht will klecken,
Trink es zweymal aus,
Trink es dreymal aus,
Es gibt kein'n Zoll.

Trink! so lang dir's wird gefallen,
Trink's auf's Wohlseyn von uns allen,
Und dann geh nach Haus,
Und dann geh nach Haus,
Und schlafe aus!

№ 77.

Allegro. **J. A. P. Schulz.**

Einer.

Die Dichter sangen zwar weit und breit:
„Ich klinge, du klingest, er klingt!"
Und ahneten etwas von Göttlichkeit
Im: „Trinkt, ihr Brüderchen! trinkt!"

Sie gaben dem Denker den Wink;
Doch keiner braucht ihn, ums Eine, was noth ist, zu finden drin,
Den großen Sinn
Im: „Trink, mein Brüderchen! trink!“

Chor.

Nein, keiner benutzt ihn, um's Eine, was noth ist, zu finden drin,
Den tiefen Sinn
Im: „Trink, mein Brüderchen! trink!“

Einer.

Ich hab' ihn errungen, den hohen Geist,
Gefaßt den göttlichen Sinn.
Ich weiß, ihr Trinker, was trinken heißt,
Und alles, was noth ist, darin.
Merkt auf! und trinket hernach;
Damit, nach Prinzipien, ordentlich heut' in dem Trinken sey
Philosophei,
Hört meine Lehre gemach!

Chor.

Damit, nach Prinzipien, ordentlich heut' in dem Trinken sey
Philosophei,
Hört seine Lehre gemach!

Einer.

Ich setze mich hier an den Tisch voll Wein,
Ihr Andern setzt euch herum;
Gesetzt muß jeder Selbsttrinker seyn,
Sonst purzelt am End' er doch um.
So sind wir denn alle gesetzt!
Nu setz' ich mir richtig Gesetzten entgegen das volle Glas,
Thut ihr auch das!
Jetzt kommt das Beste zuletzt.

Chor.

Wir setzen uns richtig Gesetzten entgegen das volle Glas,
Gethan ist das!
Nun kommt das Beste zuletzt.

Einer.

Das bloße Setzen ist Theorie,
Man dürstet immer dabei:
Die Praxis ist eben die wahre Sophie
In unserer Philosophei.
Und nun, wie machen wir das?
Ich schlürf' aus dem Glase den drin mir entgegengesetzten Wein
In mich hinein.
Ein jeder leere sein Glas!

Chor.

Er schlürft aus dem Glase den drin ihm entgegengesetzten Wein
In sich hinein,
Und jeder leeret sein Glas!

Einer.

Ihr merkt, ihr Freunde, beim ersten Trunk,
Die Lehre führe zu was;
Ich philosophire nicht bloß zum Prunk,
Dozire nicht bloß zum Spaß!
Zwar trunken sind wir noch nicht,
Doch führt uns allmählig das Füllen und Leeren zum höchsten Zweck,
Wenn jeder keck
Erfüllt die zechende Pflicht.

Chor.

Doch führt uns allmählig das Füllen und Leeren zum höchsten Zweck,
Wenn jeder keck
Erfüllt die zechende Pflicht.

Einer.

Drum mach' ein jeder, so oft als ich,
Den Wein im Glase kapott!
Am Ende findet er sicherlich
Den wahren sophischen Gott!
Denn ist verschlungen der Wein!
Und gleichsam ein Ich, der das Nicht-Ich verschlang, sitzt man trunken da:
Tralirumla!
Drum heißa! juchheißa! schenkt ein!

Chor.

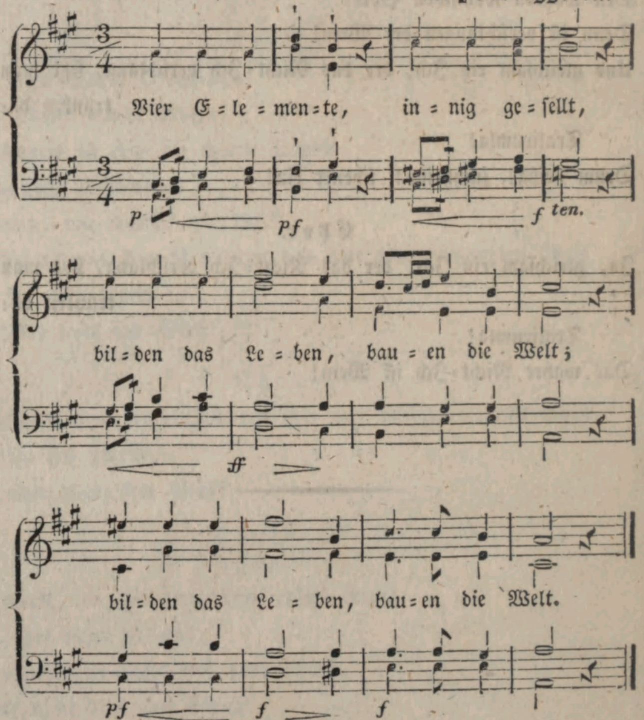
Ja, gleichsam ein Ich, der das Nicht-Ich verschlang, sitzt man trunken da:
Tralirumla!
Das wahre Nicht-Ich ist Wein!

№ 78.

Punschlied

(als Beschwörungsformel beim Zubereiten dieses Trunkes).*

Maestoso. **A. P. Berggreen.**

Preßt der Citrone
Saftigen Stern.
Herb ist des Lebens
Innerster Kern.

---

* Auch dreistimmig zu singen mit Auslassung des zweiten Tenors.

Jetzt mit des Zuckers
Linderndem Saft
Zähmet die herbe,
Brennende Kraft.

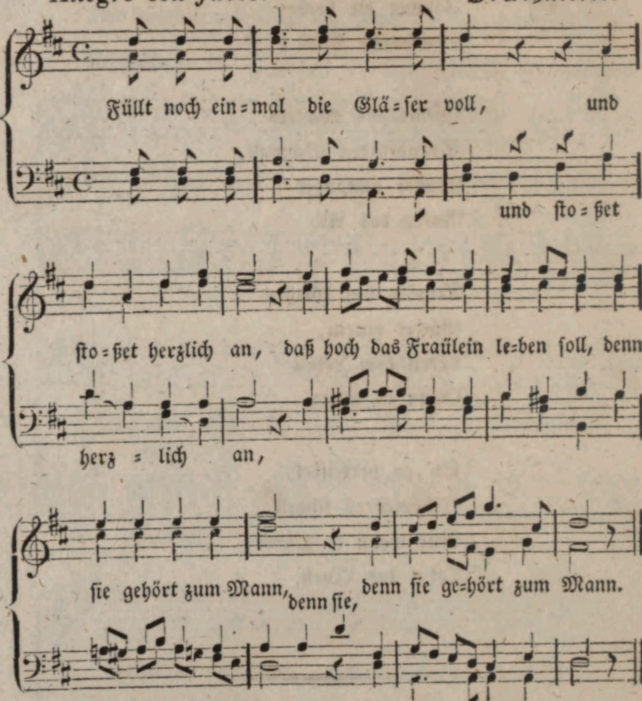
Gießet des Wassers
Sprudelnden Schwall,
Wasser umfänget
Ruhig das All.

Tropfen des Geistes
Gießet hinein,
Leben dem Leben
Giebt er allein.

Eh' es verdüftet,
Schöpfet es schnell,
Nur wenn er glühet,
Labet der Quell.

№ 79.

Allegro con fuoco. **F. Schneider.**

Gott hat dem Mann sie zugesellt,
Zu seyn mit ihm ein Leib.
Und in der großen Gotteswelt,
Ist alles Mann und Weib.

Auch sind die Frauen hold und gut,
Und freundlich ist ihr Blick.
Sie machen fröhlich Herz und Muth,
Und sind des Lebens Glück.

Drum halt't sie ehrlich lieb und werth,
Und füllt die Gläser voll.
Und trinkt, auch wenn uns keine hört,
Auf aller Frauen Wohl!

№ 80.

Allegro.

Zwei Stimmen.

Der Herr Professor
Liest heut' kein Collegium;
Drum ist es besser,
Man trinkt eins 'rum!
Chor: Edite etc.

Trinkt nach Gefallen,
Bis ihr die Finger darnach leckt,
Dann hat's uns Allen
Recht wohl geschmeckt!
Chor: Edite etc.

Auf! auf! ihr Brüder!
Erhebt den Bacchus auf den Thron,
Und setzt euch nieder!
Wir trinken schon.
Chor: Edite etc.

So lebt man immer,
So lang' der junge Lenz uns winkt,
Und Jugendschimmer
Die Wangen schminkt!
Chor: **Edite etc.**

Knaster, den gelben
Hat uns Apollo präparirt,
Und uns denselben
Recommandirt.
Chor: **Edite etc.**

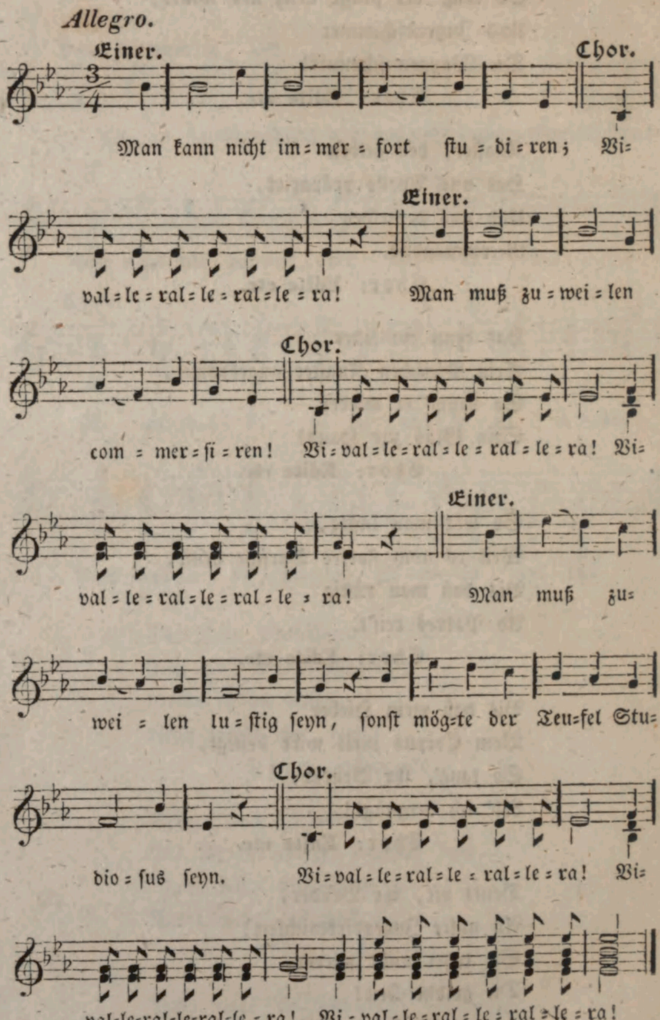
Hat denn ein jeder
Sein Pfeifchen Knaster angebrannt,
So nehm' er wieder
Sein Glas zur Hand!
Chor: **Edite etc.**

So lebt man lustig,
Weil es noch flotter Bursche heißt,
Bis daß man rüstig
Ad Patres reis't.
Chor: **Edite etc.**

Bis daß mein Hieber
Vom Corpus juris wird besiegt,
So lang', ihr Brüder,
Leb' ich vergnügt!
Chor: **Edite etc.**

Denkt oft, ihr Brüder,
An unsre Jugendfröhlichkeit!
Sie kehrt nicht wieder,
Die goldne Zeit!
Chor: **Edite etc.**

№ 81.

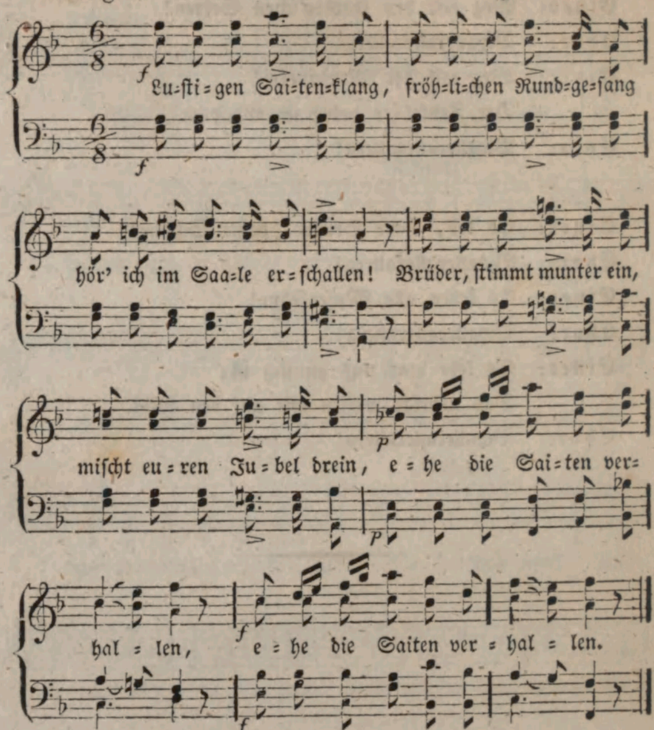

Allegro.
Einer.
Chor.
Man kann nicht im = mer = fort stu = di = ren; Vi=
val = le = ral = le = ral = le = ra! Man muß zu = wei = len
com = mer = si = ren! Vi = val = le = ral = le = ral = le = ra! Vi=
val = le = ral = le = ral = le = ra! Man muß zu=
wei = len lu = stig seyn, sonst mög=te der Teu=fel Stu=
dio = sus seyn. Vi = val = le = ral = le = ral = le = ra! Vi=
val=le=ral=le=ral=le = ra! Vi = val = le = ral = le = ral = le = ra!

Einer: Weg, Corpus juris, weg, Pandekten!
Chor: Vivalleralleralleral!
Einer: Weg mit den theolog'schen Sekten!
Chor: Vivalleralleralleral!
Einer: Weg mit der Medicinerei!
Der Teufel er hohle sie alle drey!
Chor: Vivalleralleralleral!

Einer: Es leb', Herr Bruder, deine Schöne!
Chor: Vivalleralleralleral!
Einer: Es leben alle Musensöhne!
Chor: Vivalleralleralleral!
Einer: Es lebe was uns günstig ist;
Das uebrige werfen wir auf den Mist.
Chor: Vivalleralleralleral!

№ 82.

Allegro. **F. Kuhlau.**

Wilder Champagner=Wein
Ladet zur Freude ein,
Sehet ihn perlen und schäumen!
Trinkt, eh' der Geist entfliegt!
Fühlt wie das Herz sich wiegt,
Selig in luftigen Träumen.

Rosige Wangen blüh'n,
Purpurne Lippen glüh'n,
Freundliche Augen sind helle.
Heimlich, wie Mädchen flieh'n,
Lieb' und Lust weiter zieh'n,
Küßt sie behend auf der Schwelle.

Alphabetisk Register.